DEB STOVER

Inelul de coral roz

Traducerea si adaptarea în limba română de ANCAMORĂRESCU
ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Eşti nebună? Parchezi pe o furtună ca asta lângă nişte cocotieri?

Era şaten, aşa că nu era un localnic. Şi nu arăta nici ca un hipi. Era curat şi proaspăt bărbierit. Pantalonii scurţi şi tricoul deschis la gât erau de un alb scânteietor. Dar, dacă nu era nici localnic, nici hipi, ce era? Pielea puternic bronzată sugera că era un om care îşi petrece mult timp în aer liber, iar trăsăturile colţuroase îi spuneau Tarei că avea de-a face cu un bărbat dificil. Il privi tensionată cum se apropia, şi îşi aminti de toate avertismentele pe care le primise înainte să plece de acasă.

- Nu călători singură, cauţi pericolul cu lumânarea! Cel puţin, dacă o faci, ia un câine cu tine, sau ceva care să te protejeze.

- Amână concediul, Tara, o sunase Peggy din Vancouver, ca să adauge încă un avertisment. O să mergem mai încolo în vacanţă, imediat cum mi se vindecă glezna luxată.

- O să fiu bine, spuse ea, râzând de îngrijorarea prietenilor săi. îmi pot purta si singură de grijă.

- Dar pe insulele din Pacific sunt hipi, ca peste tot de altfel, insistă Peggy. Chiar dacă vorbesc despre dragostea si pacea universală, nu cred că au gânduri cuviincioase referitor la fetele care călătoresc singure. Mai ales când văd una drăguță ca tine. Du-te la agenția de turism si explică-le despre accidentul meu. Vor amâna rezervarea si vom pleca împreună imediat cum mă simt mai bine. Până atunci, poți merge în Hawaii. Relaxează-te acolo si bucură-te de soare.

- O să mă gândesc la asta, promise tânăra, dar nu făcu mai mult de atât. Insulele Hawaii nu o atrăgeau.

Lucra ca ghid la o agenție de turism si văzuse mare parte din insulele Pacificului. însă în concediile ei prefera să vadă alte locuri, si să călătorească în maşină cu rulotă. Astfel, se simțea liberă si independentă, iar gândul că ar putea lua cu ea un câine era exclus, pentru că acesta i-ar fi dat pea multă bătaie de cap.

- Nu sunt hipi pe Mahila, spuse ea. A fost înființată acolo o fabrică de zahăr, dar pentru că erau prea puțini locuitori pe insulă, afacerea a dat faliment. Din câte stiu, acolo sunt doar câțiva oameni, care trăiesc din pescuit si din vinderea coralilor. Era o insulă linistită, iar Tara, după o muncă obositoare la agenție, mereu în contact cu oameni diferiți si de multe ori nemulțumiți, avea nevoie de odihna pe care i-o promitea o asemenea destinație. N-o să mă jefuiască nimeni, îi spuse ea lui Peggy. N-am nimic valoros la mine.

- In afară de tine! o avertiză prietena ei.

Dar privirea amenințătoare a bărbatului care strigase la ea, îi aminti

de toate astea. Vântul sufla cu putere nisipul de la picioarele lui, părând că merge pe un nor de praf. Ii striga în timp ce se apropia amenințător de ea:

- Urcă-te în maşină! Acolo vei fi în siguranță! Urcă-te! se apropiase de ea şi acum îi arăta furios cu degetul spre maşină, ca şi cum tânăra n-ar fi auzit, sau n-ar fi înțeles ce voia. Se apropia furtuna şi cerul avea o culoare înspăimântătoare. Treci în maşină! răcni el pentru a nu ştiu câta oară.

- O să mă urc când o să am chef! strigă Tara, enervată. Cine se credea de-i ordona astfel? Am ieşit ca să curăț parbrizul de nisip. Vântul suflă cu putere şi nu mai văd să conduc!

- Nu e vreme de curățenie!

Străinul se apropie de ea, şi, ignorându-i protestele, o luă în brațe şi o duse la maşină, unde o depozită pe scaunul pasagerului. Nevenindu-i să creadă, Tara abia avu timp să realizeze că bărbatul se aşezase lângă ea, pe scaunul şoferului. Ce avea de gând să facă?

- Femei la volan! bombăni el. Trebuia să-mi dau seama că ai lăsat cheia în contact! fu comentariul unui misogin, iar Tara ripostă imediat.

- Lasă cheia acolo unde e şi coboară din maşina mea! ordonă furioasă. Ce crezi că...?

- Cred că eşti mai în siguranță aici, decât sub cocotierii ăia. Bărbatul încă mai ținea mâna pe cheia de contact şi părea că nu doreşte să-i dea drumul. Fără să vrea, Tarei îi alunecă privirea pe degetele lui lungi, cu unghii curățate si frumos tăiate, care întregeau aspectul general. Nu, cu siguranță, nu era un hipi! Dar asta nu însemna că nu poate fi un om periculos!

La cum suflă vântul în geamuri, mă simt mai bine afară, decât aici. Şi mai în siguranță la câteva mile depărtare de acest intrus. Oh, dacă as fi ascultat-o pe Peggy! regretă ea. Nici măcar nu avea un obiect la îndemână ca să se apere. Sau, mă rog, să-i dea impresia că ar putea face asta. Poc!

Unul din cocotierii bătrâni sub care erau s-a aplecat până a atins rulota. Poc! S-a auzit încă o bubuitură puternică, după care arborele s-a rupt în două, făcând o gaură în acoperis. Tara privi îngrozită cum nucile de cocos intraseră în masină prin spărtură.

- Puteai fi tu acolo!

Vocea lui răsună prin gândurile răvăsite ale fetei, amintindu-i de pericolul care-i dădea târcoale. Bărbatul de lângă ea o speria mai mult decât vremea de afară. O privea cu ochi mari, de un albastru-închis, ca ai unei feline care încerca să străpungă întunericul. Tara rămase vrăjită de privirea lui, dar nu pentru mult timp.

- Ei bine, dar n-am fost acolo! Şi, oricum, de unde să stiu că nucile de cocos nu sunt bine fixate în cocotieri? O spusese de parcă se asteptase ca nucile să fie lipite.

O umbră de zâmbet lumină fața străinului.

- Te costă, dacă nu parchezi unde trebuie, spuse el serios. Când mama natură trimite oastea prin lume, nu-si bate capul cu ceea ce strică.

- Ştiu că se apropie o furtună, dar de partea asta a coastei nu durează niciodată atât de mult, justifică Tara decizia de a parca sub palmieri.

- Furtuna asta n-o să treacă atât de repede, aşa că hai să plecăm de aici până nu pică încă o nucă de cocos. Unde ți-e însoțitorul de drum?

- Ce însoţitor de drum?

Se uită la el, nedumerită.

- Persoana cu care călătoreşti, reformulă el, impacientat. Privirea îi alunecă pe degetul fără inel. Mai bine l-ai chema sau ai chema-o repede ca să poţi pleca repede de aici.

- Nu am însoţitor. Cuvintele i-au ieşit de pe buze, înainte să le poată opri. Realiză prea târziu pericolul în care s-a pus spunându-i străinului că era singură. Mai bine i-ar fi spus că o aşteaptă prietenul ei de un metru nouăzeci şi atunci, el ar fi plecat cu siguranţă. Acum îi părea rău că trădase micul secret şi acum ştia prea bine, la fel cum o ştia şi el, că dacă avea nevoie de ajutor, n-avea la cine să apeleze. Mai bine i-ar fi spus că putea să facă ce dorea cu ea, oricum nu era nimeni în preajmă care s-o scape din mâinile lui.

- Vrei să spui că ai călătorit până aici de una singură? Nu ţi-ai luat nici măcar un câine care să te apere? Bărbatului nu-i venea să creadă. Era în culmea furiei. Trebuie să fii nebună ca să...

Poc!

Incă o nucă de cocos lovi capota, aproape de parbriz.

- E timpul să plecăm!

Porni motorul masinii si viră spre pădure.

- Nu poţi merge prin junglă! Nu există drum. Panica puse stăpânire pe Tara, care se si vedea sechestrată într-o căsuţă din sălbăticie. întoarce, pot parca pe plajă, departe de cocotieri. Şi puse mâna pe volan ca să vireze.

- Nu există plajă pe aici! spuse el, calm, îndepărtându-i degetele de pe volan.

- Cum să nu existe? Chiar eu am venit pe acolo, ca să ajung aici. îi arătă cu mâna fâsia de uscat care serpuia între mare si stânci, si care acum nu se vedea prea bine din cauza norilor.

- La marginea stâncilor, marea e foarte adâncă si poteca aceea dă direct în junglă. Dar oricum, cu vântul ăsta, nu cred că ai reusi să înaintezi mult pe acolo. într-o oră, si porțiunea de plajă de aici, va fi acoperită de apă, asa că nu e bine să rămânem pe loc. Până am dat de masina ta, am crezut că erai deja pe fundul mării.

- Ai crezut? Dar... de unde stiai că sunt pe insulă? De când ajunsese pe insulă, nu văzuse pe nimeni pe aici, nici măcar pe cei câțiva localnici pe care se asteptase să-i găsească pe Mahila.

- Unul din pescari ți-a văzut masina ieri, parcată sub palmieri, asa că m-am gândit că trebuie să mai fii pe aici, dacă nu te-ai scufundat deja.

Şi pe baza acestei informații, acest bărbat a venit în căutarea ei. Dar de ce? Ce motiv avea? Tara îsi simți dintr-o dată gura uscată si îsi dori să fi ascultat sfatul lui Peggy si să se fi dus în Hawaii, unde n-ar fost singură. Dintr-o dată, masele de turisti nu i se mai păreau atât de obositoare. Simțea că acolo s-ar fi aflat în siguranță. Dar insula aceea era la mare distanță de locul unde era ea de fapt. Iar acum se îndrepta spre junglă, alături de un bărbat necunoscut, de la care nu ştia la ce să se aştepte.

- Nu poți merge pe aici. Nu e drum! Străinul părea mai periculos ca o furtună. Tara ar fi preferat nucile de cocos în locul lui.

- E un drum de camion pe o plantație abandonată de sfeclă de zahăr. E singurul drum.

- Singurul drum spre ce? Speriată, prinse din nou volanul şi încercă

să vireze spre plajă. Bărbatul îi aruncă o privire de oțel. Să încerce să-i ia volanul din mână era ca şi cum s-ar fi luptat cu vântul. Cu multă îndemânare, străinul conduse printre grămezile de pietre colțuroase care mărgineau drumul şerpuit. Tara se aştepta ca în orice moment cauciucurile să cedeze. Se uită disperată în jur, încercând să vadă dacă exista cumva posibilitatea de a sări din maşină, dar riscul era prea mare. Probabil că va ajunge ca Peggy, cu o gleznă luxată.

Cel puțin, dacă avea ambele picioare bune, putea fugi oricând după ajutor.

- Către singura parte a insulei care e ferită de vânt, veni răspunsul lui laconic. Toți localnicii sunt adunați acolo. E ca o mică peninsulă, cu un golf frumos.

- Am venit aici ca să scap de mulțime, nu să petrec vacanța alături de ei! Trebuia să încerce orice ca să scape de omul ăsta. Era sigură că n-avea intenții onorabile. Şi nici n-avea de gând să se lase răpită de un necunoscut şi dusă în mijlocul unor oameni despre care n-avea habar, doar pentru că se apropia o furtună! Se roti pe scaun si deschise portiera, pregătindu-se să sară.

- Stai acolo! Cu miscări rapide, bărbatul o prinse de încheietura mâinii si o țintui în scaun.

- Dă-mi drumul! strigă furioasă. Mai întâi pui stăpânire pe masina mea, după care ai tupeul să mă duci pe cealaltă parte a insulei doar pentru că se apropie o furtună! Şi te astepți să stau aici si să nu fac nimic?

- Chiar acum, să stii că cealaltă parte a insulei arată mult mai bine decât asta! replică el, ținând-o în continuare de mână.

- De cealaltă parte nu se află nimic altceva decât roci vulcanice. Acolo debarcase Tara si rămăsese dezamăgită de prima impresie pe care i-o făcuse insula. Nu vreau să merg pe cealaltă parte a insulei. Vreau să rămân aici! își imagină din nou ce putea să se întâmple si duse furioasă o mână spre cheia de contact într-o ultimă încercare de a o obține.

- Nu poți să te plângi de asta acum, când un uragan e pe cale să lovească insula. îndepărtă degetele fetei de pe volan, cu calmul si usurința cu care ar fi îndepărtat o insectă.

- Uragan? Tara îngheță. Nu mă păcălesti în legătură cu uraganele! Furtuna care se apropie va fi destul de puternică, dar nici pomeneală să fie un...

- Un uragan face ravagii în Pacific. L-au numit Daisy!

- Ştiu de el, am auzit la stiri. Dar e la vest de insula asta si nu va ajunge la Mahila. Aici va veni doar furtuna. Chiar dacă hotărâse să petreacă puțin timp pe o insulă izolată, era la curent cu noutățile şi voia să-i arate şi străinului de lângă ea că nu era o neştiutoare.

- Eşti cam în urmă cu ştirile. Când le-ai auzit ultima oară?

- Ieri după-amiază, recunoscu Tara.

- Lucrurile s-au shimbat de atunci, o informă străinul. Vântul a început să bată mai tare în dimineața asta, iar uraganul Daisy, la fel ca o femeie, s-a răzgândit şi şi-a schimbat direcția. Acum se apropie cu repeziciune de această insulă.

- Nu trebuie să fii sarcastic, izbucni Tara, speriată, dar nedorind să-şi trădeze emoțiile. Simțea că s-ar fi putut descurca cu hipii, dar cu un uragan pe nume Daisy...Cum puteam să ştiu asta?

- Ai fi putut asculta ştirile, sugeră el, aspru. In asemenea momente,

avertismentele sunt destul de dese. Bărbatul deschise radioul din maşină. Nu trebuie să mă crezi pe mine. Ascultă! ordonă el. Pe frecvențele pe care emitea un post de muzică se auzeau fâşâituri din cauza vremii.

- Ăsta nu mi se pare c-ar fi un buletin de ştiri, spuse ea, cu sarcasm în glas.

Dar exact în acelaşi moment, o voce de la radio o făcu să încremenească:

"Avertisment de uragan! Uraganul Daisy, care trebuia să se îndrepte spre insulele Filipine, şi-a schimbat direcția în acestă dimineață şi acum se îndreaptă spre cele din Pacific. In câteva ore, va ataca. Vom reveni cu alte ştiri cât mai curând."

Vocea repetă anunțul în trei limbi diferite, după care muzica reveni.

- Acum mă crezi? Străinul închise radioul. Tara înghiți cu greu si se lăsă pe spate. Cea mai îndepărtată insulă era Mahila. Cât se gândea la asta, intrară în junglă. Bine că masina asta are patru viteze, comentă bărbatul de lângă ea, încetinind ca să se poată deplasa pe drumul plin de pietre.

Mersul lent o scoase pe Tara din transă. O idee i se înfiripă în minte. Ăsta era momentul în care putea să sară. Masina se deplasa încet si nu avea cum să riste să-si luxeze glezna. Dar picioarele si mâinile parcă îi intraseră într-o stare de inerție. Simțea că nu putea face niciun pas. întoarse privirea spre peisajul care se derula afară, încercând în acelasi timp să asimileze ceea ce aflase de curând. în plus, nu putea să-si ia gândul de la faptul că acest bărbat trebuie să fi mers prin junglă, pe drumuri infernale si înfruntând vânturi teribile, doar pentru a o căuta pe

ea, o străină, si pentru a o salva din calea uraganului. Se simţi recunoscătoare si încercă să-i mulţumească.

- Daisy nu e un nume potrivit pentru un uragan care distruge tot, spuse ea, în schimb.

- Uraganelor li se dă întotdeauna nume de femei. Şi pentru o clipă îsi luă privirea de la drum si se uită insistent la Tara, care se îmbujoră de furie, văzându-i zâmbetul amuzat.

- Nu văd de ce, răspunse ea, tensionată.

- Pentru că uraganele sunt schimbătoare, imprevizibile si atacă tot ce întâlnesc în cale.

- Dintre toţi cinicii, misoginii si...au! Izbucnirea ei fu oprită pentru că în faţa unei porţiuni accidentate de drum, bărbatul viră brusc, într-un unghi în care Tara credea că se vor răsturna. Străinul ţinu volanul strâns în mâini şi se concentră asupra situaţiei şi, ca printr-un miracol, maşina se îndreptă şi ieşi din zona periculoasă. Fata respiră uşurată, dar tot nu-i trecuse sperietura.

- De ce nu eşti atent pe unde mergi? ţipă la el, deşi ştia la fel de bine ca şoferul că printre copaci nu era lumină şi poteca îngustă abia se zărea. Lianele şi crengile se prinseseră de două dintre uşile maşinii şi fata ştia că într-o asemenea junglă, puteau rămâne foarte uşor blocaţi. Trebuie să înapoiez maşina intactă la sfârşitul concediului, îi reaminti ea străinului, cu voce aspră.

- Dacă te-ai aventurat într-o călătorie de una singură, nu văd de ce te-ai plânge dacă ai întâlni pe drum câteva inconveniente, replică el, iar ea rămase fără cuvinte, încă ameţită de coliziunea cu parbrizul.

Câteva minute mai târziu, străinul spuse:

- Acum ieşim din junglă.

Spre uşurarea ei, văzu cum arborii se răreau până nu mai rămase niciunul, iar soarele începea din nou să strălucească şi drumul era mai bun. Dar şi vântul era mai puternic aici. Liniştea ei a fost de scurtă durată. In junglă, arborii îi protejaseră de rafale, dar acum erau în plin câmp şi maşina înainta cu greu către un platou vulcanic.

- Dacă mai urcăm mult, în curând o să fim în crater. Privi rocile de pe pământ, unele crăpate, altele purtând încă urme de lavă şi ierburile care reuşiseră să-şi facă drum spre lumină prin ele. Dar oare maşina putea suporta un asemenea drum? se întrebă ea.
Vântul sufla contra lor, părând că vrea să-i ia pe sus. Tara era îngrozită.

- Nu mai putem înainta pe aici. O să ne răsturnăm. Opri motorul exact când o rafală îi lovi în plin. Totul vuia în jur si furtuna care se apropia începuse deja să ridice pietrele de pe drum. în curând, si ei aveau să fie luați pe sus, sau, în cel mai bun caz, rostogoliți.

- întoarce! strigă Tara. întoarce până nu e prea târziu! O să ne rostogolim. Nu putem sta pe un drum atât de înclinat!

Singurul lui răspuns o înfricoșă.

- Stai calmă si ține-te bine!

- Dar ăsta e suicid! Esti nebun dacă vrei să faci asta. O să murim amândoi. O acuzase pe ea că parcase pe timp de furtună sub niste cocotieri. Dar nimic nu se compara cu ce avea el de gând să facă. Să continue urcusul însemna moarte curată. îi punea pe amândoi în pericol.

- Dacă ne întoarcem, nu ne putem adăposti în junglă. Acolo riscăm mai mult decât dacă înaintăm acum.

- întoarce! îl imploră ea. Riscăm prea mult dacă înaintăm.

Dar el continuă să conducă. Tara nu mai spuse nimic. îi clănțăneau dinții de la drumul accidentat si din cauza fricii. Şi înainte ca ea să-si revină ca să mai adauge ceva, masina găsi un drum mai bun pe o altă parte a versantului. încetini pentru câteva clipe pentru că se apropiau de un loc unde poteca se îngusta si pentru o clipă fata închise ochii, dar teama o forță să-i deschidă din nou. Nu îndrăznea să privească, dar nici nu putea să nu se uite.

Locul de unde începuseră să urce arăta ca un desen pe o hartă, iar ea privea îngrozită cum valuri uriaşe spălau plaja exact în locul unde parcase ea. O trecu un fior la gândul că acum ar fi putut fi pe fundul mării învolburate.

- Tine-te bine! spuse străinul, arătându-i că ajunseseră pe culme şi urmau să vireze în spatele versantului.

- Nu! Tara țipă şi îşi acoperi gura cu mâinile. înghețată de spaimă, văzu cum se apropie de marginea piscului şi îşi acoperi ochii cu mâinile, aşteptând sfârşitul. Dar, cu o iscusință demnă de laudă şi cu un calm ieşit din comun, şoferul îndreptă roțile şi maşina îşi recăpătă echilibrul. Vântul sufla din toate părțile şi afară era un scenariu îngrozitor.

Tânăra îşi descoperi ochii şi-l privi consternată pe bărbatul care se stăpânea atât de bine. Dar el nu-şi luă ochii de la drum. Era prea concentrat, dorind cu toată ființa lui să ajungă cu bine la destinație.

Odată ajunşi acolo, ce se va întâmpla? Aşezarea era la poalele muntelui. Deci riscau destul de mult să fie îngropați de rocile vulcanice. Vântul creştea de la un moment la altul şi sufla prin vagonul de dormit al maşinii. Acum îi ajuta însă. Tara îşi dădu seama că bărbatul cunoştea drumul şi că special făcuse în aşa fel încât să ajungă pe partea asta a

muntelui, unde vântul îi ajuta să înainteze şi să ajungă în siguranță la destinație. Şi pe ea o lăsase să se frământe şi să înghețe de frică fără să se deranjeze să-i spună ceva. A fost crud şi nemilos. Cu un mare efort, se abținu să nu spună nimic.

Nici peisajul de aici nu era linistitor, dar cel puțin mai reuseau să vadă câte ceva în jur. La un moment dat se apropiară de ceva negru, pe care străinul îl identifică imediat:

- O capră sălbatică. Se hrăneste cu tufisurile de aici. Iar păsările alea sunt un fel de prepelițe care se hrănesc cu semințe.

Observația lui a fost atât de neasteptată si atât de apropiată de munca pe care o făcea Tara, încât izbucni în râs.

- Nu mă asteptam la explicații turistice! Râsul o făcu să se simtă mai bine. O detensionă si o mai linisti.

- Sunt gratis, răspune el serios, după care începură amândoi să râdă si străinul nemilos care îi furase masina si o răpise si pe ea, deveni în ochii ei bărbat.

Şi unul foarte atrăgător.

- De ce râzi? întrebarea lui era la fel de neasteptată precum comentariul făcut cu referire la capră.

- O clipă ai fost exact ca mine, când am o mulțime de turisti în autocar, toți dornici să afle cât mai multe despre peisaje. Sunt ghid turistic.

- Şi cum îsi strigă turistii ghidul?

- Tara. Tara Brodie, răspunse ea repede si asteptă. Pentru prima dată îsi dădu seama că nu stia numele străinului si, dintr-o dată, lucrul ăsta deveni important pentru ea. Oare avea să-i spună adevăratul nume,

dacă o întreba? Sau avea să pretindă că e altcineva?

- Bryn. Bryn Mathieson, veni răspunsul lui care îi întrerupse gândurile. Bryn pentru prieteni, continuă el.

Dacă se gândeşte că o să-i spun domnul Mathieson, atunci se înşală! îşi spuse tânăra.

- Şi cum ai ajuns pe insula asta, Tara?

Asta era! Dacă el îşi luase libertatea de a-i folosi prenumele, atunci şi ea avea să facă la fel.

- Am venit cu unul din şlepurile care face curse între insule. M-au debarcat în partea mai joasă a coastei, în locul unde a fost cândva o plantaţie de sfeclă de zahăr. Dar tu? Cum ai reuşit să ajungi aici? Incercă să pară indiferentă, dar nu reuşi. Prezenţa lui pe insulă îi stârnea curiozitatea. Fugise de lume ca să petreacă un concediu liniştit, dar acum, simplul fapt că-l întâlnise, îi dădea toate planurile peste cap. In doar câteva ore o enervase teribil, şi era sigură că nu avea să scape de el atât de uşor.

Dar cine era de fapt? Oare era un fost acţionar al plantaţiei de sfeclă care încă nu părăsise insula? Sau poate chiar proprietarul care revenise cu gândul să-şi redeschidă vechea plantaţie?

- Şi eu am venit în acelaşi fel.

- Nu erai pe şlep, îl provocă ea. Feribotul făcea curse săptămânale şi l-ar fi văzut dacă ar fi venit cu ea.

- Am propriul mijloc de transport. î

Ajunseseră pe malul mării şi bărbatul îi arătă un iaht alb, care acum juca pe valuri.

- Ce mai transport! Cuvintele îi ieşiră de pe buze fără să vrea.

- Iahtul ăsta rezistă la furtuni puternice, dar nu şi la uragane, veni replica lui aspră. Am adăpostit-o în port, ca să nu mi-o ia valurile.

- E o "ea"? Fata si-l imagină la cârmă, calculând cu pricepere distanțele si înfruntând cu calm intemperiile naturii. Era un specimen masculin demn de admirat, trebuia să recunoască lucrul ăsta.

- Roseanne.

Fetei îi trebuiră câteva secunde să-si dea seama că-i pusese o întrebare. Aproape voia să-i spună că pe ea o chema Tara si nu Roseanne.

Apoi îsi aminti că-i adresase o întrebare si înțelegând răspunsul, o alta îi trecea prin minte.

Cine era Roseanne? Soția? O neliniste ciudată puse stăpânire pe gândurile tinerei. Dar nu dădu curs întrebării. îsi simțea buzele amorțite si mai mult decât dorea să afle adevărul, simțea că-i va face rău.

Ce Dumnezeu e cu mine? se întrebă ea, îngrozită. Trebuie să fie efectul tensiunii din atmosferă. Dar si Bryn Mathieson părea să aibă acelasi efect asupra ei. Reusise s-o domine fără prea mare efort. Sigur că furtuna îmi atacă nervii, îsi spuse tremurând. Era singura explicație posibilă pentru o astfel de purtare, nefirească felului ei de a fi. O făcuse să se poarte asa cum nu se purtase niciodată.

Fusese crescută alături de încă cinci frați si comportamentul pe care-l avea față de bărbați era unul amical, lucru care o făcuse să ajungă la vârsta de douăzeci si cinci de ani fără să sufere din dragoste. Bryn Mathieson părea să fie singurul care reusise să pătrundă prin scutul ei.

Venise pe această insulă ca să caute linişte şi peste ce dăduse? Peste un uragan care o devasta fizic şi peste un bărbat care o putea face psihic.

Dar îşi aminti că bărbaul parcursese jumătate de insulă ca s-o ia din calea uraganului şi se simți vinovată că nu-i ceruse mai devreme scuze pentru scena pe care i-o făcuse când îl cunoscuse.

- Cred că ar trebui să-ți mulțumesc că ai venit să mă iei de acolo, înainte ca uraganul să lovească insula, începu ea, dar se opri văzând amuzamentul care juca în privirea lui Bryn.

- Nu trebuie să-mi mulțumeşti, spuse el, cu lejeritate. N-am traversat insula ca să te salvez. Am venit pentru că aveam nevoie de maşina ta.

Capitolul 2

Venise pentru că avea nevoie de maşina ei! Nu din cauza vreunui motiv altruist, nu în mod galant, ca să salveze o doamnă la ananghie ci pentru că avea motivele lui egoiste! Ii voia maşina. Şi i-o luase fără acordul ei. Purtarea lui o lăsase pe Tara fără cuvinte, dar nu pentru mult timp.

- Aveai... nevoie.... de maşina ...mea? credea că rostind cuvintele rar putea înțelege ceea ce se petrecea. Dar refuza s-o facă. Nu putea fi adevărat.

Privi spre iahtul care acum, deşi ancorat, dansa pe valurile periculoase. Da, asta era! Nu putea fi altceva. Venise cu iahtul şi acum nu mai putea înnopta în cabina lui, pentru că nu mai avea cum să ajungă la ea.

- Nu dormi în rulota mea! strigă ea, indignată. Ochii îi aruncau scântei şi se întoarse furioasă spre el. Doar pentru că sunt două paturi acolo, nu văd de ce ai primi şi tu unul.

Dar dacă asa gândise el, Tara nu avea cum să-l împiedice si îsi dădea prea bine seama de una ca asta. Privindu-i statura impunătoare, fu

sigură că n-avea cum să-l dea afară din masină. Dar dacă asa aveau să stea lucrurile, ea unde va dormi? Doar dacă... O mână de gheață parcă o sugruma. Doar dacă Bryn nu se asteaptă ca ea să doarmă în rulotă cu el? îsi aminti cu amărăciune de vorbele lui Peggy. Trebuia s-o fi asculat si nu să râdă de avertismentele ei. Deschise gura să încerce să-l convingă că nu putea face una ca asta.

- Nu vreau masina ta pentru interes personal.

- Dar...atunci de ce ai nevoie de ea?

- Un copil e pe cale să se nască în orice moment si o plajă pe care bântuie un uragan nu e cel mai potrivit loc pentru o venire pe lume, explică el.

- Al cui copil? Oare era al Roseannei? Atâtea întrebări fără răspuns îi alergau prin cap si toate cu privire la acest bărbat, pe care nu-l cunostea decât de câteva ore. Dar acum era sigură că întâlnirea cu el îi va schimba viața. Era un sentiment atât de ciudat...

- Al nevestei unuia dintre localnici, veni răspunsul lui care îi opri gândurile. M-au văzut debarcând si m-au invitat să stau la ei pe timpul uraganului, Iar asta e tot ce pot face ca să-i ajut, la rândul meu. Soția unuia dintre localnici... Tara respiră usurată. Simțea că parcă i se luase o piatră de pe inimă. Acum urcau din nou un versant si se simțea amețită si năucă. Auzi ca prin vis vocea lui Bryn.

- Nu-ți plac înălțimile? Il privi din nou şi văzu că o cerceta cu ochi pătrunzători şi în mod sigur punea pe seama înălțimii paloarea feței sale şi nedumerirea. Inchide ochii dacă ai rău de înălțime, sugeră el. Chiar dacă aici sus suntem în siguranță, vom coborî în curând la poalele muntelui.

Nu din cauza înălțimii, a muntelui sau a vremii se simțea ea astfel, dar Bryn nu trebuia să ştie una ca asta. O trecu un fior, imaginându-şi cum ar reacționa dacă i-ar spune adevăratul motiv al palorii sale. Oricum, ce să-i spună? Abia de bănuia şi ea motivul. Simțea cum îi vâjâie creierul şi nu se mai putea controla. Il ascultă, nu ştia nici ea din ce motiv, poate de frică. Inchise ochii şi simți că întunericul care i se aşterne în față e la fel de periculos ca bărbatul de lângă ea. Bryn o atinse din greşeală şi simți că explodează de emoție. Simțea lucrurile astea mai intens decât uraganul care le amenința viața. Se trase înapoi în scaun, crezând că nu va mai putea face față încă unei atingeri. Simțea cum o doare fiecare muşchi. Nu o ajuta cu nimic să țină ochii închişi, ba mai mult, o făcea să simtă toată tensiunea şi durerea.

- Poți deschide ochii, acum. Suntem pe pământ.

Metaforic vorbind, nu se afla pe pământ, ci plutea undeva, fără țintă. Dar deschise ochii şi observă cu stupoare că se aflau pe plaja unde debarcase cu o zi în urmă şi care acum era de nerecunoscut. Mai mult de jumătate era inundată de apă, iar debarcaderul nu se mai zărea pe nicăieri.

- Unde sunt pescarii şi familiile lor? Parcă ai spus...Tara măsura plaja cu ochi suspicioşi.

Erau pietre si mâl si stropi de apă, dar nici urmă de ființe umane. Nu văd pe nimeni aici.

- Sunt adăpostiți în spatele unui perete de stâncă, la mică distanță de locul unde ne aflăm noi acum. Oamenii si-au părăsit casele si au venit aici, în asteptarea uraganului.

- Aici, timpul pare să nu conteze. Cred că localnicii au o legătură cu

neamul spaniol. Ei sunt maestri în pierderea timpului, spuse Tara, cu invidie în glas.

- Da, sunt exact opusul nostru. Noi vrem să ne folosim de fiecare minut. Dar acum va trebui să învățăm de la ei. Chiar si după ce va trece uraganul, va mai dura ceva timp până când apele vor fi din nou navigabile. Localnicii stiu treaba asta. Şi-au urcat bărcile pe cele mai înalte culmi, ca apele să nu le ajungă.

Pe măsură ce se apropiau de adăpost, întâlneau copilasi care se jucau în spatele rocilor.

- E un loc perfect pentru a te adăposti, remarcă tânăra. Dar chiar si aici, în spatele blocului de stâncă, vântul începea să se întețească. în adâncul sufletului, Tara îi mulțumea bărbatului pentru că o adusese în siguranță la adăpost. Dar acum stia că nu pe ea dorise să o salveze...

- El e Paul.

Un tânăr se detasă de grupul de oameni care stăteau sprijiniți de perete si veni spre ei. Era mai scund decât Bryn, dar destul de arătos, cu bronzul specific localnicilor, cu înfățisarea unui zeu al insulei si cu un zâmbet luminos si pregătit să-i aducă Tarei mulțumiri la care nu se astepta.

- E foarte drăguț din partea ta că o laşi pe soția mea să-ți folosească rulota. Uraganul nu putea nimeri un moment mai prost pentru mine şi Meli.

Da, se gândi Tara nici ea nu era prea încântată de momentul în care Daisy s-a gândit să-şi facă apariția. Iar în ceea ce priveşte mărinimia ei de a-şi lăsa maşina folosită de altcineva, Bryn nu prea i-a dat de ales. Străbătuse insula de la un capăt la altul doar pentru a pune mâna pe

vehiculul ei. Şi acum simţea cum o priveşte cu ochi curioşi, care abia aşteptau reacţia ei în faţa mulţumirilor aduse de localnic. Se simţi nelalocul ei. De ce voia s-o testeze? Oare se gândea că avea să refuze să cedeze vehiculul?

E adevărat, tentaţia era mare, i-ar fi plăcut să-i dea peste nas lui Bryn. Dacă ar fi dorit rulota pentru el, cu siguranţă l-ar fi refuzat, ba mai mult, l-ar fi lăsat să înfrunte uraganul, fără să-i pese de soarta lui. Oh, dar asta era o absurditate. Ea nu era capabilă să facă un asemenea lucru. Dădu din cap negativ, tulburată la ideea care îi venise în minte. Instantaneu, faţa bărbatului de lângă ea se întunecă.

- Dar am crezut...Bryn a spus... Paul se opri stânjenit, iar Tara îl simţi pe Bryn cum se încordează lângă ea.

- Oh, scuză-mă, se plânse ea. Bineînţeles că-mi poţi folosi maşina. Arată-i lui Bryn unde s-o parcheze şi o voi ajuta pe soţia ta să se instaleze. Perfect, îşi spuse ea. Reuşea astfel să scape de el.

- Nu, lasă, parchez eu maşina, spuse Paul.

- Vin şi eu cu tine, adăugă tânăra, supărată că unul din planuri îi fusese dejucat.

- Mai bine n-ai face-o. Oricum, e doar la câţiva metri de aici si e un drum accidentat. Rămâi aici, cu Bryn. O să vin si eu de îndată si o să ţi-o prezint pe soţia mea.

Bineînţeles c-ar fi făcut orice ca să nu rămână alături de Bryn, dar dacă ar fi insistat să-l însoţească pe Paul, ar fi părut un gest prostesc.

în timp ce acesta pornea masina, Tara se abţinu să nu urce alături de el. Lângă ea, Bryn, spuse, provocator:

- Drăguţ din partea ta să-l lasi să folosească masina.

Oare ce-si închipuia? Că nu avusese curaj să-l refuze? Că nu o înduiosa nasterea unui copil în mijlocul unui afurisit de uragan?

- N-as fi putut refuza, nici dacă împrejurările ar fi fost altele. Oricine ar fi făcut asta. Doar că nu-mi place ca lucrurile să-mi fie luate fără să mi se ceară permisiunea.

- Nu era timp de explicații. Şi în ceea ce priveste faptul că am pus stăpânire pe vehiculul tău, să stii că ți-am făcut o mare favoare.

- Mi-ai făcut o favoare? Mie? strigă ea, indignată. Tot ce doream era să mă lasi în pace!

- Da, ție! vocea lui era dură si Tara îsi dădu imediat seama că mersese prea departe. Când ne va lovi uraganul, o să-mi mulțumesti că te afli în partea asta a insulei si că ai si companie.

- Depinde de companie.

- Noi însă ne bucurăm tare mult că esti cu noi. Venirea lui Paul puse capăt conflictului. Am parcat rulota foarte aproape de stâncă, dar o voi lega si cu niste frânghii, ca mijloc suplimentar de precauție.

- Vin să te ajut, se oferi Bryn.

- Iar eu voi veni să pregătesc rulota, adăugă Tara, dorind ca Bryn să nu se amestece în treaba asta.

- Mai întâi vino să-mi cunoşti soția. Paul o luă de braț şi o conduse către grupul de persoane care aşteptau lângă stâncă. Meli, vino s-o cunoşti pe Tara.

Era o tânără foarte frumoasă. Cu păr bogat, lung, de culoarea abanosului, cu ochi negri, migdalați, şi zâmbet luminos. Tara se simți oarecum în umbră în fața frumuseții naturale a femeii care se apropia greoi de ei.

- Sunt atât de recunoscătoare că ne ajuți, se auzi vocea femeii, iar ei îi păru rău că nu are talentul unui pictor pentru a reda frumusețea care i se înfățișa în fața ochilor.

- Mă bucur că s-a întâmplat să fiu aici.

Se întreba însă cum de Paul şi Meli erau fericiți să locuiască pe insulă, atât de izolați de restul lumii, şi trădând prin comportament şi limbaj o educație cu mult superioară pescarilor de rând. Dar nu putea întreba aşa ceva, aşa că spuse în schimb:

- Vino să vezi rulota.

O ajută pe Meli să urce.

- O să fiu atât de fericită când o să-l am pe Junior în brațe, se confesă viitoarea mămică, care urca cu greu treptele. Doar dintr-o privire îți dădeai seama că nu mai dura mult şi dorința femeii avea să se împlinească.

- Nu putea alege un loc mai frumos, cu toate că sincronizarea nu e tocmai una bună.

- Poate te întrebi de ce am ales să-l nastem aici si nu într-un spital curat din Hawaii, observă Meli, iar Tara simți cum se îmbujorează de rusine că gândise asa ceva.

- Nu e treaba mea, spuse tânăra încurcată, dorindu-si pentru a mia oară ca fața să nu-i mai trădeze toate gândurile.

- Ai tot dreptul să gândesti că e ciudat, continuă Meli, dar adevăratul motiv e chiar unul foarte simplu. Ne dorim ca fiul nostru să aibă parte de o copilărie adevărată, să învețe care sunt valorile vieții si să le respecte. Nu dorim să aibă de-a face cu lumea asta rea în care trăim. Şi să stii că nu e doar un vis aiurea. Copilului nostru nu-i va lipsi educația.

Eu si Paul suntem amândoi profesori. De fapt, eu chiar conduc scoala de aici, unde învață copiii pescarilor.

- E idilic, fu de părere Tara.

- Şi e si practic, continuă Meli, cu seriozitate. Educația nu trebuie să vină doar din cărți, ci dintr-un întreg fel de a trăi, din pădure, din munte, din vânt si din mare, lucruri care fac ființa puternică si stăpână pe ea. Chestiile asta nu se pot asimila de pe urma unei educații formale. Când copilul nostru va fi destul de mare încât să aleagă unde să meargă în lume, va fi foarte bine pregătit.

- Dar dacă nu va sti nimic despre lumea înconjurătoare?

- Oh, dar va sti, spuse Meli, încrezătoare. Va călători mult, cu mine si cu Paul, si va afla tot ce trebuie să stie despre ce-l asteaptă în afara acestei insule. Astfel va putea compara locurile si va fi în stare să judece de unul singur.

Oricum, Paul trebuie să colinde insulele ca să caute material pentru cartea lui, explică ea.

- Dar parcă ai spus că e profesor.

- Era. Dar un profesor absorbit de cercetarea istoriei oamenilor care locuiesc în Hawaii şi a acestor insule. Cândva, a ținut o prelegere referitoare la acest subiect şi cineva de la o editură din Vancouver l-a remarcat şi a rămas impresionat de cunoştințele lui. Astfel, l-a convins să scrie o carte despre asta. E un subiect atât de vast, încât probabil că va scrie câteva volume şi cercetarea va dura câțiva ani, prezise ea, fericită. Dar totul pe insulă se schimbă repede şi materialul trebuie adunat în scurt timp, înainte ca moştenirea culturală să fie luată cu asalt de tehnologia modernă care vrea să profite de fiecare metru pătrat de

pământ.

- Te referi la fustele din iarbă, la chitare şi la ghirlandele din flori?

- Da, şi la astea, râse Meli. Deşi nu mă opun la folosirea lor pentru a stârni interesul vizitatorilor. Zâmbi când văzu privirea surprinsă a Tarei. Până la urmă, fac parte din moştenirea noastră, nu? Iar turismul e ramura de bază a economiei de pe aceste insule. Şi e bine ca oamenii să călătoresc' şi să cunoască şi alte feluri de viaţă.

Dar lucrurile astea reprezintă doar o părticică din întregul de care e interesat Paul, pe care vrea să-l imortalizeze pentru posteritate, înainte să se piardă. Şi că veni vorba de timp, oare cât va dura până...

- După ultimul buletin de stiri, mai avem câteva ore până ce ne va lovi uraganul, se auzi vocea lui Paul, din afara rulotei.

- Of, bărbaţii! exclamă Meli. De parcă mi-ar păsa de un amărât de uragan. Eu mă refeream la...

- Ba o să-ţi pese de uragan dacă nu vom reusi să legăm rulota în timp util, replică Paul. Haide, Bryn, aruncă-mi frânghia. O s-o fixăm de stâncă pentru a o asigura mai bine.

- Vine!

Vocea lui Bryn se auzi clară si puternică si când Tara întoarse capul să privească pe fereastra rulotei, dădu de ochii lui albastri. Oare de ce simţea că i s-au înmuiat picioarele? Ce a determinat-o să privească pe fereastră? De ce Bryn lega frânghia pe partea ei de rulotă?

- Vrei o cească de ceai? Fu primul lucru care îi veni în minte. în interiorul spartan al furgonetei, întrebarea suna prostesc si deplasat, dar altceva mai bun nu-i trecuse prin minte.

- Oh, ce frumos sună! râse Meli. Da, te rog, mi-ar plăcea una.

- Atunci, pregăteste patru cesti! se auzi vocea lui Paul ele afară. Munca asta îți provoacă sete.

în timp ce Tara ridica de pe jos o vază cu flori, căzută pe când Bryn gonea cu masina ei, se gândi că cei de afară puteau auzi foarte bine ce se discuta înăuntru.

- Pun eu ibricul, se oferi Meli.

- Mai bine pregăteste cestile, spuse Tara, pe ton poruncitor. Mă ocup eu de ibric. Trebuie umplut, iar containerul cu apă e prea greu ca să-l ridici tu.

- In cazul ăsta, te ajut eu.

La auzul vocii lui Bryn, aproape că se lovi când încercă să iasă repede de sub chiuvetă. Nu-l auzise urcând scărle şi intrând în rulotă. Credea că mai era încă afară, ajutându-l pe Paul cu frânghia. Se dădu un pas înapoi şi se uită blocată la el. Statura lui impunătoare părea să umple încăperea. Trebuia să-şi țină capul plecat ca să poată sta înăuntru.

- Lasă-mă pe mine să iau containerul cu apă. Ajunse la ea şi Tara dădu drumul recipientului pe care el îl luă cu două degete şi-l scoase de sub chiuvetă. Ei i-ar fi trebuit puterea ambelor mâini ca să se descurce, chiar dacă ar fi fost doar pe jumătate plin.

- O să-ți trebuiască mai multă apă decât ai aici, spuse Bryn măsurând din privire containerul.

- Dar e plin ochi, protestă Tara. Iar pentru ceai n-am nevoie decât de un ibric plin. Of, şi-ar fi dorit ca Bryn să nu-şi mai dea atâta cu presupusul şi s-o lase să termine ce are de făcut. Faptul că era atât de aproape de ea o făcea să se sufoce şi să se simtă nesigură pe propriile acțiuni şi simțea că ar fi în stare să facă orice, chiar şi să țipe, doar ca să-l

facă să se dea la o parte din calea ei şi să n-o mai fixeze cu privirea lui albastră.

- Unde e ibricul?

- Aici. Cu mare efort, se abţinu să-i spună că ar dori să fie lăsată în pace şi-i dădu ibricul.

- Tine-l bine.

Ii cerea imposibilul, se gândi Tara. Nici dacă viaţa ei ar atârna de aşa ceva, n-ar fi putut duce la îndeplinire ceea ce i se ceruse.
Nu-si putea controla tremurul mâinilor. Ibricul tremura ca bătut de vânt.

- Dă-mi-l mie. îl luă nervos din mâna ei, îl puse pe aragaz si turnă cu pricepere apa, fără să irosească vreun strop. O să merg să umplu containerul. E un izvor cu apă curată puţin mai departe de rulotă. O să ţi-l arăt. Nu era o ofertă, ci un ordin pentru a-l urma, iar Tara, desi nu agreea astfel de treburi, nu se simţi în stare să poarte cu el o discuţie în contradictoriu.

îl urmă afară din rulotă.

- Până la lăsarea serii vei avea nevoie de mult mai multă apă, spuse el, privind în urmă spre Meli, care coborâse si ea si care vorbea acum cu Paul.

- Dar asta e problema lui Paul, nu a mea.

- Asta e treabă de femeie, nu de bărbat, replică rece Bryn, iar Tara îl privi stupefiată.

- Nu a mea, asta e clar. Eu sunt ghid turistic, nu moasă. Dacă Paul nu se pricepe, atunci trebuie să o roage pe una dintre nevestele pescarilor s-o ajute pe Meli. Sunt multe care au deja copii.

- Cred că Paul te-ar prefera pe tine în locul lor. Cel puţin tu ai

educaţie, faţă de nevestele pescarilor, spuse el, rece.

- Cred că glumesti! Dar privindu-l, îsi dădu seama că era destul de serios. Nu mă poţi obliga să...Oh, nu! Asta e deja prea mult! Mai întâi îmi iei rulota pentru a o transforma într-o sală de nasteri si acum vrei ca eu să si asist la treaba asta. N-o să fac nimic! refuză ea. Dacă vrei să faci pe doctorul, fă-o, dar nu te baza pe mine!

Se răsuci pe călcâie şi porni spre izvor.

- Nu poţi lăsa o femeie la nevoie. Tara auzi cum Bryn puse containerul jos şi simţi că nişte mâini puternice o prind de umăr şi o întorc cu faţa spre el. N-o poţi lăsa pe Meli acum.

- Priveşte-mă cum o s-o fac! Privirea albastră aţintită asupra ei, pericolul care îi pândea şi vocea lui poruncitoare o făcură pe Tara să uite de tot ce e în jurul ei şi începu să ţipe: lasă-mă! Lasă-mă! Il lovi cu mâinile şi cu picioarele, încercând să se debaraseze de strânsoare.

- Taci! scrâşni el din dinţi, scuturând-o de umeri. Tara simţi că nu mai are aer şi nici cuvinte. A fost mai eficient decât un duş rece. Oricine ar putea crede că încerc să te răpesc.

- Ei bine, n-ai făcut-o? îl privi ea cu ochi scânteietori. Mă aduci aici, împotriva voinţei mele şi acum mă acuzi că o las pe Meli neajutorată. Noţiunile lor aiurite că trebuie să ducă o viaţă departe de civilizaţie au lăsat-o fără ajutor, nu eu. Paul n-ar fi trebuit s-o aducă aici dacă ştia că n-are cum s-o ajute. Acum n-au niciun drept să amestece pe alţii în treaba asta.

- E acelaşi lucru, spuse Bryn, neînduplecat.

- N-o să mă las amestecată în asta. Bineînţeles, pentru el era o poveste cu totul diferită. Era bărbat şi ştia că nu va fi nevoie de el. Tot ce

trebuia să facă era să aştepte şi să o felicite pe viitoarea mămică. Dar ea era cea care avea de înfruntat tot greul. Iar Meli era la prima naştere. Dacă se întâmpla să... N-o s-o fac! mai spuse ea o dată. Nici nu mă gândesc!

- Tara! Tara, te rog, vino repede!

- E Meli. Strigătul din rulotă îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Era vocea lui Paul.

- Haide, cred că bebelusul se grăbeste să apară.

Bryn o prinse de mână si începu să alerge cu ea, iar Tara nu reusea să se desprindă si nici măcar să spună că direcția în care voia să ajungă era cea opusă.

Capitolul 3

Copilul si uraganul au venit în acelasi timp.

Tara era sigură că n-avea să-si dea vreodată seama care avusese mai mare impact asupra ei. Bryn a zorit-o până la rulotă într-o goană care a lăsat-o fără suflare, dar bărbatul n-a lăsat-o să se odihnească. Ajunsi înăuntru, îi spuse răstit:

- Ocupă-te de asta si nu mai comenta! Mă duc să umplu recipientul cu apă.

- Nu pleca, Bryn...Dar era prea târziu, iar acum era pe forțe proprii si nu stia de ce simțea un nod în gât.

- Rămâi cu mine, Tara. O mână moale o prinse pe a ei si ochii lui Meli o implorau să nu-l urmeze pe Bryn.

El o târâse în toată treaba asta. Acum nu mai avea cum să plece si habar n-avea cum să-i fie de folos viitoarei mămici. Nu mai avusese niciodată de-a face cu o astfel de situație.

- Aici ai containerul cu apă. Ai ibricul în care să fierbi apa, da?

Bryn se întorsese şi acum dădea instrucţiuni cu autoritate. Parcă făcea şase lucruri deodată şi se aştepta ca şi ea să facă la fel. Tarei îi dispăruse repede bucuria de a-l vedea revenit.

- Recipientul de sub chiuvetă, spuse ea. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Cel puţin ştia să fiarbă apă.

- Tu rămâi lângă Meli. El găsi ceea ce-i trebuia şi se apucă de treabă.

- Dar nu ştiu ce să fac, se plânse Tara.

- Nu trebuie să faci nimic. Doar să aştepţi. Copilul se va descurca şi singur, îi spuse el, pe ton calm. Tot ce trebuie să faci e să aştepţi să iasă, să-i dai câteva pălmuţe pe spate ca să ţipe şi apoi să-l speli şi să-l înveleşti bine.

- O spui de parcă ar fi foarte simplu, răspunse Tara cu sarcasm. Dacă tot ce trebuie să facem e să aşteptăm, atunci mai bine am bea ceaiul pe care voiam să-l pregătim.

- Atunci, pregăteşte o ceaşcă şi pentru Paul. I-ar prinde bine, şi spunând asta, Bryn se îndepărtă spre ieşire.

- Stai, nu pleca, se duse Tara lângă el. Panica punea din nou stăpânire pe ea. Nu mă lăsa singură, se plânse ea prinzându-l de braţ.

- Dar nu plec departe, veni răspunsul bărbatului care-i îndepărtă mâna de pe braţul lui. Mă duc să-i dau containerul lui Paul pentru a-l umple din nou de la izvor. Dacă are ceva de făcut, nu se va mai gândi la copil.

Dar Tarei i se părea că problema naşterii era mai mult a ei decât a lui Paul, dar nu spuse nimic când îl văzu pe viitorul tătic apropiindu-se si luând recipientul din mâna lui Bryn. Desi avea trăsături luminoase, se

pare că viața simplă pe care plănuise s-o ducă îi dădea acum mustrări de constiință. Era nelinistit si îngrijorat.

- Umple-l cu apă, apoi vino să bei cu noi o cească cu ceai, spuse Bryn, iar când Paul se îndepărtă, se întoarse spre Tara. Care-i starea bateriei tale?

- Bateria? Ce tot spunea acolo? Parcă ar fi vorbit limbi străine.

- Bateria de la masină. O să ai nevoie de lumină.

- Lumină? Oh... Dintr-o dată, Tara realiză că începea să se însereze. Dar se uită la ceas si îsi dădu seama că era din cauza furtunii care se apropia.

- Dă-mi cheile. O să pornesc eu motorul. Bryn trebui să strige ca să fie auzit, pentru că vântul se întețea din clipă în clipă.

- Tara, ajută-mă! O ploaie torențială se porni iar vântul sufla de parcă voia să ridice tot ce era pe pământ.

- Oh, Doamne, o să se răstoarne rulota! strigă Tara, care abia se mai ținea pe picioare.

- Nu se va întâmpla nimic. E bine prinsă cu frânghii.

Ce stăpân pe sine era Bryn! Cât si-ar fi dorit să fie si ea asa!

- Muntele ne apără de furia vântului, mai adăugă el.

Oh, Doamne! Atunci, de cealaltă parte a muntelui ce se întâmpla? Exact acolo parcase ea si dacă n-ar fi fost Bryn... Poc! Rafalele de vânt si ploaia din ce în ce mai amenințătoare îi alungară gândurile. Parcă o striga cineva... Ah, Meli! O văzu la geamul rulotei. Trebuia să ajungă la ea. Cât si-ar fi dorit acum să fie acasă, în patul călduț şi cu perna pe urechi până trecea toată furtuna. Nişte mâini o împingeau de la spate, ajutând-o să urce treptele. Era Bryn, pe care începea să-l urască din ce în

ce mai mult, deşi îi datora viaţa.

Ora care urmă fu un adevărat coşmar. Vântul părea să capete puteri demonice încercând parcă să distrugă rulota. Şi pe lângă zgomotul care şuiera în acoperiş, pietre păreau să zboare peste tot şi vacarmul devenea îngrozitor. Bryn părea să fie în mai multe locuri deodată. Era bărbatul potrivit în situaţii de criză, îşi spuse Tara, cu invidie. Dar era şi furioasă, pentru că nu se simţea recunoscătoare. De fapt, îşi spunea ea, el ar fi trebuit să-i fie recunoscător. Ce s-ar fi făcut fără ea într-o asemenea situaţie?

- Mai multă apă!

Incercă o satisfacţie care aproape semăna a răzbunare când l-a trimis în plină furtună după apă. Când reveni, îi luă containerul din mână, folosi ce-i trebuia, apoi făcu provizii şi-i spuse:

- Mai trebuie apă!

Il trimitea fără pic de milă să înfrunte violenţa naturii şi se mai simţea şi excelent făcând una ca asta. Era ud până la piele din cauza ploii, dar nici Tara nu era mai prejos. Fierbând ibric după ibric în mica bucătărioară improvizată, transpirase de la aerul închis şi umed.

Oa! Oa!

Copilul nu se lăsase prea mult aşteptat şi nici nu avusese nevoie de un îndemn ca să ţipe. Iar strigătul lui parcă era mai presus de urletul vântului şi de pocnetul ploii.

- E băiat!

Meli îl privi cu ochi strălucitori si întinse mâinile pentru a-si primi fiul. Tara i-l aseză cu grijă pe braţe si văzându-i pe amândoi atât de fericiţi, un sentiment ciudat puse stăpânire pe ea.

Invidie? Nu, nu era asta. Copilul ăsta era al lui Paul si al lui Meli. Atunci, poate îsi dorea si ea unul? Nici asta nu era. Privi capul micuț, fără formă, dar care va căpăta cu siguranță trăsături frumoase, ca cele ale părinților săi. Nu, nu-si dorea si ea unul, de asta era sigură. Dar simțea un gol pe dinăuntru, o stare pe care nu si-o putea explica. Văd lucruri aiurea, îsi spuse. Trebuie să fie din cauza căldurii.

- Paul? vocea lui Meli era abia soptită, dar soțul ei o auzi si într-o clipă fu lângă ea. Copilul fusese înfăsat, dar Tara nu-si putea aminti cine se ocupase de asta. E băiat, Paul, spuse ea, cu voce istovită. Vântul nu mai sufla atât de puternic, noaptea trecuse si odată cu ea si uraganul. Se uită la familia fericită si un val de tristețe puse stăpânire pe ea. Ea nu avea asa ceva. Se întoarse cu spatele la ei si vru să iasă din rulotă, dar pe scări, exact lângă ea se afla Bryn.

în afară de faptul că hainele îi erau ude de la ploaia pe care o îndurase, nu arăta vreun semn de oboseală. în timp ce ea era epuizată fizic si psihic si era sigură că se putea vedea asta pe fața ei, Bryn arăta proaspăt si vesel, ca si cum dormise o noapte întreagă. Dar n-avea de gând să-l ierte atât de repede pentru evenimentele prin care o pusese să treacă, îsi spuse ea. Simțea nevoia unei băi si a unui somn bun, iar lucrul ăsta părea să nu se întâmple prea curând, atâta timp cât Paul rămânea în rulotă, alături de Meli.

- Nu te duce acolo. Cel puțin, nu acum, îl avertiză ea pe Bryn.

- Ei bine, dacă nu e nevoie deocamdată de felicitările mele, atunci, ar trebui să le ofer altcuiva, nu?

Şi i le dădu Tarei printr-un sărut cald care puse stăpânire pe buzele ei şi pe întreaga sa ființă sleită de puteri. Simțea că parcă uraganul lovise

din nou, dar de data asta înăuntrul ei, iar ea se zbătea din răsputeri să se elibereze, însă toate eforturile erau în zadar. Bryn îi înconjură talia şi o trase aproape de el. Ii mângâia părul cu degete delicate şi-i oferea plăceri nebănuite. Tara era conştientă doar de prezența lui, şi avea impresia că fusese plasată într-un alt timp şi spațiu, unde existau doar ei. Işi ridică şi ea mâinile şi îi înconjură gâtul.

- Ai trecut testul cu brio, murmură el la ureche.

Ce spusese? Că o testase? Pentru ce? Ca să vadă dacă avea să ducă la îndeplinire poruncile lui? Sau că n-a avut curajul să-l înfrunte şi să-i spună că nu va face ce dorea el? Oricum, acum nu mai conta motivul. Rămăsese blocată şi se îndepărtă imediat de el.

- O să primesc şi o diplomă? întrebă ea, sarcastic. Cu pumnii ei mici, încercă să-l îndepărteze din fața ei. Păstrează pentru tine felicitările! Oferă-i-le lui Meli. Poate ea se va bucura de ele. Eu n-am s-o fac!

- Bryn, vino să ți-l prezint pe fiul meu, Paul Junior. Paul ieşise pe treptele rulotei, cu bebeluşul în brațe şi cu un zâmbet luminos pe buze.

- Mă duc să văd dacă Meli are nevoie de ceva, se scuză Tara, încercând să găsească o cale de scăpare.

- Meli doarme. M-am gândit să scot copilul, ca să-l vadă si Bryn, după care as vrea să rămân si eu câteva ore alături de ea.

Era imposibil să intervii între un bărbat si o femeie. Cu toate că îi acaparaseră rulota, n-avea cum să stea si ea alături de cei doi proaspeți părinți si să le strice bucuria de a petrece împreună prima zi din viața fiului lor. Dar dacă nu stătea înăuntru, unde avea să stea? Paul îi citi privirea si se dădu jenat într-o parte, oferindu-i locul din rulotă.

- Te rog să mă ierți, poți intra.

- Oh, dar nu e nevoie, Bryn răspunse în locul ei, înainte ca ea să aibă timp să vorbească. O luă pe după umeri, împiedicând astfel orice intenție a ei de a urca. Eu si Tara tocmai plănuiam să facem o plimbare până la plajă ca să vedem răsăritul, îi spuse lui Paul. Fiecare fibră din corp îi venea să strige că Bryn mințea, că n-avea de gând să se ducă nicăieri alături de el. Voia să-l dea la o parte pe Paul, să urce în vehicul, si să facă o baie caldă si să se odihnească. Avea dreptul ăsta, nu? Dar nu putea să spună nimic din cauza lacrimilor care-i stăteau în gât si care o împiedicau să spună ceva, decât să afirme spusele bărbatului de lângă ea. Oricum, n-avea de gând să strice intimitatea de care trebuia să se bucure cei doi soți.

- Insulele astea sunt vestite pentru privelistile de care te poți bucura la răsăritul soarelui.

Dar, bineînțeles, cum esti ghid turistic, sunt convins că stii deja lucrurile astea.

Chiar le ştia. Privise de multe ori apusul şi răsăritul de pe insulele din Pacific, dar niciodată alături de Bryn.

Ajunşi pe plajă, văzură doar ultimele schimbări de culoare ale cerului, care se topea în nuanțe de şofran şi oranj, până eliberă drumul soarelui deasupra întinderii de apă.

- Ei, se pare că am prins sfârşitul spectacolului.

- Ai hainele ude, spuse Bryn, cercetând-o atent.

- Şi tu la fel.

- Mai bine te-ai duce să te schimbi.

- Oh, nu ... Paul şi Meli...spuse ea, ca scuză, deşi parcă mai era un motiv căruia nu voia să-i dea glas. Se aşeză pe o piatră, cu mâinile pe

genunchi. Soarele o să ne usuce hainele. Privi în jur. Valurile aduseseră bucăți de lemn şi alte materiale, iar un grup de păsări croncănea zgomotos, scotocind prin ele. Dintr-o dată, se speriară şi zburară în alt loc cu aluviuni. Un animal scund, cu patru picioare apăruse şi scotocea şi el printre resturi, încercând să găsească câte ceva. Tara îl privi curioasă.

- E o mangustă care îşi caută micul dejun.

- Am auzit că sunt foarte răspândite pe insule, dar n-am mai văzut niciodată una.

Bryn o ajută pe Tara să se ridice şi-i spuse:

- Hai să ne plimbăm pe aici, să vedem dacă găsim ceva.

Soarele era cald deasupra lor, mâna lui Bryn era caldă pe a ei, iar Tara simțea cum mânia pe care o încercase față de el trecuse ca o ploaie de vară. Se apropiară de mangustă, dar aceasta continuă nepăsătoare să scormonească în grămada de obiecte. Mai mult, le întorsese spatele, arătându-le că nu reprezentau nicio noutate pentru ea. Bryn izbucni în râs, iar Tara îl urmă. Nu-si dădea seama cum, dar parcă acum erau doi copii care se plimbau de mână pe plajă, în căutare de nimicuri aducătoare de bucurii.

Cu toate că se bucura de clipele petrecute alături de el, întrebările nu conteneau să-i alerge prin minte. Cine era? De unde venea? De ce călătorea singur? Şi multe altele care abia i se conturau în cap.

- Cum ai stiut ce trebuie să faci noaptea trecută când Meli...? rupse ea, dintr-o dată, tăcerea. Era una din întrebările care o chinuiau si pe care nu mai putuse să si-o rețină.

- Nu e primul copil pe care-l ajut să vină pe lume, replică el cu usurință, iar Tarei îi îngheță răsuflarea. Oare se referea la propriii lui

copii? E posibil să fie asta, sau...

- Dacă spui că ai mai ajutat nou-născuți, înseamnă că esti doctor, nu? dădu ea drumul celei de-a doua presupuneri. Simțea că dacă avea să-i dea un răspuns afirmativ, avea să se supere din nou pe el, fiindcă nu-i spusese cu o noapte în urmă.

- Nu pui de om.

Deci, asta însemna că nu avea copii, nu? răsuflă usurată si lucrul ăsta o făcu să se rusineze față de ea însăsi pentru că a putut gândi asa ceva. De ce o interesau pe ea asemenea lucruri?

- Atunci, ce fel de pui? abia îndrăzni ea să întrebe.

- Viței.

- Viței? repetă ea surprinsă si enervată în acelasi timp de râsul lui si de privirile albastre care o scăldau. Asta înseamnă că nu esti doctor, descoperi ea uşor flatată, neîndrăznind însă să întrebe ce altceva este.

- Sunt un fel de cowboy, spuse, dezvăluind misterul, dar mi-am închipuit că şi la copii se procedează la fel. Nu-i răspunsese Tarei la întrebare şi se părea că nici nu avea de gând s-o facă. Ea ținea capul în pământ, nedorind ca Bryn să citească în ochii ei cât de mult contau toate astea pentru ea. Ii simțea privirea de safir ațintită asupra ei, aşteptându-i reacția.

Dar tânăra nu se putu abține, cu toate că ceva îi spunea să nu se amestece unde nu era treaba ei.

- Un cowboy? Cu iaht? Sarcasmul din voce arăta clar că nu-l credea.

- Hai să mergem să vedem dacă iahtul mai e încă acolo.

In mod intenționat, lăsase întrebarea fără răspuns şi schimbase oarecum subiectul. Oare ar putea să reia întrebarea, în speranța că va

primi un răspuns?

- Iahtul probabil că s-a scufundat în timpul uraganului de aseară, spuse cu nepăsare, dorindu-şi să fie răutăcioasă cu el pentru toate câte îi făcuse.

- E încă la mal, veni răspunsul sigur al lui Bryn. A fost bine ancorat. O spusese de parcă ar fi fost singurul în stare să facă aşa ceva, iar siguranța lui de sine o făcu pe Tara invidioasă. Ea nu avea aşa ceva, cel puțin nu în prezența lui.

- E un miracol că a supraviețuit furtunii. Ar fi trebuit să-l aduci mai aproape de plajă, spuse ea, atacând direct cunoştințele lui de navigație.

- Mai aproape de plajă nu e apa destul de adâncă pentru Roseanne.

- Dar bărcile care vin pe insule trag până pe plajă, insistă Tara. Barca cu care am venit eu a făcut acelaşi lucru.

- Bărcile care pot face asta sunt de navigare pe porțiuni mici. Roseanne e un iaht de ocean. Ii trebuie apă adâncă.

- Mie mi se pare destul de adâncă, insistă ea. Era mai uşor să se certe cu el, decât să-i dea dreptate.

- E un recif de corali care se întinde paralel cu plaja, spuse el, respingându-i şi ultimul argument. Nu se poate trece de el. Cel puțin, nu cu un vas ca al meu.

Dar nu numai bariera de corali nu putea fi trecută, ci şi zidul care se ridicase între cei doi.

- Acum că uraganul a trecut, o să merg de cealaltă parte a insulei, spuse ea, nepăsătoare, retrăgându-şi mâna din a lui Bryn şi prefăcându-se că îndepărtează nişte particule inexistente de nisip de pe pantaloni. Ştia prea bine că furtuna din interiorul ei era departe de a fi trecut, iar

faptul că pleca pe altă parte a insulei, sau pe altă parte a lumii, nu o ferea de gândurile la Bryn. In drum, o să-i las acasă pe Meli şi pe copil, adăugă ea, de parcă ăsta ar fi fost un motiv destul de bun ca să fugă de el.

- N-o să poți pleca de aici, cel puțin câteva zile, spuse el, cu siguranță în glas, iar Tara îl privi blocată.

- Ai preluat controlul asupra rulotei mele ca Meli să nască în siguranță, dar asta nu înseamnă că poți s-o păstrezi, acum când pericolul a trecut. Vreau maşina înapoi şi o voi avea. După ce o să-i las acasă pe Meli si pe copil, o să parchez pe plaja pe care am parcat si ieri. După vântul de aseară, nu cred că mai există riscul să pice vreo nucă de cocos, adăugă cu acreală.

- Şi pe ce parte vrei să ajungi la plaja aceea? întrebă el, curios. Tonul lui ar fi trebuit s-o avertizeze că era periculos să mai continue, dar Tara era prea nervoasă ca să țină cont de asemenea detalii.

- Acelasi traseu pe care l-am parcurs si când am ajuns pe plajă, bineînțeles, spuse ea repede.

- După felul în care bate vântul, plajele vor fi acoperite pentru cel puțin încă patruzeci si opt de ore, replică el, iar Tara îl privi surprinsă. Priveste si acum, spuse el, întorcând-o cu fața spre plaja încă scăldată de apă. Dar ea nu voia să privească. Nu voia să-l creadă. Fiecare nerv din corpul ei îi spunea să nu privească, să nu-l creadă, dar el o forță să se uite si Tara trebui să admită că avea dreptate. Apa scălda singurul drum pe care ar fi putut merge. Pentru că mai era unul. Şi ea o stia. Era cel pe care a adus-o Bryn, dar mai stia că nu va avea curajul să-l parcurgă singură. Ruta care traversa munții cerea curaj si îndemânare, dar pe ale lui Bryn, nu pe ale ei. Se întoarse dezamăgită spre el si-l urmă la rulotă.

- Şi eu sunt nevoit să rămân aici, spuse el, pe un ton resemnat. Iar tonul lui parcă răsuci un cuțit în inima Tarei, de parcă i-ar fi spus că nu-i face plăcere să rămână aici, nu-i face plăcere să rămână alături de ea...

Nu mă pot întoarce pe Roseanne decât după două zile, atunci când apele se vor retrage.

Două zile. Cum avea să suporte atâta timp? se întrebă Tara. Patruzeci şi opt de ore în compania torturantă a lui Bryn şi cu întrebarea care nu-i dădea pace şi care avea legătură cu iahtul lui. Cine era Roseanne?

Capitolul 4

- Paul, unde ai pus cheia de contact?

Vocea lui Bryn se auzi aproape de urechea ei, pentru că prin pereții subțiri ai rulotei pătrundea orice sunet. Tara deschise ochii si-l auzi pe Paul răspunzând:

- I-am înapoiat-o Tarei după ce am parcat rulota.

- Atunci, o să intru si o s-o iau.

- Nu stiu unde a pus-o.

- Dacă a parcat ea rulota, sigur a lăsat-o în contact. Bryn începu să râdă, iar Tara sări din patul în care dormise câteva ore bune ca să se refacă după noaptea trecută. Sigur a lăsat-o acolo, spuse el, foarte încrezător în neglijența ei.

- S-ar putea să mai doarmă ceva timp. Aseară era foarte obosită.

- Nu trebuie să o trezesc. Când o să găsesc cheia, o să mut rulota cu ea înăuntru.

Ba n-o să muți nimic! sări Tara ca arsă. Era a doua oară când Bryn voia să pună stăpânire pe rulota ei. Dădu să se îndrepte spre uşă, dar

aruncând o privire de partea cealaltă a camerei, văzu că Meli dispăruse şi la fel şi copilul. Patul în care stătuseră era făcut şi aranjat, de parcă nimeni nu dormise în el.

- Meli! strigă ea.

- Meli stă afară, la umbră, cu bebeluşul în braţe, spuse Bryn, care intrase în rulotă. Un moment, Tara se simţi uşurată. Bine că nu se schimbase în cămăşuţa ei de noapte transparentă şi alesese să doarmă în hainele în care se afla. Eu şi cu Paul am dus-o acolo. Te-am lăsat să dormi în linişte.

- O spui de parcă aveam de gând să dorm o eternitate. De data asta, pentru ce mai vrei rulota? întrebă repede. Sper că nu mai e încă un copil pe drum!

- Doamne fereşte! Unul a fost suficient, în asemenea condiţii.

- Aşa e, unul a fost mai mult decât de-ajuns, cel puţin în ceea ce mă priveşte.

- Şi aşa va fi şi căldura, dacă rulota mai rămâne mult în soare. O s-o mut la umbra copacilor, acum că a trecut uraganul. Am mutat-o pe Meli şi pe copil, acum o oră.

- Şi pe mine m-aţi lăsat să mă prăjesc aici, nu? spuse Tara, realizând abia acum aerul sufocant de cald dinăuntru. Mulţumesc.

- Dormeai! spuse Bryn, dând din umeri. Dar acum te-ai trezit şi o să mut maşina dacă-mi spui unde e cheia de conact.

Ar fi vrut să dezbată pe larg conversaţia dintre Bryn şi Paul, dar acum îi era prea cald să facă una ca asta.

- Am lăsat cheia pe aici, pe undeva, spuse mergând spre usă. O să te las pe tine s-o cauţi, eu ies să vorbesc cu Paul. Ştia unde o lăsase, era

agățată de un cui de lângă aragaz, acolo unde o punea întotdeauna, dar si-a spus că e mai bine să-l lase pe Bryn s-o caute peste tot, asta ca să se răzbune pentru că a lăsat-o să se coacă în căldura aceea infernală. Acum era rândul lui să se prăjească.

- Ce mai face Junior? îl întrebă ea pe Paul care tocmai aducea de la izvor un recipient plin ochi cu apă proaspătă si rece.

- Are sase ore si se pare că deja a început să vorbească, spuse cu mândrie în glas, iar Tara izbucni în râs.

- Mă duc la Meli să mă conving, adăugă ea pe un ton glumeț. Se îndreptă spre Meli care îi făcea semn cu mâna de sub răcoarea unor palmieri. Rocile pe care călca erau fierbinți si lumina soarelui strălucea orbitor peste toate lucrurile în care se reflecta. Of, mai bine mi-as fi pus ochelarii, ezită ea o clipă, dar îsi luă gândul de la asta. Trebuia să urce în rulotă ca să-i ia, si asta însemna să dea cu ochii de Bryn. Nu, mai bine îndur o durere de cap decât să-l ajut să caute cheia de contact. Dar nici nu termină bine gândul că si auzi motorul masinii. Deci, găsise cheia! Sigur are raze X, decise ea. Trebuia să o ascundă mai bine, sau s-o facă pierdută, asa ar fi fost mai amuzant. Făcu o pauză, în timp ce asculta motorul care scotea sunete ciudate. Dar, la atenta încercare a lui Bryn, într-un final, porni bine.

- Ai grijă ce faci cu masina mea. Trebuie să mă țină pentru tot restul vacanței, adăugă ea cu acreală în glas.

Bryn veni aproape de ea si-i deschise usa.

- Vrei să te duc undeva? întrebă el cu nonşalanță, privindu-i fața încinsă de soare.

- Nu, spuse ea răstit, şi-l urî şi mai mult când văzu că i-a luat

cuvintele de bune şi a trecut mai departe, lăsând-o în urma lui. Cauciucurile au ridicat în urma lor câțiva nori de praf care au umplut-o din cap până în picioare cu particule fine, un alt disconfort care se adăuga la faptul că nu mai făcuse un duş de vreo două zile.

- Oh, ce încălzită arăți, spuse Meli, dar simpatia din vocea ei nu contribui cu nimic la îmbunătățirea moralului ei. Tara văzu diferența clară dintre ea, plină de praf şi cu hainele îmbâcsite, şi Meli care parcă era o floare proaspăt culeasă, curată, îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, alb cu roşu şi cu o floare prinsă în părul curat şi pieptănat într-o coadă îngrijită.

- Mi-e cald şi sunt murdară. Roțile maşinii m-au umplut de praf şi mare parte din el mi-a intrat în ochi, spuse privind acuzatoare în direcția lui Bryn.

- Lasă-mă pe mine să mă uit, răspunse el, apropiindu-se. Nu trebuie să laşi corpuri străine în ochi.

Nu trebuie să laşi oameni să-ți intre pe sub piele, remarcă Tara în suni ei şi fu conştientă că exact lucrul ăsta îl făcuse Bryn.

- Nu trebuie. Se întoarse cu spatele la mâna lui întinsă, refuzându-i ajutorul. Nu era înțelept să-l lase s-o atingă. De fapt, trebuia să evite să stea în prezența lui, iar în următoarele patruzeci şi opt de ore avea nevoie de toată puterea de a se controla pentru a-l evita. Am clipit şi impuritatea a ieşit singură, se scuză ea repede si se grăbi spre Meli căreia îi spuse, aproape pe nerăsuflate: Mi-ar plăcea o baie.

- Marea e prea agitată, spuse cealaltă, încruntându-se.

- Ştiu, nu m-as aventura în larg.

- Sunt câteva lacuri pe plajă unde poți înota fără probleme, adăugă

Bryn, aparent nepăsător. Asteaptă, Paul, te ajut eu să întorci canoea. Se opri si se duse spre Paul, care se străduia să scoată printre copaci o barcă. Amândoi reusiră să o aducă aproape de cele două tinere, o întoarseră pe muchie si începură să o acopere cu frunze late de palmier, astfel încât să fie pentru toți o sursă de răcoare. Tara îi privea cu ochii îngustați si curiosi.

- Lemnul se încinge si crapă dacă e lăsat direct în soare, o informă Meli, care credea că Tara era interesată de munca bărbaților si nu de ei însisi. Sau, mă rog, doar de Bryn. Parcă trezită la realitate de remarca lui Meli, întoarse privirea.

- Barca asta nu mi se pare destul de puternică încât să plutească.

- Este o barcă foarte bună, să stii, replică Meli, încrezătoare. Micuțul Junior va trăi prima plimbare în ea, imediat cum se calmează apele, iar Paul ne va duce pe amândoi acasă. îsi privi cu dragoste fiul, care acum dormea ca un îngeras în cosulețul din nuiele, fără îndoială un loc ideal pe o asemenea arsiță.

- O să vă duc eu cu rulota, protestă Tara.

- Mulțumesc, dar nu pot să accept. Vreau să ne întoarcem asa cum am venit aici - împreună, refuză Meli, zâmbind, iar Tara simți o invidie nejustificată față de frumoasa familie.

- Mă duc să mă schimb în costum de baie şi plec să caut faimosul lac. Urcă în rulotă, şi începu să caute fără prea mult entuziasm costumul de baie. N-o încânta deloc perspectiva unei băi de una singură, dar avea să se descurce într-un fel sau altul. De ce i se păruse un concediu petrecut de una singură atât de atrăgător în momentul în care optase pentru el, iar acum îşi schimbase complet preferințele? Era acelaşi

concediu, iar ea era aceeaşi persoană. Bine, poate nu chiar aceeaşi. Instantaneu închise ochii şi rememoră tot ce se întâmplase de când îl cunoscuse pe Bryn. Dar el nu reprezintă pentru mine nimic altceva decât o cunoştinţă întâmplătoare, o navă care trece în port, îşi spuse. Insă clişeele nu o ajutau. Aşa că se schimbă în costumul verde-smarald de care fusese atât de încântată atunci când îl cumpărase, dar pe care acum nu-l mai privea cu aceeaşi ochi. Iar fiindcă plecase de una singură în concediu, nu considerase necesar să ia şi un şal cu ea.

- Oh, dar nu-i nimic, pot folosi un prosop. Luă unul alb şi când se înfăşură în el îşi dădu seama că ar fi fost perfect dacă ar mai fi avut câţiva centimetri în plus. Şi nu făcea asta pentru că avea să se simtă stânjenită de întâlnirea cu Bryn. Doar era şi Paul acolo, dar nici prin cap nu-i trecuse să se gândească la el. Oh, n-avea de gând să-şi bată capul cu asemenea lucruri. Poate că nici nu mai erau pe lângă rulotă şi ea îşi făcea griji degeaba. Cu siguranţă, erau încă la canoe şi n-aveau să observe cum era îmbrăcată.

- Oh, ador costumul tău! exclamă Meli, privind cu invidie corpul mlădios şi subţire al Tarei.

Abia astept ziua în care o să încap si eu din nou în al meu.

- O să-ţi spunem cum a fost apa când ne vom întoarce; Bryn se apropie de ele, venind de undeva din spatele rulotei, iar Tara se întoarse repede spre el.

- Noi? Miscarea ei bruscă dezechilibra prosopul de pe umerii ei si tânăra îl prinse aproape când era pe jos. Dar Bryn avusese timp să cerceteze cu ochi aprobatori silueta ei subţire, în timp ce ea simţea că intră în pământ de rusine.

Mă priveste de parcă si-ar admira detaliile iahtului său, se gândi furioasă, si îsi aminti că nu stia după cine fusese denumită ambarcațiunea. Nu stia de ce, dar o frământa teribil chestiunea asta.

- Noi? repetă ea încă nedumerită si privi descurajată că Bryn se schimbase si el într-un slip rosu- închis, care îi punea si mai mult în evidență bronzul sănătos ce-i acoperea pielea catifelată.

- Noi, repetă el, zâmbind sarcastic si apropiindu-se agale de ea. Trupul lui era format parcă numai din muschi pe care nu se găsea nicio fărâmă de grăsime. Avea un corp parcă desenat si nu stia ce să privească mai întâi, marea albastră care i se reflecta în ochi, sau trăsăturile astea care aminteau de un Adonis renăscut? O să ai nevoie de o pereche de papuci, adăugă el, privindu-i picioarele goale.

- N-am nevoie de papuci ca să merg pe o plajă cu nisip, obiectă ea instantaneu. Cine stie, poate următorul lucru pe care mi-l vei spune va fi cum să mă machiez, zise cu voce tare, dorind să sublinieze faptul că nu agreea să i se dea ordine. N-o să am

ne voie... se opri când coborî şi ultima treaptă a rulotei şi puse piciorul pe nisipul plin de pietricele, mici, fine, care aproape că-i intrau în piele. De fapt, una chiar îi intrase, iar Tara nu nimerea s-o scoată mai repede. Durerea era imposibilă.

- Pe aici o să găseşti multe din astea. Uneori, chiar şi resturi din colţii unor animale, care sunt mai periculoase decât orice altceva. Măcar nu spusese: vezi, ce se întâmplă dacă nu mă asculţi? Trebuia să aprecieze măcar asta, gândi Tara, dar îşi dădu seama că replica lui era o formă nuanţată a ceea ce nu dorise ea să audă. Incălţă o pereche de papuci, pe care Bryn însă o privi dezaprobator. O să ai nevoie de ceva cu o talpă mai dură, şi spunând astea, se dădu la o parte ca să o lase să intre în rulotă.

- Oh, eşti un...! intră bombănind în cabină şi luă sandalele în mână. Dar se gândi mai bine şi ajunse la concluzia că o pereche de încălţări cu talpa de lemn erau mai potrivite. Işi spuse că trebuie să-l mai lase pe Bryn să mai aştepte şi rămase înăuntru până ce-şi dădu seama că nu mai avea ce scuză să inventeze.

- A plecat! constată când ieşi din rulotă şi lucrul ăsta fu mai mult decât o palmă peste faţă. Nici măcar nu se ostenise să se enerveze pentru că-l lăsase s-o aştepte. Pur şi simplu plecase înainte fără să se sinchisească de ea.

Ii putea zări spatele, înalt şi drept cum dispărea în spatele arborilor, fără să se obosească să privească în urmă.

- Bestie! şuieră Tara printre dinţi. Nu-i trecu prin cap că de fapt cursa pe care i-o întinsese lui se întorsese acum împotriva ei. Eşti o

bestie pentru că nu m-ai aşteptat! repetă ea ca pentru sine.

- Mmm? Ai spus ceva? o întrebă Meli.

- Nu, nimic important, spuse repede Tara. Bryn n-avea nicio importanță pentru ea, iar ea trebuia să aibă grijă ca el să rămână la stadiul ăsta.

- Nu pe acolo, vino pe aici.

în mod intenționat, Tara porni în direcția opusă celei în care mergea Bryn, dar nu apucă să facă mulți pasi că se si auzi strigată. Parcă ar striga unei păpusi neascultătoare, îsi spuse. Ei bine, n-am de gând să-i dau satisfacție si să-l urmez. N-are decât să strige cât vrea.

- Dacă vrei să înoți, lacul e în direcția asta.

Chiar voia să înoate. Mai mult decât orice altceva. Ce bine avea să se simtă în apa răcoroasă, după o noapte infernală. Dar nu voia să-i facă pe plac. Cu toate astea, nu înțelegea de ce picioarele n-o ascultă si se îndreaptă ca vrăjite în direcția lui Bryn.

- M-am gândit că ai decis să nu-ți bați capul cu mine.

Nu-si putea ascunde supărarea că n-o asteptase, dar el nu păru să remarce proasta ei dispoziție, lucru care o enervă si mai mult.

- Am luat-o înainte ca să iau un covoras de paie din salupa mea, răspunse el nepăsător. Particulele de nisip sunt incomode dacă vrei să te întinzi pe ele după o baie. Ajunseră la barca lui, iar Tara îl asteptă până reveni cu un covoras moale sub braț.

- Ai venit bine pregătit, remarcă ea invidioasă.

Covorasul era destul de lat încât să poată încăpea doi oameni

pe el. Poate că în mod normal îl împărțea cu Roseanne? Până si salupa avea inscripționat într-un colț numele Roseannei.

- Eu mi-am luat prosopul pe care aş putea să mă întind, spuse ea, neputând să-şi imagineze că ar putea lua locul femeii din viața lui.

- Când am venit pe plajă, mi-am dat seama că abia peste câteva zile voi mai putea ajunge la iaht, aşa că am venit echipat.

Veni lângă ea şi o invită să-l urmeze de-a lungul plajei, prin soarele orbitor. Intr-o mână ținea covoraşul, iar cu cealaltă luase mâna Tarei, care nu se împotrivise deloc. Strângerea lui era fermă, dar nici pe departe dureroasă. Işi putea retrage mâna oricând, dar, dintr-un motiv necunoscut, nu avea puterea s-o facă. Fiecare muşchi îi spunea să se îndepărteze de el cât mai repede posibil, să scape de prezența lui electrizantă, care făcea ca marea să pară mai albastră şi soarele mai strălucitor.

Dar plaja era acum populată de pescari şi Tarei îi era greu să provoace o scenă de față cu lumea binevoitoare care îi saluta zâmbind. Strânse din dinți, spunându-şi că poate nu mai aveau aşa mult de mers şi continuând să-şi lase mâna în cea a lui Bryn, încercă să nu se mai gândească la faptul că dacă nu avea să se aşeze repede pe ceva, avea să...

- Lacul! exclamă uşurată când văzu întinderea de apă limpede în care se jucau deja câțiva copii făcând tumbe zgomotoase.

- Ăsta e prea mic pentru a înota şi noi în el. Mai e un bazin puțin mai depate, tot pe plajă, spuse Bryn, continuând să meargă,

iar Tara nu avu încotro decât să-l urmeze. Şi merseră aşa ceva timp, până ce se mai zări încă unul. I se păru că parcurseseră câteva mile, dar fuseseră doar câțiva zeci de metri.

- Slavă Domnului! răsuflă ea usurată.

- Nici în ăsta nu putem înota, îi tăie Bryn elanul. E un bărbat care pescuieste aici si în mod clar nu-i va face plăcere să-i tulburăm apa. Spunând astea îi arătă un om care astepta calm să prindă ceva, cu acel calm tipic oamenilor din aceste locuri vechi, care învățau toate ființele cât de valoros e să fii capabil să astepți.

- Hai să rămânem puțin aici si să-l privim, îl rugă Tara. Ce bine ar fi dacă s-ar opri, si Tara si-ar mai putea potoli inima care pulsa periculos de repede. Degetele parcă îi simțiră dorința si strânseră mâna lui Bryn, într-un impuls necontrolat si nelalocul lui. Cum să aibă pretenția să-si facă inima ascultătoare dacă nu-si putea controla nici măcar corpul?

- Parcă voiai să înoți, nu? Mâna lui n-o lăsă pe a ei să scape din strânsoare. E un lac mai adânc si mai bun puțin mai departe. Şi avea dreptate. La doar câțiva pasi li se înfățisa unul cu apă limpede în care se scăldau în voie pestisori multicolori. Plaja care îl împrejmuia era acoperită cu nisip fin si auriu.

- Ce ți-ai putea dori mai mult? o tachină Bryn. O baie bună, plaje minunate si soarele de la tropice. Nu pentru asta ai venit pe insulă? Ba da, chiar pentru lucrurile astea. însă nu găsise doar asta. Mai era un lucru pe care nu-l putea numi si de la care nu-si putea lua gândul si care avea legătură cu Bryn.

- O să întind covorasul aici. Vrei să-ţi asezi prosopul peste el, ca să nu-l murdăresti de nisip?

Tara îi dădu prosopul, dar nu asteptă să vadă cum îl asază si intră în lac. Apa era minunată. O răcorea si îi încetinea pulsul. Făcu câteva scufundări, după care ieşi la suprafaţă şi înotă pe spate. Acum, putea vorbi pe un ton mai calm cu Bryn.

- Pentru asta am venit eu pe insulă. Dar tu? In afară de faptul că ţi-ai căutat adăpost pentru uragan. Aproape că-l forţă să-i spună ceea ce ea încă nu ştia.

- Am venit în zonă ca să pescuiesc.

- Să pescuieşti? întrebă ea uimită. Se răsuci cu faţa la el şi, deşi soarele era orbitor, încerca să vadă dacă minte sau nu. Ce fel de peşte? Ca ăştia de aici? Nu-l credea în stare să bată atâta drum doar pentru a prinde câţiva peştişori multicolori care oricum nu-i serveau la nimic.

- Ăştia sunt prea mici. Eu am venit pentru adevărata pradă. Pentru marele marlin. O privi de la marginea lacului. Peştii marlin sunt prădători şi sunt o specie foarte vânată.

- Asta dacă reuşeşti să-i prinzi.

- Prind orice aleg să vânez.

Ăsta era fără nicio îndoială adevărul. Tara îşi pierdu pentru o secundă echilibrul şi înghiţi câteva guri de apă sărată. Incercă să-şi ferească privirea de bărbatul care acum râdea de ea şi care plonjă aproape de locul unde stătea. Tânăra nu rămase însă să-l vadă cum intră în apă, cum i se arcuieşte corpul ca pentru un concurs de înot,

ci se îndepărtă de locul în care plonjase şi înotă până aproape de margine. Trebuia să se odihnească puţin. Nu mai înotase de mult şi un efort ca ăsta o lăsase fără aer. Ieşi la suprafaţă şi se uită după Bryn. Unde se ascunsese oare? Doar îl văzuse când intrase. Trecuseră deja câteva minute şi el nu apărea de nicăieri.

Dacă nu era la suprafaţă, atunci...

- Oh, nu, Bryn! Nu! El apăru lângă ea, cu graţia unui peste, si o prinse în braţe.

- Lasă-mă! se zbătu Tara, jumătate plângând, jumătate râzând.

Bryn îi dădu drumul să se odihnească puţin si să respire, după care veni din nou cu viteză si o luă în braţe.

- Oh, să nu îndrăznesti, spuse ea, dar văzându-l că se apropie, îi aruncă apă în ochi si folosi tactica lui de evadare: se scufundă.

- Vrăjitoare mică! strigă, stergându-si apa de pe faţă.

Tara îi auzi bombănelile, dar nu era pregătită pentru ceea ce avea să urmeze. Bryn o urmări în apă si tânăra făcea mari eforturi ca să nu fie prinsă. în cele din urmă, o prinse de gleznă si desi se zbătu să se elibereze, nu reusi. Lacul părea mare ca un ocean si Tara simţea că puterile îi sunt aproape de sfârsit, asa că trebui să iasă si să ia o gură de aer.

- Frumoasă cursă! exclamă el când o ajută să ajungă la suprafaţă si, cu ea în braţe, făcu câteva ture de lac.

Tara rămăsese fără cuvinte. Era prea obosită ca să se zbată, asa că se lăsă în voia lui. Văzu cerul albastru, ochii lui limpezi si îsi dori pentru o clipă să rămână în braţele lui pentru totdeauna. Dar magia

se risipi peste câteva momente când se eliberă si încercă să se îndepărteze de el. însă miscarea ei nu fu destul de rapidă pentru că o cuprinse cu brațele si o sărută cu pasiune. După câteva eforturi de a-si recăpăta răsuflarea, se dărui în totalitate acestui sărut care acum îi mângâia obrajii, gâtul si umerii.

- Esti o nimfă, o frumoasă nimfă marină, murmură el.

- Nimfele au păr lung şi blond, care le decide marinarilor soarta.

- Alea sunt sirene, iar eu nu sunt marinar, ci conduc un iaht, aşa că nu mă pun la socoteală.

Da, un iaht care purta numele unei femei. Amintirea asta o aduse pe Tara la realitate.

- Să ne întrecem până la mal, spus ea şi se împinse cu picioarele în ale lui ca să se elibereze. Mişcarea ei îl prinse pe picior greşit şi o scăpă din brațe. înotând singură, credea că avea să lase sentimentele şi amintirile în urma ei, aşa cum îl lăsase pe Bryn. Dar, cu siguranță, se înşela. In câteva secunde, bărbatul fu lângă ea şi se apropiară amândoi de mal. Tara îşi dădu toată străduința ca să înoate în fața lui, dar fără izbândă.

- Dă-mi mâna, spuse el, ieşind cu uşurință afară din apă.

O ajută şi pe ea, iar Tara se simți oarecum nelalocul ei, fiindcă acum nu mai avea unde să se refugieze şi trebuia să stea alături de el. Se uită pierdută după prosop.

- E pe covoraş, veni răspunsul lui.

Grozav! Exact de asta avea nevoie acum! Dar cum şi ea simțea

nevoia să stea aproape de el, trebuia să facă aşa cum se nimerise. Se duse la prosop, îl luă şi începu să-şi şteargă părul. Măcar acum putea să-şi ascundă fața pentru câteva clipe. Era sigură că Bryn era ca un vrăjitor bătrân, capabil să citească orice pe chipul oamenilor.

- Lasă-mă să te ajut! spuse el şi nu mai aşteptă să primească încuviințare. Ii luă prosopul din mână şi începu să-i maseze delicat pielea capului. Tara se lăsă învăluită de o sumedenie de senzații plăcute, simțind că ar putea suporta un astfel de tratament în fiecare zi.

- Mulțumesc, spuse ea, în cele din urmă. Soarele va face restul. Desi dorea cu toată ființa ei ca Bryn să se ocupe de asta, se simți nevoită să-l oprească. Dar nu făcu doar atât. încercă să-l convingă să se lase si el sters de ea.

- Lasă-mă pe mine, spuse, ridicând prosopul spre capul lui, dorind să-i facă si ea acelasi masaj pe care-l primise. Dar el îi prinse prosopul în mână si se sprijini lenes pe un cot, spunând cu nonsalanță:

- Am scurs apa, restul se poate usca de la sine.

O spusese de parcă încerca să evite să aibă de-a face cu ea. Asa simțea Tara de fiecare dată. De câte ori se apropia de el, de atâtea ori Bryn se închidea într-o carapace, refuzând contactul cu lumea din jur.

- Cum vrei, spuse, dând din umeri. Vocea îi fusese ascuțită si evită contactul cu ochii lui cercetători. Dacă Bryn avea de gând să se închidă în sine, atunci cine era ea ca să împiedice una ca asta? în

fond, de ce i-ar păsa? Fiecare era liber să facă ce pofteste. Dacă voia să aibă o conversație cu ea, atunci era nevoie de amândoi, iar Tara nu era persoana care să-l convingă de lucrul ăsta.

Luă prosopul si începu să-l împacheteze cu degete tremurătoare.

- Lasă-l pe covoras să se usuce.

- Acum că am înotat, ne-am putea întoarce. O spusese lăsând să se înțeleagă că n-o mai atrăgea nimic să rămână.

- Nu vrei să priveşti curcubeul? Am ales lacul ăsta pentru că de aici se vede foarte bine.

Cât de tipic pentru un bărbat! gândi Tara. Acum o clipă parcă o invita să nu se amestece în viața lui, iar acum încerca s-o convingă să aibă cu el un moment de intimitate.

- Ce curcubeu? N-avea niciun chef de admirat aşa ceva, iar vocea îi trăda întocmai dorința. Nu a plouat, aşa că nu văd cum...

- Uite, unul a apărut chiar acum. Acolo! îi arătă el, deasupra malului opus al lacului.

O clipă de explozie colorată după care dispăru.

- Nu mai e! spuse ea cu o nemulțumire copilărească, dar Bryn o consolă.

- O să mai fie unul. Atâta timp cât soarele străluceşte iar marea e la fel de agitată ca acum, un curcubeu se formează din când în când împrăştiind culori pe cer.

Şi a avut dreptate. In doar câteva ore a mai fost încă unul şi încă unul, fiecare frumoase şi diferite în felul lor unic, iar Tara le

privi încântată.

- Şase, şapte, opt, aproape că nu se mai termină.

Chiar făcuseră şi un joc, să anticipeze când va mai apărea unul. Râseră mult şi se simţiră bine admirând culorile vii pe cerul albastru ca ochii lui Bryn, ascultând şoaptele mării învolburate care parcă le spunea poveşti de mult apuse, cu pescăruşii zburând haotic deasupra lor şi cu toată tinereţea la picioare.

- Mai vedem unul şi mergem, da? Mi-e foame, zise Bryn într-un târziu.

După ce au mai văzut o izbucnire de culori, parcă mai frumoasă ca toate celelalte la un loc, bărbatul spuse:

- Sus! Trebuie să strâng covorasul.

Tara se ridică încet, se încălţă si rămase cu ochii pe cer să mai privească si ultimul curcubeu care se formase. Era poate cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată.

Erau niste clipe magice care aveau să se sfârsească în curând, îsi spuse Tara care, urmărind traiectoria culorilor care se scurgeau de pe cer, dădu cu ochii de Roseanne, iahtul cu numele femeii misterioase...

Capitolul 5

- Peşte la grătar, salată, ananas proaspăt şi avocado şi... am crezut că aţi venit pe Mahila ca să duceţi o viaţă simplă! Arome înnebunitoare se ridicau dintr-un colţ unde ardea un foc de lemne, iar sub palmieri, pe câteva rogojini, era înşirat un adevărat ospăţ.

- Haideţi să mâncaţi cu noi! spuse Paul binevoitor. Am pregătit destulă mâncare pentru patru persoane.

- Eu n-am nevoie de mâncare, spuse Tara, neputând accepta ospitalitatea celor doi. Am destule provizii în rulotă cât pentru tot concediul.

Dar era clar că mâncarea ei nu era nici pe departe la fel de gustoasă ca cea al cărei miros îi gâdila acum nările.

- Insist să fiţi oaspeţii noştri, spuse Meli. Nu trebuie să-l refuzaţi pe Paul. S-a străduit să aducă ce e mai bun de pe insulă. Din când în când îi place să gătească, iar eu, bineînţeles, din când în când îl încurajez să-si dezvolte aptitudinile culinare, spuse ea, zâmbind poznas.

- E delicios! spuse Tara, căreia nu-i trebui mult ca să cedeze. N-am mai mâncat niciodată peste atât de bun. Era acoperit cu cristale fine de sare, o sare care făcea ca cea folosită de ea să pară insipidă. întrebă ce e, iar Bryn o lămuri îndată.

- E sare de mare. Cristalele se găsesc pe malurile lacurilor, acolo unde soarele evaporă apa. Şi salata avea un gust nou pentru ea, iar Tara o ronţăi cu plăcere.

- Pestele a fost prins acum o oră, dintr-un lac din apropiere, o informă Paul bucuros că mâncarea îi era apreciată. Iar salata am adunat-o de pe plajă, azi-dimineaţă. Dar e bună, să stii, adăugă repede, văzându-i expresia mirată. Conţine mult fier.

- Da, are gust bun si merge cu pestele, recunoscu Tara care încercă să alunge din minte imaginea mangustei care scormonea de dimineaţă printre aluviuni.

N-avea de gând s-o lase să-i strice plăcerea cu care savura o astfel de cină.

- Am trecut azi pe lângă un lac unde un pescar avea o captură impresionantă, spuse Bryn. Stătea lângă Tara, pe covoras, cu picioarele încrucisate, mâncând cu aceeasi poftă ca a ei.

- Da, pescarul a prins mult peste, pe care l-a împărțit cu bucurie tuturor, zâmbi Paul cu satisfacție. Toată lumea mănâncă în seara asta peste la grătar, spuse el, arătând spre grupulețele împrăstiate pe plajă în jurul câte unui foc, cinând cu aceleasi bunătăți ca ale lor.

- Peştii erau atât de frumos colorați, spuse Tara, privind parcă fără poftă în farfurie.

- Şi ananasul e frumos colorat, dar nu eziți să-l mănânci, îi replică Paul dezvăluindu-şi simțul practic. Mai serveşte.

- N-ar trebui să vă mănânc din provizii, n-o să mai aveți la întoarcere, protestă ea simțindu-se vinovată.

- Acasă avem multe, pentru că de acolo le-am adus, iar dacă ne ajutați să le consumăm pe astea, ne scăpați de la efortul de a le transporta înapoi.

Când cei care au pornit afacerea cu trestie de zahăr au plecat de aici, ne-au lăsat nouă, localnicilor, cabanele lor. Şi fiecare cabană are propria grădină, unde cultivăm mango, avocado, ananas şi legume. Iar plantațiile de trestie de zahăr sunt acum acoperite de portocali, bananieri şi arbori de cafea.

- In mod clar, nu mâncare pentru slăbit, adăugă Meli râzând.

- Tara n-are de ce să-şi facă griji în privința asta, comentă Bryn, iar ea ridică ochii şi-l văzu râzând, după care întoarse repede capul,

încercând să se ferească de privirea ciudată pe care i-o arunca.

Se întoarse cu spatele la el, cu gândul să ascundă îmbujorarea din obraji, şi luă dintr-un coş de paie o portocală pe care începu s-o descojească cu degete tremurătoare şi neîndemânatice. Dar portocala îi alunecă din mână şi când vru să o ia o scăpă din nou. Bryn însă, fu pe fază şi întinse repede mâna, reuşind s-o prindă.

- Lasă-mă pe mine, spuse râzând şi o descoji cu îndemânare pentru ea.

- Mă întreb dacă e dulce, spuse, nefăcând nicio miscare s-o ia din mâna lui întinsă.

- încearcă si o să vezi. îi scoase câteva feliuțe si o încurajă să le ia.

- încearcă tu primul, zise, temându-se mai mult să atingă mâna lui Bryn decât să guste o portocală acră.

- Laso! spuse el si vârî în gură feliuțele, nepăsându-i dacă sunt dulci sau acre. în timp ce mesteca îsi schimonosi fața si începu să râdă cu poftă când văzu privirea Tarei. Nu e acră, o asigură el.

- Te-ai strâmbat, asa că trebuie să fie.

- Te tachinam doar. Acum e rândul tău. Dar Tara privi cu reticență. Haide, muscă, n-o să te muste înapoi. îi luă capul în mâini si-i duse cu cealaltă mână portocala aproape de gură. Simți atingerea degetelor lui fine pe buze si muscă. Un suc dulce si aromat îi umplu gura. Oare era atât de dulce din cauză că portocala era bine coaptă sau pentru că o mânca din mâna lui? Oricare ar fi fost răspunsul, gustul era special si stia că nu avea să-l mai simtă si

în alte împrejurări. S-au asezat pe covoras unul lângă altul si au mâncat felie cu felie toată portocala.

- Mai ia una. Am mâncat mai mult de jumătate din a ta.

- Nu, nu mai vreau încă una. As putea nimeri una acră si ar strica gustul celei dintâi. De fapt, ce nu voia era să nu se strice momentul care se crease între ei.

- Cafea? Paul veni cu două cesti din care se ridica un parfum înnebunitor.

Şi cafeaua asta e de acasă de la noi.

Nu era cafea, era o adevărată simfonie de arome pe care Tara o simți cum îi pătrunde în fiecare fibră din corp. Era atât de bine! Bryn stătea alături de ea, sorbindu-şi liniştit cafeaua. Cina fusese un real festin care nu se putea sfârşi într-un mod mai plăcut. Dintr-o dată, i se păru că trăieşte un vis. Bryn parcă o proteja de tot ce era în afara lor, iar ei i se păru că tot ce exista în afara acestui moment şi a oamenilor care o înconjurau era neimportant.

- Haideți să privim apusul, spuse, deodată.

- Va trebui să te schimbi. Se va lăsa răcoare.

Se duse în rulotă şi se schimbă într-o fustă roşie din bumbac şi un tricou alb. Pe deasupra îşi puse o eşarfă şi când ieşi, observă că Bryn o aştepta pe scări. Nu făcu niciun comentariu referitor la vestimentația ei, dar o privi cu ochi apreciativi din cap până în picioare.

- O să ai nevoie de o floare, ca să te asortezi.

- Aş fi avut deja una dacă nu mi-ai fi răsturnat vaza cu boboci

când ai gonit spre partea asta a insulei.

- O să-ți adun alții.

- Nu sunt astfel de flori pe aici, îi dădu ea replica.

- Nu, dar sunt altele mult mai frumoase. Meli are în păr una de culoarea fustei tale. Ți s-ar potrivi şi ție una asemănătoare.

Oare asta însemna că are spirit artistic? Poate nu, dar puțini bărbați ar fi observat un astfel de detaliu. Un alt mister şi o altă întrebare care poate va rămâne fără răspuns, îşi spuse Tara, necăjită.

- Hai să mergem să culegem una până nu se înserează.

O luă de mână si o trase după el până găsiră ce le trebuia. Florile erau frumoase si parfumate, iar Bryn a rupt una rosie, care se asorta cu îmbrăcămintea ei.

- Oh, dar n-am nicio agrafă. Oare de ce nu mi-am luat una la mine? se mustră ea, încercând să se gândească la o soluție.

- Nu-i nimic. Ți-o pui la esarfă. Uite, lasă-mă pe mine. Şi cu mâini pricepute, îi desfăcu nodul. Prinse floarea si apoi îl strânse la loc. Acum e bine.

Dar Tara nu se temea de faptul că floarea putea să cadă, ci de prezența bărbatului care-i amețise gândurile.

Bryn o cuprinse cu brațele si o trase spre el. îi murmură ceva la ureche, dar ea nu auzi ce. Nu stiu nimic în afară de sărutul care îi acapară simțurile. Deasupra lor, cerul căpătase culori nebănuite, pentru că se pregătea de apusul pe care cei doi veniseră să-l vadă. Totul în jurul lor părea să primească accente de magie si parcă

întreaga natură fusese făurită pentru a întâmpina un astfel de moment. Pentru Tara nu mai exista nimic pe lume în afară de Bryn si de acea clipă pe care o trăia cu intensitate.

- Oa, oa! Un zgomot din lumea reală îi trezi la realitate. Tara se bucură că intervenise ceva care s-o anunțe că încă nu e timpul să se întoarcă în rulotă.

- Ne vom plimba mai mult pe plajă, spuse Bryn. Da, si el înțelesese mesajul si parcă si gândurile.

O luă pe după talie si porniră amândoi de-a lungul plajei. Era atât de plăcut să aibă un astfel de bărbat aproape de ea! Cu toate astea, nu se simțea pe deplin linistită. Ba mai mult, acum îi alergau prin cap o sumedenie de întrebări la care oricât s-ar fi străduit, nu le găsea un răspuns.

Cine era Bryn? Cu ce se ocupa? Descrierea lui "un fel de cowboy" nu intra în nicio categorie. Şi mai rău era că nimic din purtarea acestuia n-o putuse ajuta să găsească vreun răspuns la întrebările care se năşteau una după alta în mintea ei.

Oare era însurat? Sau era burlac? Cine era Roseanne?

Ajunseră la plajă, iar Bryn rămase tăcut. Nici Tara n-avea chef de vorbă, mai mult pentru că se gândea că vorbele nu-şi aveau rostul în asemenea momente, fiindcă ar fi stricat cu siguranță magia care se născuse între ei şi care, chiar dacă avea să dureze prea puțin ca să conteze, trebuia protejată.

Bebeluşul îşi potoli şi el plânsul şi liniştea se aşternu pe deplin în jurul lor, doar valurile se mai auzeau şi paşii lor mângâind

nisipul. Ajunşi aproape de apă, printr-un consimţământ tacit, se opriră amândoi, iar Tarei i se păru firesc să se întoarcă spre el şi să-l privească în ochi, invitându-l din priviri s-o sărute.

Era un moment pe care puţini bărbaţi l-ar fi refuzat, dar Bryn nu se număra printre ei. Aşa că înclină capul şi-i acapară buzele într-un sărut pasional care parcă opri timpul în loc.

- Tara! murmură el răguşit.

- Te iubesc! Şoapta ei se suprapuse cu murmurul lui şi tânăra închise ochii, fără să-i pese de ceea ce era în jur.

Mai trecură câteva clipe până când Bryn vorbi din nou.

- Cred că e mai bine dacă ne-am întoarce acum, şopti el.

- Hai să mai stăm câteva minute, îl rugă.

Pentru ea, nu vor mai fi niciodată o noapte tropicală, o lună plină, o altă plajă... Niciodată nu va mai fi...gândurile îi îngheţară în minte. Poate niciodată nu se va mai simţi atât de aproape de singurul bărbat care reusise să-i facă sângele să clocotească.

- Nu trebuie să mai astept. Am găsit ceea ce căutam.

îsi găsise dragostea. Tara simţea că e pe cale să se topească de plăcere si de emoţie pentru că Bryn alesese s-o aducă aici pe plajă, într-un cadru atât de intim, ca să-i mărturisească sentimentele pe care le nutrea pentru ea.

- Bryn... îi sopti ea numele cu dragoste.

- Acum stiu că Roseanne e gata de drum, asa că ne putem întoarce, spuse el, precaut.

Roseanne. Numele ăsta era mai mult decât o palmă peste faţă.

Se eliberă din brațele lui si-l privi palidă si cu ochii măriți de furie.

- Roseanne? Ai venit să verifici ce e cu Roseanne?

- Da, ce altceva credeai că fac? întrebă nepăsător. Vorbele lui parcă topiră atmosfera de basm în care trăiseră câteva clipe.

- Am crezut...ai spus... Se opri. Acum că se gândea mai bine, el nu spusese că-i răspunde la sentimente. Doar ea îi declarase dragostea, iar el tăcuse. într-un moment de slăbiciune îi dăruise inima, iar acum umilința era prea mare ca să poată fi îndurată cu demnitate.

Oh, cum de am putut fi atât de proastă? Oare cum s-a lăsat târâtă în asa ceva? Bryn voia să-si verifice iahtul, iar dacă asta se putea întâmpla în timp ce săruta o fată frumoasă, cine l-ar fi putut împiedica?

Nu o adusese special într-un cadru romantic pentru a petrece câteva momente plăcute împreună, ci ca să fie mai aproape de plajă, pentru a verifica starea iahtului. Cu siguranță, dacă Junior n-ar fi împiedicat-o cu țipetele lui să vină la rulotă, atunci ar fi condus-o pe Tara şi apoi s-ar fi întors singur ca să vadă dacă ambarcațiunea mai pluteşte sau nu. Dar din moment ce nu se puteau întoarce la Paul şi Meli, el s-a amuzat cu săruturile ei şi când a simțit că lucrurile merg prea departe a oprit totul.

- Te urăsc! Strigătul ei străpunse liniştea nopții şi o lăsă fără suflare. N-o să te iert niciodată pentru asta! Niciodată!

- Tara! Bryn o prinse de mână ca, s-o rețină. Dar ea se smuci şi reuşi să se elibereze.

Incepu să alerge cu disperare spre rulotă. Nisipul era fin şi înainta cu greu. Se împiedică de câteva ori, dar reuşi să-şi recapete echilibrul. Apoi, când se apropia de rulotă dădu peste barca lui Paul şi se răni la picior. Incercă să pună repede mâna la rana din care începuse să curgă sânge şi auzi în spatele ei:

- Noapte bună, Tara!

Paul o văzuse venind şi acum ieşea din rulotă, lăsându-i acces spre casa ei mobilă. Işi luă mâinile de pe piciorul rănit şi şterse lacrimile care îi udau faţa. Ce bine că era întuneric şi Paul nu reuşea să vadă.

- Noapte bună, spuse şi ea, încercând să folosească un ton normal.

Intră, şi Meli o întâmpină cu o întrebare prietenoasă:

- Ai găsit floarea potrivită?

- Da. Tara nu dădu alte explicaţii. Simplul gând îi stârnea amintiri neplăcute. Tot ce dorea acum era să doarmă şi să nu se mai gândească la nimic. Se întoarse repede şi îşi scoase floarea de la eşarfă - un simbol al ipocriziei de care era capabil Bryn. Vru să iasă şi s-o arunce afară, dar auzi paşii fermi ai bărbatului care se apropia de rulotă. Ii îngheţă sângele în vene. Dar nu trebuia să-şi să-şi facă griji. Bryn n-avea să intre .

- Pe a mea am pus-o în apă, îi întrerupse Meli gândurile. Am umplut un pahar şi pentru tine. E lângă chiuvetă.

- Mulţumesc.

Nu voia să păstreze floarea. Ii amintea de vorbele şi de

gesturile lui mincinoase. Dar Meli nu-i dădu de ales, aşa că, de dragul ei, puse floarea în pahar şi îşi retrase repede mâinile.

- Bine că am trecut de furtună. Nu ştiu dacă aş mai putea să îndur încă una.

- Dacă mai e una noaptea, asta cu siguranță n-o s-o aud, spuse Tara. N-avea chef de conversație. Tot ce voia era să uite de tot şi de toate. Şi nici n-avea de gând să se destăinuie celei care ocupa patul alăturat. Nu trebuia să-i strice fericirea împlinirii ca mamă cu fleacurile ei.

- Noapte bună, Meli! Spunând asta, încheie conversația. Bine că noaptea îi îngăduia să se mai gândească la tot ce se petrecuse şi să mai capete puteri pentru momentul în care avea să-l vadă din nou. Trebuia să fie curajoasă, ca să se prefacă indiferentă. Ce bine că mai avea doar câteva ore de îndurat.

O să am grijă să nu fim lăsați singuri din nou, îşi spuse ea.

Până dimineață, marea se va linisti si voi putea pleca de aici. Paul si Meli vor pleca spre casă, iar eu îmi voi strânge lucrurile si voi conduce spre cealaltă parte a insulei. Nu dorea să fie de față când Bryn va merge spre prețiosul lui iaht. Poate să pescuiască în pace iar eu nu voi sta în calea lui.

Decizia luată o ajută să cadă într-un somn nu prea confortabil si visă că o bântuie figura unei femei care în mintea ei era reprezentarea Roseannei. Şi de undeva din întuneric parcă se auzea vocea lui Bryn, iar când deschise ochii îsi dădu seama că nu vorbeste cu Roseanne din visul ei, ci cu Paul.

- Nu-mi place cum arată, Paul. De ce o fi asa?

Bryn chiar cerea părerea altcuiva!

- Nu-mi vine să cred! exclamă Tara cu voce tare.

- Nici nouă. Vino să vezi.

Oare ce se întâmplase? Tara se îmbrăcă repede si iesi pe trepte.

- Ce s-a întâmplat? Are legătură cu Junior? Privi spre Meli, care stătea pe niste pietre cu copilul în brațe, iar Bryn si Paul erau lângă ea.

- Copilul e bine, spuse Meli. Marea nu e. Ar fi trebuit să se linistească până acum, zise Tara. întoarse privirea spre apă si rămase uimită. Parcă ar fierbe! Privi în depărtare si văzu cum iahtul era înălțat si coborât de valurile care păreau să crească de la un minut la altul. Izbucni în râs. Ia te uită, spuse ea. Prețiosul iaht parcă ar fi o bărcuță de hârtie. Dar întoarse privirea spre Bryn si râsul îi îngheță pe buze. Bryn privea îngrijorat spre mare, dar nu din cauza iahtului, ci mai mult a miscării valurilor.

- Nu-mi place cum arată, Paul, repetă el cu gravitate. Cred că mai bine am urca fetele în maşină şi am conduce cât de sus putem pe munte.

- De ce? întrebă Tara, furioasă. Mai întâi pui stăpânire pe rulota mea şi o aduci pe partea opusă a insulei pe care vreau să stau, iar acum spui că vrei s-o urci pe munte din nou! De ce?

- Din cauza a ceea ce se întâmplă pe mare, îi răspunse Bryn cu asprime. Suntem într-o zonă cu activitate vulcanică, iar valurile tsunami sunt des întâlnite pe aici.

- Spui prostii! îi strigă Tara furioasă. Vrei să ne sperii. Dar nu înțelegea de ce se răzbuna şi pe Meli pentru noaptea trecută. Dacă el crede că mă poate înfricoşa cu poveştile lui, atunci o să-i arăt eu cum stau treburile. Tot ce-ți pasă ție e de prețiosul tău iaht, spuse ea încet. Stai şi priveşte-l liniştit cât eu mă duc să mănânc ceva.

- Bryn ar putea avea dreptate, Tara, interveni Paul cu o voce îngrijorată. Şi din câte văd, şi ceilalți pescari ne împărtăşesc gândurile. Adună-i pe toți şi să pornim cât mai repede spre munte, spuse Bryn autoritar.

- Dacă e o erupție de care ar trebui să ne temem, muntele e ultimul loc unde ar trebui să fim. Lava o să ne ucidă în timp ce încercăm să urcăm. Vulcanul ăsta nu mai e activ de o sută de ani.

- Nu de craterul ăsta mă tem eu, explică Bryn, ci de o erupție subacvatică. Iar dacă asta se va întâmpla, atunci consecința va fi...

- Un val uriaş, completă Paul.

- Exact. Iar dacă citesc cum trebuie marea, atunci nu avem prea mult timp de pierdut. Du-te şi adună-i pe localnici, Paul. Tu le vorbesti limba, eu nu. O să pornesc masina si o să vă astept. Du-te înăuntru, Meli. Şi tu, Tara. Vocea lui nu lăsa loc la comentarii, dar Tara nu putea suporta să primească ordine.

- Nu stii dacă o să fie un tsunami. Doar presupui.

- N-am nicio intenție să astept ca să aflu ce va fi. O prinse de mână si o urcă repede în masină. Du-te înăuntru si rămâi acolo! Era a doua oară când o târa la masina ei. Până să aibă timp să reacționeze, Bryn o si ajutase să urce, luase cheia de contact din cârligul de lângă aragaz si iesise să pornească masina. Motorul

scoase un sunet ciudat, se înecă puțin si muri din nou.

- Asa a făcut si când a pornit-o ieri, spuse Tara, încruntată.Bryn încercă să-l pornească încă o dată si încă o dată, dar fără rezultat. Localnicii trecură repede spre munte, într-un grup compact.

- Motorul e mort. Iesiți repede si îndreptați-vă spre deal. Repede, le grăbi Bryn. Nu avem prea mult timp!

- Paul? Meli strigă îngrijorată, Paul apăru repede si-i luă copilul din brațe după care o ajută să coboare.

- Paul, tu o ții pe Meli de o parte si eu de cealaltă, da?

Bryn o prinse pe tânăra mămică de talie pe o parte, iar cu cealaltă mână o căută pe Tara.

- Mi s-a prins fusta în usă, se plânse ea.

- Lasă-mă pe mine! Veni la ea si prinse materialul în mâini. îl rupse cu putere si o eliberă din usă. Mai aruncă o privire la apa care începea să crească în urma lor si-i strigă:

- Fugi, Tara! Fugi să te salvezi!

Capitolul 6

Tara alergă. Inima îi bătea nebuneşte, coasta părea din ce în ce mai abruptă, iar picioarele păreau s-o lase. Nici nu mai vedea bine înaintea ochilor şi ar fi căzut cu siguranță dacă Bryn n-ar fi prins-o şi n-ar fi împins-o să meargă mai departe.

- Nu mai pot înainta Vocea ei suna răguşit.

- Continuă să mergi. Aleargă! Mâna lui Bryn era ca o bară de oțel în spatele ei şi nu dorea s-o lase să se oprească. Vocea lui era ca o furtună. Striga ordine pe care ea nu avea forța să le refuze. Zgomotul din spatele ei parcă era scos de o bestie rănită. Măcar de-ar devora-o odată, atunci s-ar odihni...

- Acum nu mai suntem în calea apelor.

Puțin mai târziu, mâna lui Bryn o eliberă şi, fără acest sprijin, Tara se prăbuşi la pământ, vlăguită de puteri. Inchise ochii şi i se părea că parcă mai rea ca geamătul pe care-l scotea marea era respirația ei zgomotoasă. Deschise gura să tragă aer în plămâni, pentru că simțea că se sufocă. După câteva minute simți cum două mâini încearcă s-o ridice.

- Nu, mormăi ea. Lasă-mă în pace! Nu pot urca mai departe.

- Nici nu trebuie. Suntem în siguranță aici. Vocea lui Bryn ajunse la ea dincolo de furia mării. O ajută să se ridice împotriva protestelor ei, după care o trase pe spate, până simți ceva cald si moale, ceva care o asigura că este în siguranță. Deschise ochii si privi în jur.

- Sprijină-te de mine. Bryn se asezase lângă ea si o cuprinsese cu brațele, sprijinindu-i capul de umărul său.

- Nu mă pot uita, spuse Meli care stătea lângă ei, alături de Paul si de bebelus. Oh, Tara, rulota ta...

- Mai bine rulota decât noi, replică Bryn. Ce usor o spunea! Fără nicio grijă, de parcă fusese a lui. Nu conta pentru el, gândi Tara începând să se înfurie. Se ridică repede din brațele lui si-l privi în ochi.

- E usor pentru tine să spui asta, nu e rulota ta. Presupun că situația ar fi fost diferită dacă era vorba de iaht, nu? Ce se întâmpla dacă agenția o punea să plătească pentru masină? Gândul o făcu să se albească la față. Oare cât costau asemenea vehicule? Habar n-avea. Tot ce o interesase fusese să nu pățească nimic atâta timp cât era în grija ei.

Când o închiriase semnase un formular, dar nu dăduse importanță clauzelor scrise cu litere mici. Oricum, acum era prea târziu, iar consecințele păreau să reprezinte o adevărată ruină financiară pentru ea.

Privi oripilată cum un val imens acoperi rapid plaja şi locul de unde începuseră să urce. Acum era toată acoperită de ape şi puteai să juri că aşa fusese dintotdeauna. O trecu un fior din cap până-n picioare.

- Nimic nu poate supaviețui unui astfel de val, îl auzi pe Paul spunând. Tara îşi aminti de mangusta care căuta mâncare pe plajă şi speră în sinea ei că avusese timp să se retragă în adăpost. Dar gândurile acestea se risipiră când valurile atinseră vârfurile celor mai înalți arbori şi luă pe sus barca lui Paul, după care...rulota ei. Parcă vedea un film cu încetinitorul, dar ştia că în realitate,

lucrurile trebuie să se fi întâmplat în câteva secunde.

Câteva clipe, vehiculul jucă pe valuri, aproape de coastă de parcă şi el ar fi vrut să se salveze. Era ca o jucărie în valurile înspumate. Şi deodată, fu înghiţit de ape, ca şi cum nici n-ar fi existat, luând cu sine toate hainele şi proviziile Tarei, actele şi banii. Şi floarea culeasă de Bryn care, dintr-o dată păru mai preţioasă decât orice pe lume. Toate astea erau prea mult pentru Tara, aşa că, fără să se mai gândească, o luă la fugă spre plaja acoperită de ape.

- Prostuţo, întoarce-te! vocea lui Bryn striga în spatele ei, acoperind zgomotul apelor, dar Tara n-o mai auzea şi nici nu-i mai păsa.

Era mai uşor să coboare şi mări pasul ca să ajungă mai repede.

- Intoarce-te! Nu mai poţi salva rulota!

Bryn alergă după ea şi în câteva secunde o ajunse din urmă şi-i sări în faţă. Tara nu se putu opri şi alunecă în braţele lui.

- Dă-mi drumul, strigă, încercând să se elibereze.

- Calmează-te! încercă s-o potolească doar cu vorbele dar, văzând că n-au efect asupra ei, o luă de umeri si o scutură energic. Calmează-te! îi ordonă el furios. E o masină, nu o fiinţă. Nu merită să-ţi risti viaţa pentru asta!

- Am închiriat-o. Sunt responsabilă pentru ea. E vina ta, pentru că m-ai adus pe partea asta a insulei! strigă. Dacă nu m-ai fi târât aici, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Pe cealaltă parte n-ar fi venit valul. Şi rulota mea ar fi fost în siguranţă. Te fac răspunzător de pierderea ei. O să te fac să plătesti pentru ea, chiar dacă va fi nevoie să intentez un proces pentru asta.

- Cealaltă parte a insulei nu a fost ferită de uragan! îi strigă Bryn enervat.

- Şi ce înseamnă un uragan în comparaţie cu asta? Tara cuprinse cu mâna toată întinderea, anulând importanţa vânturilor care băteau cu o sută de kilometri pe oră în timpul uraganelor.

- Dacă nu ne întoarcem sus, o să fim si noi luaţi de ape. Bryn o târî înapoi pe coastă, eforturile ei de a se opune dovedindu-se inutile.

Dar zgomotul si furia apelor din spatele ei o făcură să înţeleagă că trebuie să-l urmeze, iar când valul ajunse aproape de picioarele lor, se udă de la stropii de apă si se prinse mai bine de mâna lui, încercând să nu se mai opună. Ajunsi sus, Bryn o lăsă lângă Meli si bebelus, spunând pe un ton răstit:

- Stai cu Meli si nu te misca de aici. Eu si Paul mergem să vorbim cu pescarii, să vedem ce e de făcut.

- Eu ştiu ce am de făcut. Voi rămâne aici, spuse ea. Mulţumită ţie am pierdut acoperişul de deasupra capului, îi reaminti, neiertătoare. Oricum, toate bărcile au fost luate de ape. Iar lemnul de aici nu va fi destul pentru a mai construi una. Aşa că voi aştepta alături de Meli şi de Paul retragerea lor, pentru a reuşi să construim o barcă din resturile pe care le vom găsi pe plajă. Sau poate ei vor alege să plece spre casă pe drumul pe unde m-ai târât pe mine aici, adăugă ea, răutăcioasă. Oricum, dacă mai ai încă iahtul, tu eşti salvat...

-Trebuie să fii un înotător excelent ca să ajungi la iaht, observă Paul, iar Meli adăugă:

- Nu chiar. Şi toţi ochii se îndreptară spre ea. Valurile s-au mai potolit puţin, iar eu tocmai am văzut iahtul şi pare mai aproape de ţărm decât era.

S-au întors cu toţii să privească spre ape şi au ajuns la concluzia că Meli avea dreptate. Valurile se mai înălţau din când în când, dar le permiteau să vadă încetul cu încetul tot mai mult din Roseanne. Iar Tara n-avea nicio îndoială că Bryn nu va ajunge la iaht.

- Cred că valul i-a mutat ancora, spuse Paul gânditor. E bine că a fost totuşi ridicată înainte să ajungă pe ţărm.

- Dar acum e aproape de plajă, adăugă Bryn. Şi după părerea mea nu ancora a oprit iahtul, ci bariera de corali. Uitaţi-vă la poziţia în care stă. Nu e pe ape, ci pare prinsă de ceva. Cu siguranţă, e blocată în bariera de corali.

- Oh, Bryn, frumosul tău iaht...

- Mai bine iahtul decât noi!

Tara îi aruncă lui Bryn vorbele pe care i le spusese si el. Acum parcă se simţea mai bine, că si el pierduse ceva. Oricum, ei nu-i păsa de iahtul lui. Simţi ochii lui Bryn cum o cercetează si nu mai avu putere să spună si altceva. Credea că dacă o mai priveste mult timp cu ochii aceia pătrunzători, se va trezi plângând după iahtul lui, asa cum o făcea si pentru rulota ei în care avea preţioasa floare dăruită într-un moment special. Cu degete care dintr-o dată începuseră să tremure, îsi ridică puţin marginea fustei si o întrebă pe Meli: ai cumva o agrafă care nu-ţi mai trebuie? Bryn aproape că mi-a rupt jumătate din fustă când a eliberat-o din usa rulotei,

adăugă ea pe ton acuzator, ca si cum Bryn ar fi folosit forța inutil. Iar acum, că nu mai am cu ce să mă îmbrac, trebuie să am măcar grijă de ce e pe mine.

- îmi pare rău, dar singura agrafă pe care o am e cea de la scutecul copilului. Dar stai linistită, imediat cum vom ajunge acasă, o să-ți împrumut din hainele mele si poți rămâne restul concediului la noi.

- Hrana e mai importantă decât hainele, spuse Bryn pe un ton care părea să facă vulgară grija Tarei pentru obiectele vestimentare în asemenea clipe. Şi apa. Se încruntă si se întoarse spre Paul. Mai stii cumva vreun izvor de apă pe partea asta a insulei? Cel de la care luam apă e acoperit de mare, acum.

- Mă tem că nu mai e altul, veni răspunsul îngrijorat al bărbatului.

- Dar e posibil să dureze câteva ore până ce apele se vor retrage, spuse Meli, procupată. Trebuie să bem ceva până atunci. Dar copilul? Meli era mai îngrijorată pentru el, iar lucrul ăsta nu era de învinovățit.

- Dacă am fi fost pe cealaltă parte a insulei, am fi avut mâncare şi apă, spuse Tara, cu asprime. Chiar şi laptele din nucile de cocos ar fi mai bun decât nimic.

- Aici nu sunt cocotieri, spuse Bryn.

- Ştiu asta, completă Tara. Aici nu se găseşte nimic. Privi în jur şi văzu doar tufişuri. Mure nu putem mânca, pentru că nu ştim dacă sunt otrăvitoare...

- Sunt foarte amare, aşa că nici să nu te gândeşti, spuse Paul.

Tot ce avem de făcut e să aşteptăm până se retrag apele, dădu el din umeri a nepăsare.

- Nu putem aştepta aici la nesfârşit fără mâncare şi apă, se plânse Tara. Mi-e foame, spuse ea, privind furioasă spre Bryn.

- E la modă să fii slabă, i-o întoarse el, fără prea multă ceremonie, iar Tara rămase blocată. Doar aseară îi spusese că nu trebuie să se procupe în ceea ce priveşte silueta... Doar aseară... Simţi un nod în gât şi Bryn se întoarse spre Paul.

- Paul, vorbeşte vreun pescar engleza?

- Da, bărbatul pe care l-ai văzut pescuind ieri, vorbeşte puţină engleză. Uite-l acolo. Stă sprijinit de o piatră, i-l arătă Paul.

- O să mă duc să vorbesc cu el.

Rămâi tu aici cu Meli şi Tara? Paul încuviinţă absent, iar când Bryn se îndepărtă, Tara îi strigă:

- Nu te grăbi! Insă bărbatul consideră că e inutil să-i dea atenţie, aşa că îşi continuă liniştit drumul.

Lipsi o oră, timp în care Tara stătu pe o piatră, repetând la nesfârsit că nu din cauză că a plecat Bryn nu se simţea în siguranţă. în fond, ce-i păsa ei? Abia astepta să plece de pe insula asta nenorocită unde a avut de îndurat atâtea.

Sigur că întârzie atât ca să mă sperie. Dar văzând că minutele se tot scurgeau, iar Bryn nu catadicsea să apară, gânduri negre începură să-i dea târcoale. Dacă se întâmplase ceva cu el? Dacă alunecase cumva pe o piatră si căzuse într-o prăpastie aproape de valurile ucigase? Dacă avea glezna luxată, sau, mai rău, un picior rupt? îsi ciuli urechile, în speranţa că va auzi vreun strigăt de

ajutor, dar zgomotul valurilor acoperea totul.

- Unde naiba ai fost? Se întoarse, iar încordarea ei izbucnise într-o răbufnire furioasă la auzul salutului său calm.

- Bună! ceva nou de când am plecat?

- Parcă as fi o nevastă cicălitoare, îsi spuse Tara, rusinată de reacția ei.

- Da, parcă ai fi o nevastă cicălitoare, repetă si Bryn, amuzat. Pescarii se apropiară de el si-l înconjurară, iar si bărbatul puse jos o plasă de pescuit, spunând: cina! Sau, mă rog, când păsările vor fi fripte si pregătite de mâncat.

- Păsări? Curioasă, Tara se apropie si ea de Bryn, ca să vadă ce conținea plasa din mâna lui.

- Cum ai reusit să le prinzi? întrebă Paul.

- Le-am prins cu plasa, i-a răspuns Bryn de parcă fusese o bagatelă. Nu e mare diferență față de cum prindeam curcani sălbatici acasă, la fermă. Mâncau toate în acelasi loc, asa că am cerut plasa asta pescarului cu care am vorbit şi am reuşit să le prind. Poftim, acum poți s-o iei, îi spuse el localnicului care o primi bucuros, împreună cu păsările ce-l ajutau să-şi hrănească oamenii.

- Presupun că plantele de cactus sunt pentru aranjamentul de pe masă? întrebă Tara privind dezgustată cealaltă parte din proviziile aduse. Păsările au fost destul de grele, aşa că de ce ai mai luat şi atâtea plante de cactus? O nucă de cocos ar fi fost mult mai folositoare pentru noi.

- Plantele astea de cactus conțin apă, o informă Bryn cu superioritate. O depozitează atunci când plouă pentru a o folosi pe

timp de secetă, iar în caz de urgență, ne putem potoli setea cu ele.

- Dar asta e minunat! exclamă Meli, cu admirație. Nu credeam că vom găsi apă şi mâncare pe terenul ăsta, dar iată, tu ne pregăteşti un adevărat festin. Cum de ai ştiut toate astea?

- Din experiență, zâmbi Bryn. Munca la fermă m-a învățat că, fiind departe de oraş, va trebui să învăț să mă descurc din ce găsesc în natură, în lipsă de provizii. O spusese privind țintă spre Tara.

Avusese impresia că glumeşte când i-a pomenit de fermă şi de animalele lui, dar acum discuția era reluată şi se părea că Bryn nu mințise.

- Ti-am spus cu ce mă ocup şi nu m-ai crezut.

- Să sperăm că vasta ta experiență te-a învățat şi cum să găteşti păsările nu doar cum să le prinzi, răspunse ea, pe un ton caustic.

- Tot ce trebuie e un foc bun.

Eu si Paul mergem să căutăm vreascuri ca să-l aprindem si te lăsăm să le smulgi penele, răspunse el pe un ton poruncitor.

- Să le...smulg ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Oh, n-as putea! O trecu un fior doar la gândul că ar putea face asa ceva. Nici măcar nu stiu cum se face, adăugă, încercând să se apere. Tot ce stia despre carnea de pasăre era că-i plăcea s-o vadă în farfurie acoperită de sos, si nu să o pregătească.

- Cei care muncesc, au si dreptul la mâncare, spuse Bryn cu voce tăioasă. Dar până ce Tara să apuce să mai spună ceva, interveni Meli.

- O să le pregătesc eu. Ştiu cum se face.

- Nici gând. Nu trebuie să te obosesti si în plus, trebuie să ai

grijă de copil. Paul, eu si Tara ne vom ocupa de pregătirea mesei.

- Eu n-am de gând să fac asa ceva. De ce nu le pregătesti tu? N-am de gând s-o fac nici pentru mine, nici pentru tine, pentru nimeni! Ai înțeles?

- Te rog, poți să începi, spuse el, întinzându-i o pasăre moartă. Dar ea nu schiță niciun gest. Pregăteste-le sau vei face foamea. O privea cu ochi întunecați, furios că încă nu si-a acceptat sarcina.

- Pregăteste-le tu! Eu mai bine mor de foame! si-i întoarse spatele, lăsându-l cu mâinile întinse. Tara privi spre marea care parcă nu se potolea si se gândea cu groază când oare se va termina totul.

- Va mai dura cel puțin două zile până ce apele se vor retrage, spuse Bryn, parcă citindu-i gândurile.

Două zile! Nu putea sta atâta timp înfometată!

Dacă o făcea, cu siguranță că avea să leşine, şi atunci nu mai putea merge pe insulă cu Meli şi Paul, ca să caute adăpost. Şi când va veni vremea să facă asta, Paul va fi prea ocupat cu Meli şi copilul ca s-o mai ajute şi pe ea şi se va vedea nevoită să-i ceară ajutor lui Bryn. Aşa ceva era de neînchipuit, aşa că se întoarse spre el şi-l privi drept în ochi.

- Nu ştiu cum să încep.

- Incepe cu penele de pe piept. Sunt cel mai uşor de smuls. Spre uimirea ei, Bryn nu mai comentă altceva şi se apucă să-i demonstreze. Le smulgi în direcția în care cresc. Şi e bine s-o faci cât încă mai e carnea caldă. Nu smulge mai multe odată, pentru că o să te răneşti, şi nu le smulge nici în direcția opusă sensului de

creştere, pentru că vei smulge carne. Doar gândul că aşa ceva s-ar putea întâmpla, o făcea pe Tara să-i vină rău. Nevestele pescarilor deja au smuls jumătate din penele păsărilor, iar tu nu ai făcut nimic. Grăbeşte-te!

Oh, ce crud era! O compara pe ea cu nişte femei care au ca unic scop în viață să aibă grijă de bărbați şi de copii.

- Acum te las pe tine cât mă duc cu Paul să adun lemne pentru foc. Dar nu se îndepărtă imediat, ci aşteptă să vadă dacă Tara a înțeles cum se făcea.

- Nu trebuie să mă asişti! îi strigă ea enervată. N-am de gând să las asta pe seama lui Meli, dacă de asta ți-e teamă!

- Nu mi-e teamă, o sigură el, dar tot nu plecă.

- Tu...hapciu! Ceva o gâdilă la nas şi nu se putu abține să nu strănute.

- Ah, am uitat să-ți spun, spuse el, cu un zâmbet care o încuraja pe Tara să-l plesnească, nu trebuie să stai aplecată peste pasăre în timp ce o smulgi de pene, pentru că puful de pe piele o să-ți intre în nas si o să te facă să strănuți.

- Bestie! îi strigă Tara printre dinți. N-ai uitat. Ştiai asta si m-ai lăsat!... Dar Bryn plecase deja, iar ea n-avu încotro decât să smulgă în continuare pene, închipuindu-si că nu are păsări în mâini, ci pe Bryn însusi. Păsările erau mici, dar parcă aveau o mie de pene. Degetele o dureau, dar nu crâcni, încercând să-si continue răbdătoare sarcina, pentru a nu-i da lui Bryn sansa s-o critice la întoarcere.

- Am terminat!

Bărbații se întorceau cu brațele pline de crenguțe, iar Tara flutură victorioasă cele două păsări jumulite de pene. Furia fusese constructivă pentru că o făcuse să-si termine treaba mai repede.

- Am terminat! mai spuse o dată.

Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut câtă satisfacție îi dăduse îndeplinirea acestei sarcini. îsi spuse cu mândrie că Bryn nu-i va face nicio favoare dându-i să mănânce, pentru că singură si-a câstigat acest drept.

- Foarte bine! comentă Bryn, iar Tara fu luată prin surprindere de laudele lui neasteptate. O să iau eu păsările si o să mă ocup de rest. Le luă din mâinile ei tremurătoare. Tara nu întrebă ce însemna "restul". Du-te si scutură penele până nu o să strănuți din nou, zise el, poznas si Tara simți cum obrajii îi iau foc. Se întoarse cu spatele la el, ca să-i ascundă. Nu în direcția aia.

Vântul o să le sufle peste noi.

Ii arătă un loc în partea opusă celei în care se afla ea acum şi Tara se duse acolo şi se scutură de puf şi de penele de pe haine pe îndelete, mustrându-se pentru că s-a simțit emoționată când Bryn i-a aprobat munca.

Dacă n-am grijă, în curând o să-i mulțumesc şi pentru că m-a învățat cum să fac asta.

Când se întoarse, văzu că focul era deja înteţit, gata pentru carnea care aştepta să fie friptă.

- S-a aprins destul de repede, spuse ea.

- Mulțumită ție, adăugă Paul. Bryn s-a gândit că e bine să pună şi penele smulse de tine pe foc şi uite ce repede s-a aprins. Asta

înseamnă să foloseşti tot ce ai la îndemână. E un bărbat foarte util, pe care merită să-l ai aproape în caz de urgenţă.

Bryn era un bărbat periculos pe care era mai bine să nu-l ai în preajmă, îşi zise Tara.

După aproximativ un sfert de oră, carnea era gata de mâncat, iar Bryn tăie o bucată din piept şi o înmână Tarei.

- Oh, e fierbinte! Degetele deja rănite şi înroşite de la pene, o durură şi mai rău la contactul cu fierbinţeala. Lacrimi de durere şi de frustrare îi apărură în ochi.

- Bietele mânuţe! Bryn i le luă într-o mână de-a sa şi le privi cu o duioşie care ar fi alungat lacrimile provocate de cele mai mari dureri. Tara încercă să se adune şi să nu-l lase să vadă câtă suferinţă îndura. Poţi mânca din cuţit carnea, dar ai grijă să nu te tai.

O tăietură la buze părea insignifiantă după extazul si agonia pe care le trăise când o sărutase el.

Carnea era delicioasă si Tarei i se părea că niciodată nu mai simţise un asemenea gust plăcut. Poate că simţea astfel si din cauză că mâncarea fusese pregătită de Bryn...

- Mai vrei?

- Nu, mulţumesc, am mâncat destul.

- Potoleste-ţi setea cu puţin suc de cactus, spuse el, tăind o bucată din plantele adunate. Bea-l asa. I-a arătat cum să-si dea capul pe spate si să ţină tulpina în poziţie verticală. Astfel, nu vom irosi nimic.

Apa aceea avea un gust ciudat, dar Tarei îi era prea sete ca să se mai sinchisească de un asemenea lucru.

- Cu puțin noroc, marea se va retrage până mâine si vom putea lua apă de la izvorul din stâncă si vom prinde peste pentru micul dejun.

- Micul dejun? exclamă Tara. Dar ziua n-a trecut încă, nu-i asa? Se uită la ceas.

- E aproape seară, adăugă Bryn.

- Va fi un cer luminos în noaptea asta, după tot ce s-a întâmplat azi, spuse Meli. Aseară a fost un apus superb, nu-i asa Tara?

- Spectaculos, zise fata, evitând privirea lui Bryn.

- îl vom privi si-n seara asta ca să putem face comparație, zise bărbatul, iar Tara îl privi curioasă.

- Da, asa vom face, fu de acord ea, în cele din urmă. Se aseză pe o piatră, aproape de el.

Nu mai conta că apusul văzut de pe o stâncă va preceda o noapte petrecută în aer liber; atâta timp cât era în compania lui Bryn, i se părea că are mai multă siguranță decât în orice altă parte. Nu mai conta că îşi pierduse rulota şi toate lucrurile şi că pe apele golfului o putea vedea oricând pe Roseanne. Nu. Nimic nu mai conta în afară de cele câteva momente pe care le putea petrece alături de acest bărbat fermecător. Asta însemna magie, asta era viață. Şi ce dacă ştia că mâine dimineață nimic din toate astea n-avea să mai fie la fel, ce dacă realitatea era de fapt crudă şi ştia că va suferi când va conştientiza lucrul ăsta? Tot ce conta acum erau cele câteva clipe petrecute în compania lui, clipe de care era sigură că-şi va aminti mereu.

- O să ținem focul aprins. Cerul s-a întunecat în cele din urmă,

iar Bryn continua să pună pe foc crenguțe ca să-l mențină.

- De ce ne trebuie un foc mare? Ca să ne apere de...? se opri, pentru că nu mai avea putere să mai continue.

- De frig. Nu de animale sălbatice, veni răspunsul lui, în timp ce-i privea curios reacția.

- Doar întrebam şi eu, se apără ea.

- Creaturile sălbatice de pe insula asta, sunt caprele, iar ele nu ne fac rău. Dar frigul pe care-l dă apa, da. Pietrele nu vor mai fi calde mult timp şi niciunul dintre noi nu e îmbrăcat adecvat pentru o noapte petrecută sub cerul liber. Fără foc, până mâine dimineață o să înghețăm. După ce mai puse câteva lemne, se întoarse spre Tara şi zise: găseşte-ți un loc confortabil unde să te aşezi şi încearcă să dormi. Eu şi cu Paul vom veghea ca focul să nu se stingă. Momentul magic se risipise. Pe Tara o trecu un fior, desi aerul încă nu se răcorise.

Confortabil? Unde să găsească ea asa ceva?

- Asază-te pe tufisul de acolo.

- Dar o să mă zgârie.

- Mai bine să te zgârie, decât să răcesti dacă dormi pe pietre. Cu cât stai mai departe de pământ, cu atât îți va fi mai cald si mai bine.

- Presupun că si pe asta o stii din experiență? remarcă ea cu acreală, dar trebui să fie de acord cu el. Se aseză în locul arătat, dar în câteva clipe fu din nou în picioare, cu trupul plin de țepi pe care încerca să si-i scoată cu mâini tremurătoare.

- Găseste un loc mai bun, spuse Bryn râzând.

- Nu-mi mai spune mie de confort! Confort si căldură aveam în

rulota care acum e pe fundul mării! spuse ea, supărată.

- Foloseste-mă pe mine ca substitut, spuse si luând-o de mână, o aseză pe genunchi, îndemnând-o să se sprijine de pieptul său.

Prea surprinsă de miscarea lui neasteptată, Tara nu spuse nimic, pur si simplu făcu ce i se spusese.

- E mai bine acum? Dacă era mai bine? Se simţea ca în rai! Dar nu spuse nimic, mândria o împiedica s-o facă.

- Atunci, încearcă să adormi. Trebuie să-ţi recapeţi puterile pentru că si mâine va fi o zi grea. Noapte bună, Tara.

Era întuneric si era obosită, dar nu atât de mult încât să nu-i simtă sărutul tandru depus pe păr. îsi dorea s-o sărute, s-o ţină în braţe si s-o alinte.

- Somn uşor. Cum să doarmă? Era imposibil. Era ca şi cum şi-ar fi dorit să zboare spre lună. Stătea trează şi gusta din plin momentele petrecute în braţele lui Bryn. Il simţea puternic şi viu, şi...Oh, cum să doarmă?

Era imposibil. Dar, cu toate astea, în câteva clipe adormi.

Capitolul 1

Adormi fără să-şi dea seama şi căldura corpului lui Bryn o purtă spre cele mai frumoase vise. Se simţea bine în braţele lui şi siguranţa pe care i-o dădea prezenţa acestui bărbat fascinant o făcea să nu regrete această călătorie spre dezastru.

La un moment dat însă, simţi că nu mai stă într-o poziţie la fel de confortabilă, ba mai mult, ceva o înţepa în spate şi pe picioare. Işi spuse că e probabil cuţitul de vânătoare al lui Bryn pe care acesta îl purta în permanenţă cu sine, dar când durerea se accentuă,

se rostogli şi se trezi. Bryn nu mai era lângă ea, n-o mai ținea în brațe. Stătuse pe cele două tufişuri pe care n-o lăsase Bryn să se aşeze cu o seară în urmă.

Incercă să se dumirească şi privi în jur în căutarea lui şi auzi un zgomot puternic, care parcă venea de undeva de sub ea, parcă din pământ şi... Speriată, începu să-l strige. Un zgomot asemănător se auzise în timpul valului uriaş.

- Bryn? se ridică în picioare. Bryn, unde esti?

- Aici, Tara! Vocea lui o chema prin întuneric si Tara se grăbi să i se alăture, cu toate că nu deslusea prea bine pe unde merge. La un moment dat, văzu o mână întinsă si se prinse de ea, pentru că, si pe întuneric, stia că e a lui Bryn.

Acesta o trase lângă el si lângă ceilalți pescari, si Paul si Meli, care erau adunați în jurul lui, tăcând.

Tara îi privi curioasă si, încercând să înțeleagă despre ce era vorba,deveni si ea atentă la zgomotele din jur.

- Uite, o să vedem apusul, spuse ea încântată, privind încă somnoroasă cerul plin de culori. Dar oare cum e posibil să fie de două ori apusul într-o zi? Doar cu câteva ore în urmă îl privise alături de Bryn...

- Nu e apusul. E reflecția a ceea ce se întâmplă în craterul de sub noi. Vocea lui era calmă si clară. Tarei îi fugi somnul si se uită atent la el, privindu-i cu drag si teamă trăsăturile frumoase, luminate de un foc subteran.

- Dar vulcanul acesta e inactiv. Privi fețele îngrijorate ale celor din jur. E stins. N-are cum să erupă. Asa a spus Paul.

- Paul a spus că e inactiv de aproape un secol, sublinie Bryn. Valul urias probabil că l-a trezit la viață.

Şi ce mai viață zgomotoasă! Pământul vibra sub picioarele lor, iar zgomotul era asurzitor, parcă scos de un dragon furios.

- Ah! strigă Tara si se prinse de mâna lui Bryn în timp ce în craterul de sub ei, lava începu să fiarbă si să arunce limbi de foc pe pământ si în văzduh.

Picături de lavă începură să se scurgă pe margini, spre ei.

Lavă! Privi cu ochii măriți de groază.

- Toată lava care va ieşi din crater, va veni pe partea asta de insulă, realiză ea înfricoşată. Se întoarse repede spre Bryn. Nu ştia de ce, dar parcă în el vedea scăparea. Trebuie să plecăm cât mai repede. Să mergem pe plajă...

- Plaja e încă acoperită de ape, i-o tăie el. Nu e scăpare pe partea aia.

- Bărcile...Apoi îşi aminti că valul uriaş le luase cu totul şi nu mai era nici urmă de ele. Privi spre crater şi văzu că deja zgomotul şi intensitatea se dublaseră.

- Suntem prinşi aici. Prinşi între lava încinsă şi apă. Cuvintele astea alergau de colo-colo în mintea ei, în timp ce-l lovea pe Bryn cu pumnii în piept.

- Lava n-ar fi curs pe cealaltă parte a insulei. Dacă m-ai fi lăsat sub palmierii ăia, aş fi fost în siguranță!

- Incetează, Tara! Incetează! O luă de umeri şi o scutură din răsputeri, ca să-i treacă isteria.

- Se va lumina într-o oră sau două, spuse Paul.

- Nu putem aştepta zorile. Uită-te lângă tine, lava va sparge cu siguranță craterul în mai puțin de o oră.

Intr-adevăr, Bryn avea dreptate. Lava amenința să iasă şi să nimicească tot ce întâlnea în cale. Inclusiv pe ei. Dar ce culoare frumoasă avea! Ii amintea Tarei de floarea pe care i-o dăruise Bryn cu două seri în urmă. De acum, pe insulă nu vor mai creşte asemenea flori. Lava va distruge toată vegetația.

- Lava de pe margine ne va ajunge mai repede decât cea din interior, spuse Paul gânditor.

- Asa că nu trebuie să stăm si să asteptăm să se întâmple una ca asta, adăugă Bryn repede.

- Dar plaja...ai spus că...

- Plaja nu intră în discuție, spuse el. Trebuie să găsim altă soluție. O să rămânem pe partea asta a muntelui si o să încercăm să mergem de-a lungul lui, până ajungem la partea care are contact direct cu marea. Până vom ajunge acolo, o mare parte din lavă va intra repede în apă, si noi vom fi feriți de pericol. Asta dacă lava va păstra direcția pe care si-a făcut-o acum. Nu era nicio garanție că un astfel de lucru se va întâmpla. Iar simplul gând că lucrurile n-ar decurge conform planului, o speria de moarte pe Tara.

- Toată lumea să se ia de mâini ca să formăm un lanț. încă o dată Bryn lua comanda, iar Tara era prea speriată ca să comenteze lucrul ăsta. Pune fiecare copil între doi adulți, îi spuse el pescarului care vorbea engleza. Paul, tu, Meli si cu mine, vom merge în pas cu ceilalți. Astfel, putem s-o ținem amândoi pe Meli. Tarei nu-i spuse nimic, dar ea încă mai astepa un semn de la el, să-i spună ceva care

să n-o facă să pară că o consideră o parte din mulțime.

- Tara, tu mergi în spatele meu si te ții cu o mână de unul din pescari, iar cu cealaltă de cureaua mea. I-a vorbit! Şi, mai mult decât atât, a lăsat-o să se agațe de el pentru a se salva. Bineînțeles, ar fi preferat să o țină de mână, dar era mai bine decât nimic.

- Tineți-vă bine! să nu dați drumul mâinilor, spuse Bryn ridicând vocea, astfel încât să fie auzit şi de pescarul care înțelegea engleza, pentru ca el să le transmită asta şi oamenilor săi. Luați-vă copiii mici în brațe şi mergeți cât de repede puteți. Nu avem timp să ne oprim pentru cei care rămân în urmă. Nu e vreme de pierdut!

Vine sfârşitul lumii, îşi spuse Tara, cu gândul la ceea ce se întâmpla sub pământul pe care stătea. Un uragan, un val tsunami şi acum o erupție vulcanică. Ce se mai putea întâmpla oare?

Simțea cum transpirația îi şiroia pe față, mâinile îi deveniseră umede, iar pielea de pe corp năduşită. Oare vor scăpa cu viață? Sau ăsta avea să fie sfârşitul? Gândindu-se la asta şi încercând să fie atentă şi la porțiunile pe care călca, îi alunecă mâna de pe cureaua lui Bryn.

- Tara! strigă el, speriat.

- Mi-a alunecat mâna, veni răspunsul, ca o scuză. Ochii lui o priveau îngrijorați. Ea îşi şterse transpirația de pe față, apoi încercă să se prindă din nou de el.

- Continuă să mergi. Te țin eu, acum. Venise lângă ea şi o luase pe după talie. Voia să se asigure că va ajunge cu bine la destinație. Nu mai avea încredere că se va ține bine de el, aşa că Tara continuă să meargă în atmosfera sufocantă de căldură şi fum, într-o noapte

care parcă nu se mai sfârşea.

Dintr-o dată, aerul se făcu mai răcoros şi mai curat şi o adiere uşoară a vântului îi împrospătă faţa şi pielea năduşită. Ridică ochii şi privi în jur.

Se luminase de ziuă si ajunseseră pe porțiunea de pământ înconjurată din toate părțile de apă.

- Eliberați-vă mâinile si odihniți-vă. Bryn îi eliberă Tarei talia, iar aceasta se aseză pe pământ, lângă Meli, căreia Paul îi puse bebelusul în brațe. Era incredibil, dar Junior încă dormea.

- A trăit atâtea experiențe în ultimele patruzeci si opt de ore cât să-i ajungă pentru o viață întreagă, spuse Bryn zâmbind.

- Şi tu la fel, zise Paul. Ia priveste-ți iahtul, acum e parcă mai aproape de țărm.

- Da, probabil că e plin de apă. Nu va mai dura mult până se va scufunda, preconiză el.

Cum putea vorbi cu atâta detasare de iahtul care era pe cale să fie înghițit de ape? Tara îl privea nedumerită. Ea se simțise distrusă când si-a pierdut rulota si era doar o masină închiriată. E adevărat că pe ea o îngrijora mai mult costul pe care va trebui să-l suporte ca să acopere plata vehiculului. Dar Bryn nu părea deloc îngrijorat din pricina asta. Trebuie să câstige o grămadă de bani, ca să privească atât de calm toată situația, gândi ea, caustic. Iar Bryn ar trebui să fie el însusi tare ca bariera de corali pentru a-si privi cu detasare sfârsitul iahtului numit după o femeie...

Dintr-o dată, îsi dădu seama că o priveste cu niste ochi iscoditori, ca si cum i-ar fi citit gândurile.

- Arăți de parcă tocmai ai fi iesit dintr-o mină de cărbuni, spuse ea, încercând să-si ia gândurile de la iaht. Şi într-adevăr, chiar asa arăta Bryn. Avea praf pe față si în păr, iar pantalonii si tricoul care fuseseră cândva albe, acum erau înnegrite de pământ.

- Şi tu la fel, spuse el, zâmbind.

Tara îşi privi cu atenție bluza şi fusta care acum căpătaseră nuanțe pământii. Oare şi fața era la fel de neagră? gândi ea, ducând repede o mână să verifice.

- Şi ea e plină de praf, veni răspunsul prompt al lui Bryn, care parcă îi citise gândurile. Işi îndreptă repede privirea spre apa care arunca stropi pe marginea malului, şi înainte să facă vreo mişcare, Bryn o opri. Nu face asta, îi zise el.

- Nu văd de ce să n-o fac.

- Nu ştim cât timp va mai dura până ne vom putea spăla în apă curată. Sarea o să-ți usuce pielea dacă nu e îndepărtată la timp. Apoi, văzând că încă n-o convinsese, spuse indiferent: alege singură între o piele murdară şi una uscată.

- Mai bine arătam ca acele căprițe, spuse Meli, arătând spre unele care păşteau nepăsătoare prin tufişuri. Pe blana lor nu se observă praful. Iar dacă se întâmplă să se murdărească, pur şi simplu se scutură şi scapă de senzația neplăcută.

- Sunt ca cele pe care le-am văzut pe plajă, nu-i aşa Meli? întrebă Tara.

- Da, dar nu înțeleg cum de s-au apropiat atât de mult. De obicei sunt tare timide. Poate că se tem de furia vulcanului.

- Se tem de vulcan... repetă Bryn gânditor, privindu-le atent.

Oare? întrebă ca pentru sine, apoi spuse pe un ton calm. O să merg pe partea cealaltă a piscului, ca să văd ce le-a adus aici.

- Vin cu tine spuse Tara imediat, dorind să ştie exact în ce poziție se aflau.

- Nu e nevoie, o refuză el.

- Vin oricum, spuse ea pe un ton hotărât. Vreau să-mi dezmorțesc oasele, adăugă la nimereală.

- Cum vrei; tonul lui păru indiferent, dar Tara nu-l luă în seamă.

Nu mai zise altceva si porniră alături spre locul de unde veniseră caprele. Dedesubtul lor se auzeau zgomotele vulcanului, iar un altul ca un fâsâit devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce înaintau.

- Caprele nu se miscă, observă el, cu ochi de vultur.

- Să ne apropiem încet de ele. E păcat să le speriem mai mult decât sunt deja. Refuză să recunoască faptul că țapul negru si impunător o speria mai mult decât l-ar fi speriat ea.

Mai merseră puțin, până ce Bryn spuse, la un moment dat:

- Până aici. O luă de mână, adăugând. E destul de sus, asa că ar trebui să văd tot ce se întâmplă. De aici putem să vedem plaja si împrejurimile.

Da, plaja unde parcase ea masina... plaja cu palmieri...

- Nu mai e nicio plajă! exclamă ea, înmărmurită. Şi nu mai sunt nici palmieri! Peste tot era doar apă, apă care nu se mai termina si din care din când în când mai ieseau aburi, ca din ceaunul unei vrăjitoare. Oh! loviturile astea! Şi fumul! îsi acoperi urechile câteva

secunde.

- Loviturile se aud de la rocile care explodează din cauza căldurii, iar fumul iese din contactul lavei încinse cu apa, explică Bryn.

Intr-adevăr, spectacolul era unul de coşmar, cu atât mai mult cu cât era văzut prin ochii ei speriaţi.

- N-avem cum să traversăm partea asta, spuse Bryn, gânditor.

- Suntem blocaţi...spuse Tara.

- Nu chiar. Mai e o cale...

- Ar fi bine să fie una foarte rapidă, zise Paul care venise alături de ei. Nu mai avem mâncare sau apă. Lava ameninţă să ne ajungă din urmă, şi suntem înconjuraţi din toate părţile de mare. Nu mai avem mult. Cum să scăpăm?

- Cu Roseanne, spuse Bryn calm, privind gânditor spre iahtul care încă nu fusese înghiţit de ape.

- Nu se poate ajunge la iaht, spuse Paul cu o voce mustrătoare, pentru că Bryn îndrăznise să le dea speranţe deşarte. Ar însemna suicid, să traversezi astfel de ape ca să ajungi la el. Dacă rămânem aici, poate mai avem o şansă să supravieţuim.

- Roseanne are staţie radio,, insistă Bryn. Dacă reuşesc să ajung la iaht, iar staţia încă mai funcţionează, o să trimit un mesaj de S.O.S.

- Chiar dacă ai ajunge la iaht, sigur n-o să ai semnal.

- O să ajung. Uită-te la direcţia valurilor, Paul. Toate bat spre iaht. Dacă prind unul destul de mare, am şansa să mă propulseze până pe punte.

- Poate să te izbească de iaht, mai bine zis, spuse Paul acid, dar speranța îi licărea în ochi.

Văzând asta, Tara izbucni:

- Nici să nu te gândeşti. Paul, opreşte-l. Nu ştie ce face.

N-o să te las, mă auzi? O să te omori. E o nebunie. Opreste-l, Paul, până nu e prea târziu! N-o să ajungi niciodată la iaht! Mai bine rămâi aici cu noi si asteptăm să se întâmple o minune. îl scutura frenetic de brațe, gândindu-se că poate astfel se va face auzită si înțeleasă. Chiar tu ai spus că iahtul se poate scufunda în orice clipă, dacă ajungi acolo si... Dar nu mai putea continua. Nu putea să dea glas fricii care pusese stăpânire pe ea. N-o face, Bryn, spuse ea, si lacrimile îi inundară fața. Ce se va întâmpla dacă el nu-i va mai fi alături? Bărbatul din fața ei avea o privire ciudată, pe care ea nu i-o putea înțelege...

- Trebuie să încerc, Tara.

- Vin cu tine, se oferi Paul fără să ezite.

- Mulțumesc, Paul, dar asta e treaba mea. Apoi adăugă, văzând că bărbatul nu era convins să renunțe. Tu îi ai pe Meli si pe Junior. Trebuie să rămâi cu ei. Eu nu am pe nimeni.

Deci ea, Tara, nu conta. îl privi cu ochi de gheață, si simți cum fața îi devine din ce în ce mai palidă, în ciuda faptului că era acoperită cu praf.

- Dacă dau gres, atunci va veni rândul tău, îi spuse Bryn, lui Paul.

- Bryn...strigătul ei parcă era unul de adio. Se duse la el cu mâinile întinse si el le prinse în ale lui, trăgând-o spre el si

cercetându-i fața cu ochi atenți. Ce ochi frumosi! O privea cu o tandrețe nemăsurată. Parcă ar fi vrut să-i transmită ceva. Dar nu putea pricepe ce.

- Tara... făcu o pauză. Oare o să-i spună? Dar ce să-i spună?

Se încordă, în aşteptare.

- Urează-mi noroc, Tara. Şi plecă.

Noroc? Noroc îi trebuia ca să înfrunte valurile imense? Noroc ca să fie aruncat pe o punte unde avea să rămână singur până îl vor înghiți apele?

- Dar de ce trebuia să se sacrifice tocmai el? De ce Bryn? De ce trebuie să facă el întotdeauna totul?

Paul o luă pe după umeri.

- Aşa e el. Gata să ajute în caz de nevoie.

N-o linişte a cu nimic, în plus ar fi dorit ca Bryn s-o ia în brațe, şi nu el.

- Linişteşte-te, Tara, poate va avea noroc.

- Dar mai sunt bărbați aici care ar putea face asta. Pescarii sunt obişnuiți cu marea. De ce nu se oferă niciunul?

- Pentru că toți au familii de care trebuie să aibă grijă.

Iar Bryn n-avea pe nimeni. Speriată, îl privi cum se îndreaptă spre cel mai înalt punct al muntelui, şi aşteaptă un val mai mare.

- Acum! îi strigă Paul, iar Bryn, la semnalul lui, se aruncă în valuri, având-o ca țintă pe Roseanne.

- Nu se mai vede! strigă Tara disperată, ducându-şi mâinile la gură. Ar fi vrut să țipe, dar nu avea forță. Ar fi vrut să plângă, dar ochii îi erau uscați. Se prinse cu un braț de Paul şi scrută locul în

care dispăruse Bryn.

- A ieşit la suprafață! spuse Paul vesel. Uite-l, un val mare vine spre el.

- Oh, Doamne! N-o să reuşească.

Nimeni n-ar reusi să înoate într-un asemenea val.

- Nici n-o să încerce măcar, zise el relaxat. îsi va folosi corpul ca pe o placă de surf, ca să plutească până la iaht. Făcu o pauză, după care spuse îngândurat. Oare valul va fi destul de înalt ca să-l aducă pe punte? Sau o să-l izbească de vas?

Care erau sansele? Aproape nule. Tara privea cu sufletul la gură, incapabilă să dea glas gândurilor sale, incapabilă să privească. Când valul începu să se spargă, simți că se rupe ceva si în interiorul ei.

- Oh, n-o să reusească! Nu pot să privesc! spuse si îsi îngropă fața în umărul lui Paul.

- A reusit! E pe punte! A reusit, Tara! Uite, a ajuns!

Priviră amândoi spre iaht, dar Tara observă:

- Nu se mai ridică? Toate speranțele păreau să se risipească. E epuizat. O să fie luat de valuri. încă un val spălă puntea vasului, iar Tara sopti: Bryn...

- Se ridică! E bine. Meli sărea în sus de bucurie. Ea si ceilalți pescari veniseră să se alăture celor doi si să ia parte la actul de eroism al lui Bryn. Cred că a văzut că mai venea un val si a stat jos până a trecut. Ura pentru Bryn! Uite, ne face cu mâna.

într-adevăr, bărbatul era întreg si le făcea semn că totul va fi bine.

- Ce face acum? întrebă Paul, nerăbdător? Bryn părea să ia ceva în mână, dar nu puteau vedea ce pentru că vizibilitatea era redusă.

- Sper că nu e nebun să lanseze de unul singur barca de salvare. Pe o vreme ca asta, e un lucru imposibil.

Tara se încordă. Oare de ce întârzia atât Bryn? Cu fiecare minut care trecea, pericolul creştea.

- Face un foc de avertizare, spuse Paul şi chiar în momentul următor, două pale de foc se ridicară spre cer. Oare cine va observa încercarea asta timidă de a cere ajutor? Disperarea puse din nou stăpânire pe Tara.

- Inseamnă că stația nu funcționează.

- Nu neapărat, o lămuri Paul. Bryn se poate să fi folosit ambele resurse pentru orice eventualitate.

Vezi? Acum intră în cabină. Bryn dispăru înăuntru să înfrunte cine ştie ce dezastru în timp ce încerca din răsputeri să trimită un semnal de S.O.S.

Ora care a urmat a fost una îngrozitoare pentru Tara. Bryn rămăsese în cabină. Oare încerca să pună în funcțiune stația? Sau... Nu îndrăznea să-şi lase mintea să prelucreze cealaltă alternativă. Valurile continuau să se izbească de iaht cu aceeaşi intensitate, vulcanul din spatele lor arunca nori de fum şi flăcări la intervale regulate şi tot ce putea face era să stea şi să privească, să spere şi să aştepte... să aştepte...

- Aşază-te şi odihneşte-te, o sfătui Paul cu un glas blând, dar ea dădu vehement din cap. Faptul că era obosită de atâta aşteptare pe o stâncă, pălea în comparație cu pericolul pe care-l înfrunta Bryn.

- Nu pot. N-avea cum să se odihnească.

- Ia ascultați, spuse Paul la un moment dat, ridicându-şi capul. Auziți ceva?

- Ce să auzim? Tensiunea o făcuse pe Tara iritabilă.

Nu putea auzi nimic altceva în afară de zgomotele pe care le făcea vulcanul furios si marea înspumată. Ce ar trebui să auzim?

- Sună de parcă ar fi... Asa e! exclamă Paul. E un elicopter - Sea King.

- Un ce? Tara se holba la el, încă nedumerită.

- Un elicopter! Aici! strigă Paul. Cu siguranță, Bryn a reusit să trimită un semnal si acum au venit ajutoare după noi.

Elicopterul se rotea în jurul lor, iar Tara îl privea tăcută.

- E posibil să nu fi venit după noi.

- Ba da. Uite, încearcă să aterizeze. Bravo, Bryn! Ne-ai salvat!

Dar unde era Bryn? Tara nu se putea bucura pe deplin alături de ceilalți. Cerceta cu ochi pătrunzători puntea iahtului. Elicopterul a venit la semnalul de ajutor trimis de Bryn, dar el unde era? De ce nu apărea? Mai privi o dată, de data asta cu mai multă atenție. I se păru că puntea dispare încet încet, înghițită de ape. Crezu că e doar o iluzie, dar peste câteva momente, i se confirmă adevărul. Iahtul se scufunda, cu Bryn înăuntru.

Elicopterul ateriză si din el coborâră niste bărbați în uniforme, iar Paul, Meli si pescarii s-au grăbit spre ei, dar Tara nu era atentă la nimic din toate astea. Singură, rămase să privească iahtul care dispărea puțin câte puțin în valuri.

Nu mai dura mult până Roseanne dispărea din vedere si Bryn tot nu apărea.

Capitolul 8

- Suntem pregătiţi de decolare, domnişoară. Urmă o pauză, apoi vocea continuă pe un ton mai înalt: suntem pregătiţi să...

- Nu puteţi pleca fără Bryn. Il auzise şi prima dată, dar nu voise să înţeleagă ce-i spusese.

- Cine e Bryn? Bărbatul în uniformă privi în jur, de parcă s-ar fi aşteptat ca Bryn să apară din spatele vreunei stânci.

- E pe iaht. Nu puteţi pleca fără el. Trebuie să aşteptăm.

- Ceea ce ştiu sigur e că nu putem aştepta, domnişoară.

- Nu vă cer să aşteptaţi mult, spuse ea, din ce în ce mai disperată. Doar până apare Bryn.

- Dacă într-adevăr e un bărbat pe iaht, bărbatul aruncă o privire neîncrezătoare spre iahtul care se scufunda lent dar sigur, nu are nicio şansă să se întoarcă şi să ni se alăture. Priviţi valurile. Doar un peşte ar putea înota aşa de bine încât să le supravieţuiască.

Oricine ar fi pe iaht, trebuie să rămână acolo până vine şi celălalt elicopter după el.

- Ce alt elicopter? întrebă Tara nedumerită? De ce nu poate acesta...

- Pentru că Sea King e un elicopter pentru transport, i-a explicat bărbatul cu calm. N-are cum să aterizeze pe iaht pentru că puntea e aproape scufundată şi dacă ar face-o, s-ar scufunda amândouă. Sea King nu e echipat pentru salvare, însă celălalt elicopter este şi va veni în scurt timp. E doar cu o jumătate de oră în urma noastră.

- O jumătate de oră? S-ar putea să ajungă prea târziu! strigă

Tara, disperată. Iahtul se scufundă. Nu putem să plecăm şi să-l lăsăm pur şi simplu acolo. Nu-l putem abandona astfel!

- Din câte văd eu, iahtul pare destul de stabil. Nu se va scufunda aşa uşor.

Un alt soldat veni şi o luă de braţ, împingând-o uşor spre cabina elicopterului.

- O să se scufunde! Iţi spun eu! strigă ea disperată, încercând în zadar să se elibereze de braţul care o ducea spre elicopter.

Ii căută din priviri pe Paul şi pe Meli, dar aceştia erau deja urcaţi în cabină. Mai rămăseseră doar câţiva pescari care îşi aşteptau rândul, dar aceştia nu-i erau de folos pentru că nu înţelegeau engleza şi oricum o priveau ca pe o ciudăţenie care se agită tot timpul. Chiar şi acum, parcă îi zâmbeau. Pilotul strigă dinăuntru:

- Sus, domnişoară.

- Cu cât rămânem mai mult, cu atât riscăm vieţile celorlalţi oameni din elicopter. Nu putem face nimic pentru bărbatul de pe iaht. Trebuie să înţelegeţi.

Odată urcată în elicopter, Tara îsi lipi faţa de unul din hublouri si privi în jos în timp ce elicopterul se ridica. Au trecut peste valuri, peste iaht si...De pe vârful unuia din catarge, o mână flutura spre ei.

- Bryn! Tara privi neîncrezătoare, dar când mâna se miscă, îsi dădu seama că nu era o iluzie. I se adresă bărbatului de lângă ea: Bryn trăieste! Ne face cu mâna. Sunt sigură că puteţi face ceva. Zburaţi deasupra lui si aruncaţi o frânghie sau ceva, orice. Spuneţi-

i pilotului, repede, până nu e prea târziu!

- Calmați-vă, domnisoară si asezați-vă, o împinse bărbatul pe scaun. V-am mai spus. Nu putem face nimic. Nici măcar nu ne putem apropia de iaht, pentru că asta ar însemna să riscăm să rupem elicea. Iar eu nu risc viața a douăzeci de oameni pentru unul singur.

Elicopterul îsi continuă drumul, fără să ia în seamă atenționările lui Bryn. Tara scrută cerul în speranța că va observa un elicopter care să vină în ajutorul bărbatului si, după un timp care i s-a părut o vesnicie, apăru în sfârsit unul care se îndrepta spre locul din care tocmai veniseră ei. Dar va ajunge oare la timp? se întreba Tara.

- Elicopterul si piloții sunt echipați pentru astfel de salvări, încercă bărbatul s-o linistească.

- Da, probabil că aveți dreptate, se auzi Tara spunând.

- Oh, bineînțeles, răspunse el, mulțumit că reuşise să-i distragă puțin atenția. Oamenii de pe el sunt nişte adevărați profesionişti şi-l vor pescui pe cel de pe iaht într-o clipă.

Da, dacă Bryn mai era pe iaht.

Baza militară era mare şi bine dotată, iar cei câțiva soldați care îşi făceau veacul acolo erau prietenoşi şi ospitalieri. De cum a aterizat elicopterul, toată lumea a fost condusăă în sala de mese unde a fost îndemnată să mănânce mâncarea pregătită special pentru ei şi să bea cafea fierbinte.

Tara, deşi era extrem de înfometată, nu putu mânca nimic. Işi luă în schimb cafeaua şi se duse la una dintre ferestre, ca să vadă

când se întoarce elicopterul plecat după Bryn.

- Ce ai de gând să faci acum, Tara? o întrebă Meli, care îşi luase farfuria şi cana şi venise lângă ea.

- Să fac? întrebă ea nedumerită.

Să-l aştepte pe Bryn. Ce altceva ar mai putea face?

- Soldații au pus la dispoziția pescarilor câteva cabane, până se vor hotărî ce au de gând să facă, o informă tânăra mămică. Paul şi cu mine vom merge să stăm la nişte rude de aici, pentru un timp, până ne vom găsi un loc al nostru. Paul le telefonează acum, iar unul dintre soldați ne-a promis să ne ducă acolo cu maşina, când suntem gata. Eşti binevenită să vii cu noi, o invită ea pe Tara cu căldură. Plecăm imediat după ce terminăm de mâncat.

Să plece fără să-l mai vadă o dată pe Bryn? Ideea era imposibilă.

- Paul va ține legătura cu el, o asigură fata. Ne vom întâlni cu toții la botez.

- Masina e gata, doamnă.

Un bărbat înalt si cu un zâmbet luminos veni s-o anunțe. Meli se ridică, asezându-si mai bine copilul în brațe.

- Vino cu noi, Tara, îi mai spuse ea o dată.

- Nu pot, veni răspunsul ei.

- Dar unde te vei duce? Ce vei face? Meli era uimită de refuzul ei. Ti-ai pierdut rulota, hainele, pasaportul...

Până si rulota părea insignifiantă pe lângă pierderea lui Bryn. Trebuia să se asigure că era bine înainte să plece.

- O să mă gândesc eu la ceva. întâi, trebuie să văd dacă Bryn

aterizează cu bine.

- Nu trebuie să astepți mult, spuse Paul care se apropiase de ele arătându-le elicopterul care ateriza nu departe de bază.

Pentru câteva secunde, Tara nu mai respiră si nu mai făcu nicio miscare.

- Bryn nu e cu ei! Frica si deznădejdea puseră stăpânire pe ea, pereții parcă începeau să se apropie si...

- Mulțumesc că m-ați adus, băieți! o voce răsună în mintea si în jurul ei, iar Bryn apăru din spatele unui soldat, în timp ce-si lau la revedere de la echipaj. Se îndreptă spre usă, arătând un calm si o stăpânire de sine uimitoare.

- Bryn! într-un exces de zel, Tara fugi în întâmpinarea lui, bucuroasă si recunoscătoare pentru că e în viață. Bryn, slavă Domnului că esti bine! Eu...

- Văd că sunteți bine cu toții, spuse el privind în încăpere.

Tara rămase blocată, nestiind ce să mai spună.

Trebuia să spună ceva care să fie doar pentru ea. Să-i spună că se bucură că e bine şi că-i mulţumeşte că l-a aşteptat... In schimb, a plecat de lângă ea şi s-a îndreptat spre Paul şi Meli.

- Mă bucur că ai reuşit, Paul, spuse el, dând mâna cu bărbatul.

O lăsase pe Tara în spatele lui, în timp ce aceasta se umplea de
furie şi de resentimente. Li se alătură şi ea.

- Am reuşit mulţumită ţie.

- Am avut noroc că stația mai funcționa încă, spuse Bryn, modest, eliminând partea în care el făcuse de fapt toată treaba.

Cum a suportat Junior călătoria?

Pentru moment, Tara simţi invidie faţă de copilul care se bucura de atenţia lui Bryn.

- Bine. A dormit tot timpul, spuse tânăra mămică zâmbind.

- Ce planuri aveţi, Paul?

Deci, era interesat de planurile celorlalţi şi puţin îi păsa de soarta ei. Foarte bine, dacă asta vrea, aşa să fie! Nu am nevoie de atenţia lui. Imediat cum mi-a plătit pentru rulotă, ne vom urma fiecare drumul lui.

- Vom sta la nişte rude, până vom găsi un loc al nostru, răspunse Paul.

- Iar eu mă duc cu ei, zise Tara, spre uimirea lui Meli. Drăguţ din partea rudelor voastre să mă primească şi pe mine. Aşa, o să am câteva zile de linişte până rezolv toate treburile la Consulatul Marii Britanii. In mod deliberat, îi întoarse spatele lui Bryn şi se îndreptă alături de Meli spre jeep.

- Avem nevoie de o maşină mai mare, spuse Meli.

Au pus în spate un cos pentru copil care ocupă aproape tot spaţiul.

- Eu si Tara vom călători în cea de aici.

înainte să poată reacţiona, fu trasă de Bryn într-o altă masină parcată lângă bază. Nu-si amintea ca si el să fi fost invitat. Probabil că l-a invitat Meli în timp ce se îndrepta spre masină. Dacă ar fi stiut că vine, nu s-ar fi grăbit să accepte. Iar dacă asa stăteau lucrurile, atunci Tara va avea grijă ca sederea ei să fie una foarte scurtă, îsi spuse. De fapt, se va rezuma doar la o noapte, pentru că

mâine dimineață se va arunca practic la picioarele celor din ambasadă, doar pentru a evita să mai petreacă o oră în compania lui Bryn.

- Stați aproape de noi, spuse Paul din celălat vehicul, iar Bryn, după ce o depozită pe Tara pe scaunul pasagerului, se urcă si el la volan, spunând:

- Vom sta.

Cele două jeepuri porniră, cel cu Paul si cu Meli înainte, iar cel în care era Tara si Bryn în urmă.

La un moment dat, însă, între ei doi interveni o masină de pompieri, iar jeepul din față viră la dreapta, spre oras.

- Paul ne-a spus să stăm aproape de ei, spuse Tara, speriată. N-avea de gând să mai stea mult singură cu Bryn, iar dacă pierdea urma jeepului în care erau Meli si Paul, n-aveau cum să mai ajungă la rudele acestora.

- Exact asa a zis, spuse Bryn, care însă viră în partea opusă.

- Ai luat-o gresit! strigă ea, în timp ce Bryn accelera.

Privi deznădăjduită cum se îndepărtau de celălalt vehicul. Unde vrei să mergi? Şoferul lui Paul a luat-o în altă direcție. E cumva vreo glumă de-a ta?

- Mergem spre Lamura şi nu glumesc deloc.

- Pentru Dumnezeu! Nu te mai prosti şi întoarce odată maşina, înainte să-i pierdem din vedere. Dar era deja pierdută. Nu ştia pe unde se află şi pierduse şi unica speranță de a merge alături de cei doi soți. Trebuie să ne întoarcem. Mă aşteaptă rudele lui Paul.

- Ei, acum Paul şi-a dat seama că nu mai vii cu ei.

- Nu poți să mă iei împotriva voinței mele! spuse Tara furioasă. Aici suntem în Hawaii, nu în Mahila! O să strig după ajutor.

- Şi lumea o să-ți ureze şedere plăcută în Lamura. Nu uita că eşti cetățean străin pe pământ american. N-ai acte, bagaj, paşaport.

- Le-am avut în rulota care a fost luată de valuri. Tu ştii bine asta.

- Am văzut rulota luată de ape, dar nu sunt sigur că aveai în ea acte şi paşaport, aşa că n-am cum să declar...

- Nu vorbi prostii, izbucni ea. Bineînțeles că aveam acte, cum aş fi ajuns acolo? N-are niciun sens să crezi altceva.

- Aşa e, dar autoritățile vor dovezi.

- Şi cum să le dovedesc asta? Singura dovadă pe care o am e pe fundul mării, mulțumită ție, îi reaminti. Până nu ajung la ambasadă ca să le explic...

- Cu siguranță, îți va oferi toate dovezile de care ai nevoie. Insă până atunci, mă ofer să garantez pentru tine, atâta timp cât rămâi în Lamura.

- Ce faci? întrebă Tara, si mai furioasă. Şi ce e Lamura? O închisoare? întrebă ea sarcastic.

- Din contră, spuse Bryn calm. Lamura este o casă foarte confortabilă.

- A ta?

- A mea, confirmă el.

- în cazul ăsta, sederea mea se va rezuma la o singură noapte. Mâine în zori, voi merge la consulat.

- Va trebui să stai mai mult, îi spuse bărbatul cu siguranță în

glas. E vacanță națională în perioada asta si timp de trei zile nu lucrează nimeni.

Oh! Trei zile în compania lui Bryn! în casa lui! De ce trebuia să i se întâmple una ca asta? își aminti ceva. Dacă mergeau acasă la el, înseamnă că acolo era si Roseanne. Da! Cum a putut uita asa ceva?

- Cum ai putut să faci asta? izbucni ea.

- Ce să fac?

- Să mă duci acasă la tine arătând în halul ăsta? Du-mă înapoi la bază, imediat! spuse ea, pe un ton autoritar. Sunt zgâriată, sunt murdară, iar tu mi-ai făcut fusta franjuri.

- Dacă o să continui să spui asta, oamenii se vor gândi la ce e mai rău, continuă el să conducă glumind pe seama ei. Şi în plus, în afară de fusta ruptă, si eu arăt la fel ca tine.

- Dar tu te duci acasă, eu... Aproape că voia să spună "eu merg să o cunosc pe Roseanne". Dar se opri la timp. Iar dacă asa ceva s-ar fi întâmplat vreodată, ar fi vrut să fie îmbrăcată decent si să fie curată, ca să capete încredere în forțele proprii.

- Dar tu vii acasă la mine, ca oaspete. Iar odată ajunsă acolo, o să-ți găsim ceva de îmbrăcat.

In ce anume avea să se schimbe? In hainele Roseannei? Perspectiva era insuportabilă, dar de vreme ce nu mai avea nimic, în afară de ce era pe ea, trebuia să suporte toate astea pentru câteva zile.

Stătu liniştită în timp ce jeepul trecea prin plantații de ananas şi sfeclă de zahăr. Drumul era bun şi urcau încontinuu, iar la un moment dat, intrară pe un drum de țară, mărginit de păşuni pe

care păşteau în voie vaci din rasa Hereford. Bryn privea atent la drum, iar Tara, sprijinită de scaun, lăsa soarele după-amiezii să-i joace pe faţă.

- Lamura e chiar în faţa noastră, spuse bărbatul.

Tara văzu o casă de ţară, o adevărată reşedinţă, construită în stil american. Cu o terasă spaţioasă, şi cu o curte îngrădită de arbori.

Bryn opri maşina în faţa ei, iar de pe verandă, o femeie blondă se apropie.

Roseanne?

Tara se încordă în timp ce femeia se îndrepta către ei. Era înaltă şi slăbuţă, îmbrăcată într-o rochiţă din bumbac verde şi purtând sandale asortate. Le zâmbi prietenos şi se apropie de jeep. Lăsă în aer o dâră de parfum, iar din câte văzu Tara, părea să fie mult mai în vârstă decât Bryn.

N-o să-l iert niciodată că m-a adus aici! Niciodată!

- Bryn! Slavă Domnului că eşti teafăr! Necunoscuta îl îmbrăţişă cu afecţiune pe tânăr.

Când am auzit buletinele de stiri, am crezut că... ne-a fost teamă să nu...

- Sunt cât se poate de bine si foarte bucuros să te văd. O îmbrăţisă si el si o sărută pe ambii obraji. Tara privi uimită scena, pentru că, în sinea ei, se astepta s-o întâmpine mai afectuos pe Roseanne.

- Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o baie caldă si o masă bună, femeia îl privi din cap până în picioare. Şi ambele gata gata, dar

Con spune că mai întâi trebuie să bei ceva, asa că-ți pregăteste o băutură.

Con? Uimirea Tarei crescu la auzul unui nou nume.

- Dumnezeu să te binecuvânteze, Liz! Ştii atât de bine să potrivesti lucrurile! îi mulțumi Bryn zâmbind.

Liz, nu Roseanne! Tara nu mai stia ce să creadă si simțea că începe să aibă o migrenă.

- Tara are nevoie de îngrijirile tale mai mult decât mine, spuse el în timp ce mergea să-i deschidă portiera si s-o ajute să coboare. Valul urias i-a luat totul în afară de ceea ce are pe ea.

Şi oare a cui era vina pentru ceea ce se întâmplase? părea Tara să-l întrebe din priviri pe Bryn, dar acesta nici nu băgă de seamă.

- Tara, fă cunostință cu Liz.

Tara dădu mâna cu femeia si când ridică ochii văzu că era întâmpinată de un zâmbet prietenos.

- O să am grijă să te simți bine, îi promise Liz de îndată. Dar mă tem că hainele mele nu ți se vor potrivi, pentru că esti foarte slăbuță. O spusese ca pe un compliment, iar Tara se simțea deja mai bine. Haideți amândoi în casă să vă beți mai întâi băutura. Il luă pe Bryn de un braț, iar pe Tara de celălalt şi porniră înăuntru.

Urcară treptele şi din terasă intrară în camera de zi. Tara se gândi că dacă cele trei zile vor fi ca aceasta, cu Liz care să stea mereu între ei doi, atunci le va suporta cu uşurință, îşi spuse ea, cu mult optimism.

- Uite-i pe refugiați, Con, strigă Liz bucuroasă în timp ce intrau în casă. Vino să-l cunoşti pe soțul meu, Tara, spuse femeia şi o

împinse într-un hol cu mobilă luxoasă şi frumos aşezată.

- Bine ai venit la Lamura, zise bărbatul, dând mâna cu ea şi oferindu-i paharul.

Intr-o astfel de atmosferă plăcută, Tara simți că încet-încet începe să-şi recapete încrederea în sine.

- Acum, o să mergem să-ți caut nişte lucruri, spuse Liz, luând-o pe Tara şi conducând-o sus pe scări. Intre timp, tu o să te relaxezi în baie. Ti-am spus deja, lucrurile mele sunt mari pentru tine, dar cele ale fiicei mele cred că-ți vin de minune. Dintr-o dată, încrederea Tarei se evaporă, şi începu să se încordeze în timp ce-şi urma gazda într-un dormitor spațios.

- Fiica ta? cuvintele i-au ieşit cu greu de pe buze, dar când în sfârşit s-a întâmplat să le rostească, aşteptă cu încordare răspunsul.

- Anne, spuse mama fetei. Tara se gândi că e o prescurtare de la Roseanne, şi vru să abandoneze cât mai repede subiectul. E plecată deocamdată, dar se va întoarce în curând.
Inainte de asta, eu o să fiu de mult plecată din Lamura, îşi promise ea intrând în baie. Făcu un duş scurt şi deja se simțea mai bine, mai curată si mai puternică. Se întoarse în dormitor îmbrăcată într-un halat si cu un prosop pe cap. Liz stătea pe pat, lângă un morman de haine pentru orice ocazii.

- Sunt toate noi, îi explică femeia. Le-am cumpărat pentru Anne, dar cred că le preferi noi, pentru a le putea lua apoi la tine. Trebuie să ai câte ceva din fiecare înainte să apuci să-ți faci garderoba ta.

- Le accept, dacă îmi dai voie să le înlocuiesc mai târziu, spuse

Tara serioasă, nedorind să creeze obligații sau neplăceri oamenilor din casa lui Bryn.

- Bine, cum vrei, dar mai întâi trebuie să dezlipesti etichetele cu nume.

- Cu nume? întrebă ea încruntată si luă o bluziță pe care era scris: Anne Foster, clasa a X-a. Colegiul Houston. Clasa a X-a? o privi ea încurcată pe Liz.

- Da, spuse Liz cu mândrie. Are saisprezece ani, dar seamănă cu mine si cu tatăl ei si e destul de dezvoltată pentru o adolescentă. Asa că sunt sigură că-ți vor veni de minune lucrurile ei. Deci nu era Roseanne, ci Anne, în vârstă de saisprezece ani si încă la scoală!

- Sunt foarte drăguțe hainele, mulțumesc.

îmbrăcă o pereche de pantaloni rosii si un tricou alb cu rosu. îi veneau într-adevăr ca turnate. Se privi în oglindă si fu încântată de rezultat.

- îți vin foarte bine, spuse Liz încântată. Chiar asa si era, îsi zise Tara. Oare lui Bryn îi va plăcea s-o vadă îmbrăcată astfel?

- Acum trebuie să coborâm pentru cină, spuse femeia mai în vârstă. După o masă bună şi un somn într-un pat confortabil, mâine te vei simți ca nouă.

Dar odată ajunsă jos, îl privi pe Bryn şi-l găsi periculos de atrăgător. Işi schimbase hainele cu o pereche de pantaloni bleu şi o cămaşă din in, albastră, care-i scotea în evidență culoarea ochilor. Din nou se simțea vulnerabilă în fața acestui bărbat frumos şi misterios, care arăta ca un adevărat stăpân al reşedinței Lamura.

- Tara, stai lângă Bryn, spuse Liz, iar ea, care prefera totuşi să

fie aşezată între Con şi ea, ca să poată mânca liniştită, se îndreptă spre scaunul pe care i-l trăsese Bryn.

Când se aşeză, simţi atingerea mâinilor lui pe spate, o atingere care o curenta şi o făcea să-şi piardă firea. Se feri de mâinile lui şi aproape vărsă paharul cu apă care era pus pe masă, în dreptul ei.

- Supă, domnişoară? o întrebă o servitoare cu privire blândă.

Tara îi spuse că ar dori, iar în următoarele clipe se ocupă de lichidul fierbinte şi gustos care părea să o trezească la viaţă.

Oare cum ar putea ignora faptul că Bryn se află exact lângă ea? Că mănâncă la aceeaşi masă cu el? Că uneori chiar îl surprinde privind-o? Trebuia să treacă peste toate astea, pentru că avea de petrecut trei zile în compania lui.

- Bine că mai poţi salva câteva zile din concediul pe care ţi l-ai planificat, chiar dacă n-ai reuşit să-ţi salvezi lucrurile şi rulota, zâmbi Con, peste masă. Păcat că ai ales tocmai perioada asta din an ca să vizitezi Mahila. Pacificul e un loc aproape tot atât de frumos ca paradisul, dar anul ăsta n-a fost deloc unul bun pentru locuitorii de aici. De obicei, nu au loc uragane, valuri tsunami si erupţii vulcanice, unul după altul. Anul ăsta a fost o vară nebună.

- Da, dar nu plâng doar după lucruri. Cel mai mult regret că mi-am pierdut pasaportul. Pentru că nu-l avea, era nevoită să stea în casa lui Bryn timp de trei zile care i se vor părea lungi cât o eternitate si care nici nu aduceau a concediu pentru ea, ci mai mult a test de supravieţuire.

- O să poţi să-l primesti imediat ce se termină zilele naţionale si lucrurile revin la normal în oras.

- însă salvarea iahtului tău nu va fi deloc una usoară, spuse Con. Crezi că mai poți recupera ceva de pe Gull?

- N-am mers cu iahtul meu, spuse bărbatul, calm, iar Tara simți că se încordează. Cum adică? Roaseanne nu era iahtul lui? Atunci, al cui era? Gull e ancorat în port pentru că a avut nevoie de o revizie la unul dintre motoare. N-am vrut să-mi amân pescuitul, asa că am închiriat-o pe Roseanne de la baza navală. Era un iaht bun, dar nu la fel ca Gull, spuse el, cu mândrie în glas. Iar acum, s-a întâmplat asta... Roseanne era un iaht închiriat si nu unul care aparținea lui Bryn. Numele lui era ales la întâmplare. Oricum, nu însemna nimic pentru el. Tara continuă să mănânce cina destul de nedumerită si auzi doar a treia oară când Liz încercă s-o întrebe ceva.

- îmi cer scuze, nu eram atentă...

- Noi suntem cei care trebuie să ne cerem scuze pentru că te-am ținut trează până la ora asta. Acum, hai în pat si te rog să dormi cât poți de mult. Mâine, când vei fi odihnită, îți voi arăta ferma. Acum, hai să te conduc în camera ta.

- O duc eu, după care o să merg şi eu să dorm, spuse Bryn, ajutând-o pe tânără să se ridice.

- O să mă descurc singură, spuse ea, când urcară scările.

- Din moment ce eşti în grija mea pentru următoarele câteva zile, o să fiu atent să nu te rătăceşti.

- Sau să nu încerc să scap? întrebă, cu îndrăzneală în voce. Ştii că noi nu ne-am încheiat socotelile. Trebuie să discutăm în privința rulotei.

- Maşina era asigurată de companie, aşa cum era şi iahtul, spuse el cu nepăsare, iar indignarea ei se risipi repede.

- N-o să scapi atât de uşor cu astea. N-o să te las. Am pierdut-o din cauza ta. Eu o parcasem într-un loc ferit, dar tu te-ai încăpăţânat s-o aduci în calea valului uriaş.

- Aşa, şi? întrebă, nepăsător. Dacă nu era luată de ape, atunci era topită de lavă. Doar a fost o vară sălbatică, îţi aminteşti? reproduse el vorbele lui Con, ca s-o tachineze. Ei bine, nu vara a fost sălbatică, ci sărutul lui. Era înfiorător de plăcut, ca un uragan, puternic ca un val tsunami şi fierbinte ca lava din centrul pământului. Incercă să i se împotrivească, lovindu-l în piept cu pumnii ei mici, dar era în zadar totul. Era prea puternic pentru ea. Incet-încet, puterile i se risipiră şi, Bryn, care nu ţinea cont de oboseala ei, o săruta în continuare. Işi mai aminti că i se înmuiaseră picioarele şi că era gata să se prăbuşească, dacă Bryn n-ar fi ţinut-o. O luă în braţe şi începu să urce încet scările.

Capitolul 9

Clinchetul unei lingurițe pe o cească de porțelan o trezi, iar Tara deschise cu greu ochii. Un soare strălucea orbitor printr-o fereastră deschisă, iar ceasul arăta ora zece. în câteva clipe se trezi de-a binelea si se uită curioasă în jur. Stătea pe un pat îngust din camera de musafiri, înconjurat de mobilier vesel, nu ca cel din camera în care Liz îi alesese hainele cu o seară în urmă. Seara trecută...

Amintirile îi reveniră repede, si dădu la o parte pătura, să vadă cu ce era îmbrăcată. Cu o seară în urmă, purta pantaloni si un tricou rosu cu alb, iar acum avea o cămăsuță de noapte transparentă.

- Te-ai trezit în sfârsit? Usa se deschise si Liz intră bucuroasă în cameră. Ti-am adus micul dejun ca să mănânci când ai chef. Cum te simți în dimineața asta? Se aseză pe marginea patului si o privi cu atenție.

- Sunt bine, răspunse ea, privind tava cu bunătăți pe care o adusese femeia.

- Aseară nu prea arătai bine. Ai leşinat pe scări, iar Bryn te-a dus în cameră, spuse Liz, privind mulțumită că avea poftă de mâncare.

- Nu-mi amintesc, minți Tara şi simți cum obrajii îi iau foc gândindu-se la aceste lucruri. Se uită rugătoare la Liz. Cum... cine...? Se opri, iar privirea ei o implora pe femeie să răspundă la întrebarea pe care nu o putea rosti.

- Nu-ți face griji, eu te-am dezbrăcat, cu ajutorul lui Mary,

menajera noastră. Liz ghici motivul îngrijorării sale şi o linişti pe dată. Din fericire, Bryn era lângă tine când ai leşinat, aşa că te-a prins în braţe şi apoi a strigat după mine ca să vin să-l ajut.

Deci nu Bryn o schimbase în pijama. Strigase după ajutor, o adusese până la pat, după care doar Liz şi Mary se ocupaseră de ea. Işi termină liniştită micul dejun. E de la sine înţeles că Bryn nu-i spusese gazdei sale care fusese motivul pentru care leşinase aseară şi se întreba oare ce părere ar avea Liz dacă ar afla. Se întrebă dintr-o dată ce relaţie exista între Bryn şi cei doi soţi. După numele de familie, nu păreau să fie rude. Işi termină cafeaua, pe gânduri. Din câte ştia ea, ferma îi aparţinea lui Bryn, doar el însuşi îi spusese că este "un fel de cowboy", nu?

- O să te las să te îmbraci acum, da? Liz îi întrerupse şirul de gânduri, în timp ce se îndrepta spre uşă. Când eşti gata, vino jos să ni te alături. E un mânz la ţarcuri, pe care Con vrea să i-l arate lui Bryn.

Iesirea asta la aer curat era una binevenită, mai ales dacă îi avea si pe Bryn si pe Con alături si nu trebuia să stea singură cu Bryn.

- Sunt cu toţii pe terasă, domnisoară Brodie. Drept înainte, îi spuse o femeie în vârstă, zâmbindu-i frumos. Cu siguranţă, ea era menajera.

- Mulţumesc, Mary, răspune Tara, încercând să-si stăpânească din emoţiile care păreau să-i taie respiraţia, pentru că va da din nou cu ochii de Bryn.

- E un mânz foarte frumos. Are pielea de culoarea castanei, iar

pe crestet are o pată albă, spuse Con celor din jurul lui. Stătea întins într-un hamac, cu un teanc de ziare în mână.

Liz era asezată alături de el, pe un sezlong, si răsfoia agale o revistă.

Bryn stătea cu spatele sprijinit de unul din stâlpii care susțineau veranda, si când Tara apăru din hol, o privi din cap până în picioare. Soarele îi orbea privirea, asa că se întoarse imediat cu fața spre Liz si spuse:

- Sper că nu v-am făcut să mă asteptați prea mult.

N-avea nimic împotrivă că Bryn o asteptase, dar nu i-ar fi plăcut să le creeze neplăceri Lizei si Con.

- Nu e nicio grabă, spuse Liz. E o dimineață foarte frumoasă pentru o plimbare.

- Abia astept să mergem, spuse Tara, încrezătoare că ziua se va desfăsura plăcut. De fapt, compania Lizei si a lui Con o vor ajuta să nu se gândească asa mult la Bryn. Şi era sigură că n-avea să petreacă niciun moment singură cu el. Şi după ziua asta, mai avea o noapte de stat în casa lui, după care îşi va obține actele şi va pleca.

- Bine c-ai venit, spuse Bryn care se apropie de ea, şi vru s-o ia de mână, însă Tara se feri.

Ca să-l evite în continuare, o luă înainte spre jeep, dar văzu că pe scaunul din spate era aşezat un coş mare din nuiele şi ezită, neştiind ce să facă.

- Aşază-te în față, zise el.

- Voi sta în spate, cu Liz, anunță Tara, sigură pe ea.

- Oh, noi nu venim cu voi, o anunță femeia cu regret. Anne ne-

a spus că ne va suna de la şcoală azi, ca să ne informeze ce note a luat la ultimele examene, dar n-a precizat ora.

- Fiica noastră e cam aiurită, spuse Con, aşa că trebuie să stăm acasă şi să-i aşteptăm telefonul. Dar nu părea deloc deranjat să facă asta. Ba chiar îi făcea plăcere.

- Ne vedem la cină, spuse Liz şi le făcu cu mâna. Plimbare plăcută!

La cină? Adică trebuia să petreacă o zi întreagă în compania lui Bryn? Doar ei doi? Cu siguranță, nu era una din zilele ei bune, îşi spuse cu regret. Işi stoarse creierii ca să găsească o scuză bună pentru a rămâne acasă, dar nu-i veni niciuna în minte. Din păcate, îi spusese deja lui Liz că se simțea bine. Mâncase bine de dimineață şi tocmai le spusese tuturor că abia aşteaptă plimbarea. Şi mai era ceva. N-ar fi dorit să-i deranjeze pe cei doi soți când vor primi veştile de la Anne. Cu siguranță, vor prefera să discute în linişte după ce vor vorbi cu fiica lor.

- Stai în față, repetă Bryn, iar de data asta parcă în vocea lui se simțea un ordin. Se aseză în față. Ignorând mâna întinsă pentru a o ajuta, ignorând bărbatul care o măsura din cap până în picioare si pe cei doi soți care-i priveau cu interes de pe terasă. Asa că făcu cum i se spusese, si se rugă în gând ca masina să nu pornească.

Dar jeepul porni la prima cheie si Tara simți că nu mai e în siguranță. Soarele era strălucitor si păsunile care mărgineau drumul erau acoperite de o iarbă verde si îngrijită. Peisajul era încântător, vremea minunată. Lăsaseră în urmă casa si acum Bryn părea să încetinească masina. Tara privi în fața lor si văzu un taur

Hereford care se uita curios la cei doi. Stătea pur si simplu în drum, dar aspectul lui impunător o sperie oarecum pe Tara, care se apropie de Bryn, spunându-i repede:

- Continuă să mergi. Pentru Dumnezeu! De ce te-ai oprit? Nu se va da la o parte din fața noastră, dacă nu-l sperii puțin! Mergi înainte!

- E destul de pasnic, spuse Bryn râzând. Are chestii mai importante de făcut decât să ne vâneze pe noi. Deschise usa si-l goni din drum. Tara răsuflă usurată când taurul se îndreptă spre pajiste, unde se aflau vacile.

- Mai important? Oh...! Simți cum se îmbujorează si ridică o mână să-si ascundă fața. Bryn o privi amuzat, după care începu să râdă. Apoi, dintr-o dată, se pomeni si ea râzând alături de el, iar soarele păru să arunce reflexe magice peste cei doi. îi părea bine că e doar cu el, că se află într-un decor atât de minunat si ar fi vrut să oprească timpul în loc.

Binecuvântați să fie Liz şi Con, pentru că au rămas acasă! Binecuvântat să fie taurul care le-a blocat trecerea! Bryn porni din nou maşina şi merse uşor la vale.

- Sigur Con nu a spus că mânzul e pe deal? N-ar trebui să urcăm şi nu să coborâm?

In față, li se înfățişau culturile de sfeclă de zahăr şi Tara îşi dădu seama că era drumul pe care veniseră cu o zi în urmă.

- Nu e nicio grabă, avem toată ziua la dispoziție, răspunse Bryn cu lejeritate. Din moment ce tot am plecat de acasă, m-am gândit că ți-ar plăcea să vezi ceva şi din insulă. Locurile unde n-ajung

niciodată autocarele turistice, specifică el.

- Autocarele noastre ajung în multe locuri şi facem majoritatea lucrurilor care trebuie făcute, spuse Tara cu mândrie în glas.

- Oare ai gustat vreodată sfeclă de zahăr?

- Nu, se văzu ea nevoită să recunoască.

- Incearcă acum puțin. Merită! Nu seamănă cu nimic din ceea ce ai gustat vreodată.

Opri la o haltă, de-a lungul plantației de sfeclă şi ieşi din maşină după ce luă din torpedo un cuțitaş. Alese o sfeclă şi luă o bucățică din ea pe vârful cuțitului, apoi o servi pe Tara.

- Pentru copiii localnicilor, este echivalentul unei acadele.

- Sigur nu e tare?

- Dar nu mănânci coaja, o îndepărtezi şi mănânci doar miezul. Uite, aşa. Şi în câteva secunde, îi desfăcu o bucățică de miez cu degete experimentate şi i-o puse în palmă. Acum, mestecă bucățica asta, iar când şi-a pierdut din gust, arunc-o!

Era o descriere care se potrivea si felului în care se purtase cu inima ei, se gândi Tara cu amărăciune. Săruturile lui n-au încetat decât atunci când s-a plictisit de ea. Gustase din bucuria cu care participase la momentele de intimitate, si apoi o îndepărtase, lăsând-o cu o durere care nu putea fi exprimată în cuvinte. Dar sfecla era dulce si savuroasă si tânăra o mestecă încântată, până ce dulceața din fibre se risipi. Apoi, întrebă cu interes:

- Şi acum, unde mergem?

- Aproape de locul ăsta, e o mică seră de orhidee. M-am gândit că ți-ar plăcea s-o vezi. Bryn coborî din masină.

- O seră de orhidee? N-am stiut. îl urmă.

- N-ai stiut, si esti ghid turistic? întrebă el râzând.

Merseră câțiva pasi, după care în față, la câteva zeci de metri distanță se zăreau niste căbănuțe însirate la marginea drumului.

- Mare parte din recolta de aici e exportată. Bryn părea să cunoască foarte bine aceste locuri si o ghida pe Tara.

- Bună dimineața, domnule Mathieson!

- Salut, Bryn! Salutările veneau din toate părțile

- Vino să vezi orhideele, spuse Bryn si o conduse în cea mai mare dintre sere. Pe afară arăta obisnuit, făcută din lemn si bine proporționată. Pe dinăuntru însă, aveai impresia că sute de fluturasi colorați se asezaseră pe jos, printre băncuțe, iar Tara rămase uimită de varietatea de culori si de specii care se găseau acolo. Hoinări printre ele si le privi cu atenție.

Se întrebă oare cine o să se bucure de ele, cine o să aibă plăcerea să le primească?

Bryn veni lângă ea şi o luă de mână, iar Tara nu simți nevoia să se împotrivească. Totul era atât de minunat! Locurile, casa lui, acum florile...el...

Se plimbară ținându-se de mână şi făcând mici glume referitoare la flori şi la persoanele care merită sau nu să se bucure de ele.

- Alege una înainte să plecăm, spuse Bryn, când, după aproape o oră, hotărâră că era timpul să plece. Ajunseseră la capătul altei sere şi Bryn o invitase să aleagă ce-i plăcea.

- Nu ştiu... Tara ezită puțin, apoi o privi pe prima...Nu, nu prea

o atrăgea. Apoi a doua... Parcă a treia era cea care trebuia. Se aplecă să ia ghiveciul în care stătea precum o regină o floare cafenie, cu un bulb exotic de culoare crem, proaspătă ca roua de dimineață. Dar... parcă...

- Aceea nu e pentru tine, Bryn îi luă ghiveciul din mână şi-l puse la locul lui, după care alese un altul. Ăsta e pentru tine, spuse, punându-i-l în mână şi ajutând-o să iasă afară, spre jeep.

- Cât de tipic! explodă Tara nervoasă, simțind cum toată plăcerea pentru flori se risipeşte ca din senin. Puse ghiveciul înăuntrul maşinii, fără măcar să se deranjeze să se uite la el. Imi spui că-mi pot alege o floare care îmi place, iar când o fac, mi-o iei şi-mi dai alta pe care o alegi tu, spuse cu supărare în glas.

- Cea pe care ai ales-o nu ți se potrivea.

- Şi a ta mi se potriveşte, nu-i aşa? întrebă ea, sarcastic.

- Da.

Doar atât. Nici măcar o explicație. Nicio scuză.

Doar un răspuns afirmativ. Bryn porni motorul, iar după ce plecară, spuse:

- Când o să te uiți la ea, o să vezi că am avut dreptate.

Refuza să privească floarea. Refuza să-i arate lui Bryn că o interesează gestul lui. Tăcu în timp ce conduse înapoi pe drumul pe care au venit, trecând de plantația de sfeclă de zahăr.

- Pajistea e exact înainte, o informă Bryn.

- Nu mi se pare că sunt destul de mulți cai pentru a conduce o fermă, spuse Tara, privind cei aproape douăzeci de armăsari care păsteau într-un țarc destul de mare.

- Ferma mea e de vite, nu de cai. Caii sunt un hobby de-al lui Con.

- Unde e mânzul? întrebă ea, neluând în seamă ce-i spusese.

- Acolo, lângă gardul de sârmă. Privi în direcția indicată si văzu mânzul care alerga jucăus.

- Hai să luăm mâncarea cu noi si să o savurăm pe iarbă în timp ce-l privim. Vreau să-l văd cum se miscă.

Iarba era moale si parfumată, perfectă pentru un picnic. Bryn aduse cosul din masină si scoase din el un termos cu cafea fierbinte si aromată, asa cum doar americanii stiu s-o prepare. Mai scoase chifle proaspete si brânză, ananas si o tartă cu fructe. Apoi desfăcură niste portocale mici, asemănătoare celor pe care le-au mâncat pe Mahila.

Tara se întrebă dacă Bryn îsi mai aduce aminte că acolo au împărțit o portocală, dar văzu că privirea bărbatului nu coincide cu gândurile ei si nu aduse subiectul în discuție. îsi curăță fiecare portocala, iar cea a Tarei i se păru acesteia atât de acră, că aproape îi strică gustul prânzului copios de mai devreme. Mâncă doar o jumătate, iar pe cealaltă o puse în coş şi se apropie de țarc, ca să privească mai bine mânzul. Bryn duse coşul la maşină, după care veni şi el lângă ea, ținând în mână un lasou.

- Vreau să văd de aproape mânzul, răspunse el ochilor ei curioşi.

- Şi o să-l prinzi cu lasoul? Văzuse aşa ceva în filme, dar niciodată în realitate.

- O să intru în țarc. Tu rămâi aici. In maximum două minute, o

să-l am în frânghie.

- N-o să-l rănești?

- Dacă va fi blând, nu.

- Şi dacă nu va fi, ce se va întâmpla?

- Trebuie să învețe să nu se împotrivească frânghiei, spuse cu fermitate. După ce o să-l leg o dată sau de două ori, o să învețe că nu trebuie să se ferească de ea. Acum taci, se apropie.

Dacă mânzul dă înapoi, când are sfoara de gât, atunci nodul se va strânge şi ... Tara respiră încordată. Bryn aştepta cu frânghia în mână, pregătit în orice clipă să pună mâna pe mânz. Acesta se apropia mândru şi frumos, bucuros că are libertate să zburde în voie. Tara îşi dădu seama că nici măcar nu băgase de seamă că cineva îl pândea. Soarele străluci pe pielea frumoasă, iar Bryn roti frânghia o dată, de două ori şi aruncă.

- Nu! interveni Tara. Nu putea permite ca mânzul să se lase prins de bunăvoie. Ştia cum e să fii capturat de Bryn, să-ți doreşti să scapi, si să nu poți. Nu putea să permită ca acest lucru să i se întâmple si unui animăluț nevinovat. Pleacă! Du-te! Se ridică pe gard si strigă din răsputeri. Salvează-te!

Intervenția ei avu rezultatul asteptat, mânzul se sperie si fugi din calea lasoului, exact când acesta era gata să-l prindă. Frânghia pică pe iarbă, iar Bryn explodă de mânie:

- Ce Dumnezeu te-a apucat de ai făcut asta? Luă frânghia de jos si o privi furios. Acum, animalul e speriat si va fi de două ori mai greu de prins.

- Atunci, lasă-l în pace!

Tara se dădu înapoi în timp ce bărbatul se apropia amenințător de ea.

- Caii nu sunt crescuți ca să fie lăsați liberi, trebuie să-si câstige hrana, la fel ca oamenii, zise el, venind mai aproape. Du-te să stai în jeep! Datorită ție, s-ar putea să dureze o vesnicie până prind mânzul.

- Ai tot timpul din lume! Nu te grăbi! spuse ea venindu-i o idee. Oare cum de nu se gândise la asta până acum? Până ajungi tu acasă, eu voi fi în oras cu Paul si Meli, iar tu poți să-ți păstrezi ferma, calul si orhideea. Esti crud si lipsit de inimă! Lacrimi amare amenințau să-i ude obrajii, asa că Tara se întoarse repede pe călcâie si se duse spre masină. Tot ce trebuia să facă era să se urce pe scaunul soferului, să arunce orhideea si să pornească masina. Ştia că Bryn lăsase cheile în contact. Da! Abia astepta s-o facă. Iar până când Bryn va sări gardul si va ajunge la ea, va fi de mult plecată. Ce idee gro...

Era la doi paşi de maşină când o frânghie căzu peste şoldurile ei. Nu fusese atentă când Bryn o lansase, iar acum încerca din răsputeri să se elibereze.

- Ia asta de pe mine! se zbătu ea s-o scoată în timp ce bărbatul se apropia agale. O ținea în frânghie şi o tot trăgea spre el. Dă-mi drumul imediat! Ar trebui să fiu oaspetele tău, nu un prizonier de război! Il privi cu ochi scânteietori şi furioşi.

Bryn o aduse aproape de el şi înlocui frânghia cu mâinile lui.

- O să te fac să plăteşti pentru scena de mai devreme! Şi nu termină bine de spus asta că o prinse mai strâns în brațe şi încercă

s-o sărute.

Ochii lui albaştri parcă o hipnotizau. Dar de data asta nu va ceda! îşi spuse ea. Trebuia să fie puternică...Dar săruturile lui pe gât erau atât de fine şi de dulci, iar parfumul pielii îi inunda nările şi o făcea să uite de toate. Până la urmă capitulă, pentru că nu mai avea putere să lupte împotriva lui.

- Nu încerca să fugi de mine, Tara!

Chiar dac-ar fi încercat, în momentul de faţă n-ar fi reuşit. O luă în braţe şi o aşeză pe scaunul pasagerului, după care merse la volan, scoase cheia din contact şi închise uşile.

- Poţi pleca pe jos spre Lamura, dacă vrei. Eu mă duc să prind mânzul.

Il privi cum sare gardul ţarcului, şi cum pândeşte un moment bun pentru a se apropia de animal. La un moment dat, când nu era atent, lansă lasoul deasupra capului său, îl roti de două ori şi apoi îl aruncă spre animalul care nu era atent la ce se întâmpla. Il prinse si încercă să se apropie de el. Tarei i se făcu rău privind această scenă, pentru că animalul se zbătea din răsputeri, exact asa cum făcuse si ea. Dar Bryn se apropia vorbindu-i usor, încercând să-l potolească. Animalul era din ce în ce mai nelinistit, si, dintr-o dată, Tarei îi trecu prin minte un lucru oribil.

- Bryn, ai grijă!

Nu-si dădea seama dacă vorbise în gând sau strigase, dacă Bryn o auzise sau nu. Tot ce stia, era că el nu avea nicio protecţie la cap, iar mânzul îl putea lovi în orice clipă. Se încordă în scaun, privind scena care se derula în faţa ei.

Bryn continua să se apropie fără teamă si fără ezitare de animalul speriat.

- Bryn, oh...Bryn...murmură ea.

- Haide, frumosule, nu-ți fie frică! Nu ți se întâmplă nimic. Bryn continua să meargă, să vorbească si să țină strâns frânghia între el si animal. La un moment dat, aceasta se micsoră, iar mânzul păru că începe să se potolească, si când Bryn ajunse la grumazul lui si începu să-l mângâie si să-i soptească vorbe dulci, acesta, desi încă se mai foia, părea să-l asculte. După câteva clipe se linisti si stătu potolit, primind mângâierile bărbatului.

Tara nu mai privi scena, ci se lăsă pe spate, furioasă pe Bryn că-i dăduse atâtea emoții.

Dacă el crede că pe mine mă poate îmblânzi atât de usor, atunci se însală amarnic. Sunt mult mai încăpățânată decât un mânz! îsi zise. Un timp, Bryn a continuat să vorbească mânzului si să-l mângâie, iar când acesta i s-a supus pe deplin, a eliberat frânghia şi i-a dat drumul. Un moment, animalul a stat pe loc, neştiind ce se întâmplă, apoi, dându-şi seama că era liber, a fugit de colo-colo, cât mai departe de cel care-l prinsese. Il mai privi câteva minute, după care sări gardul şi veni în maşină.

- E destul pentru azi, spuse, şi Tara înțelese semnificația dublă. O privi, dar ea nu-i răspunse privirii. Data viitoare va fi mai greu de prins. Va încerca să stea cât mai departe de mine.

- Il înțeleg perfect! spuse ea, iar Bryn, auzind-o, izbucni în râs.

- Nu trebuie să te temi! E doar o chestiune de timp.

Poate cu mânzul, îşi zise ea, niciodată nu se va întâmpla asta cu

mine. Niciodată!

Capitolul 10

- Ați avut o zi frumoasă?

- Ce părere aveți despre mânz?

Liz şi Con ieşiră de pe terasă în întâmpinarea lor.

- A fost o zi minunată spuse Tara. Vremea a fost perfectă. Dar nu şi ziua, îşi zise, încercând totuşi să pară încântată. Replica ei părea să-i facă plăcere lui Liz, iar Bryn putea să creadă orice. Nu-i păsa.

- Tara, o strigă el din spate. Ti-ai uitat orhideea!

Sincronizarea lui fusese perfectă. Ii dăduse cadoul pe care ea îl respinsese exact în momentul în care Con şi Liz se apropiau de ei. Bryn ştia foarte bine că ea nu va face o scenă şi mai ştia că-l va accepta fără să comenteze.

- Mulțumesc, i-o luă ea cu mâini tremurătoare şi nervoase.

- Ce orhidee minunată! exclamă gazda. Ce culori!

Tara habar n-avea cum arată floarea.

Refuzase să o privească si acum se ura pentru că era curioasă s-o vadă.

Era o floare mică, cu petale de un crem intens, cu pete aurii, împrumutând reflexe de la bulbul rosiatic care părea ca o flacără în mânile sale ce începură dintr-o dată să tremure. Oare asa o vedea Bryn pe ea?

înălță privirea spre fața lui, în căutarea unui răspuns, dar ochii lui o evitară, si se întoarse să-i dea un răspuns lui Con.

- Am reusit să prind mânzul si să-l observ câteva minute. Tara

își ținu răsuflarea. Oare va spune ce făcuse ea, cum îl împiedicase să-l prindă pe animal? Poate chiar se va amuza alături de Con si de Liz când le va povesti cum a prins-o si pe ea cu lasoul. Scrâsni din dinți si își dori să poată pleca mai repede în camera ei, ca să nu fie de față la o asemenea discuție. Bryn continuă cu lejeritate: mi-au trebuit două încercări, dar la a doua am reusit să-l prind si să-l calmez câteva minute. Nu spuse nimic despre incidentul provocat de ea, nici despre cum o prinsese cu lasoul. Apoi continuă: O să merg în fiecare zi la țarc si o să-l îmblânzesc. O să-mi ia cam o lună, dar merită.

- Ăstia doi ar fi în stare să vorbească despre cai toată seara, spuse Liz, luând-o pe Tara de braț. Hai să-i lăsăm si să mergem sus să ne schimbăm pentru cină. O să porți orhideea? întrebă după un timp, când veni în camera ei. Merge de minune cu rochia aceea crem.

- Nu cred că...începu Tara. Nici prin cap nu-i trecea să poarte floarea. N-avea chef să o deranjeze toată seara.

M-am gândit că ar fi mai bine s-o las în cameră, într-un pahar cu apă.

- Oh, te rog, poart-o! o îndemnă Liz. O poți pune în apă după aceea. O să facă din cină o ocazie specială. Vom putea sărbători rezultatele Annei la examene.

- Sunt bune, să înțeleg? încercă Tara să ocolească subiectul cu orhideea.

- Foarte bune. Anne s-a descurcat excelent, spuse femeia cu mândrie în glas. O să vă povestim mai târziu, spuse ea. Va fi o

schimbare binevenită, de la conversația cu cai. O să avem parte de părerile pro şi contra ale lui Con până când Bryn va reuşi să îmblânzească animalul.

- Lamura e casa lui Bryn, nu? Tara stătea în fața oglinzii, căutând un loc potrivit pentru orhidee, dar fiind cât se poate de atentă la ceea ce spunea Liz. Şi până ce răspunsul ei veni, i se păru că trece o eternitate.

- Lamura îi aparține lui Bryn, dar Con o conduce pentru el. Bryn locuieşte la ferma lui din Texas. A avut o fermă şi în Anglia, dar s-a stabilit în State acum câțiva ani - mama lui era americană. Cred că a cumpărat Lamura doar ca să-l ajute pe Con, continuă ea, afectuoasă. Se cunosc de mulți ani. Iar după ce Con a fost rănit în războiul din Vietnam, când a ieşit din spital, a aflat că firma lui intrase în lichidare. Nu mai avea slujbă şi a fost o perioadă cu moralul la pământ, mai ales când a văzut că nu reuşeşte să-şi ia repede una. Fața i se întristă la amintirea acestor lucruri. Eram chiar într-o situație critică atunci când ne-a găsit Bryn. Se pare că ne căutase ceva timp. O aveam si pe Anne, si lucrurile mergeau tare prost. Bryn a venit ca răspunsul la o rugăciune, îsi amini ea, recunoscătoare.

- Şi ați venit la Lamura?

- Nu imediat. Am mers mai întâi în Texas, la ferma de acolo. Con avea multe de învățat despre cum se conduce o fermă, iar Bryn i-a arătat tot ce stie. Principala idee era să rămânem acolo, iar Con să administreze ferma aceea, dar pe teritoriul ei a fost descoperit petrol si atunci Bryn a câstigat foarte mulți bani din asta, si în loc

să-i cheltuie pentru nevoile lui, a cumpărat Lamura si ne-a instalat pe noi aici. Con si-a recăpătat sănătatea si încrederea în sine datorită climei de aici. A mai făcut asta si altui bărbat, care acum deține sera de orhidee. O să-i fiu recunoscătoare lui Bryn câte zile voi avea. Vine uneori să ne viziteze si mai pleacă la pescuit cu Con, dar niciodată nu intervine în administrarea fermei, îl lasă pe Con să o conducă asa cum crede de cuviință, ca si cum ar fi a lui pe drept.

Lucrurile astea îi răspundeau Tarei la multe dintre întrebări. îi dădeau o nouă perspectivă asupra bărbatului arogant si înfumurat care fusese în stare să folosească proprii bani pentru a cumpăra un teren si o fermă ca să redea încrederea unui prieten în forțele proprii.

Orhideea era frumos asezată pe umărul Tarei, în timp ce aceasta intra în sufragerie. Ochii lui Bryn s-au îndreptat repede spre floare, iar Tara simți o nevoie nedeslusită de a-i atinge petalele. Se opri la timp, însă Bryn deja înțelesese că era nervoasă şi emoționată, şi ea era sigură că bănuise şi motivul. Ochii i s-au plimbat pe fața ei, dar ea şi-a ferit privirea, căutându-şi scaunul, nedorind ca Bryn s-o ajute să se aşeze. Era furioasă pe sine pentru că cedase la insistențele lui Liz de a purta floarea, furioasă pe Bryn pentru că insistase s-o primească. Cina părea să dureze o veşnicie, iar când în cele din urmă se sfârşi, Tara se alătură celorlalți, pe terasă. In timp ce Liz şi Con îşi lăudau fiica pentru succesele obținute la examene, Tara se prefăcea că ascultă cu interes, dar se tot gândea la ceea ce aflase despre Bryn.

Cu toate că în ultimele zile trăise o mulțime de experiențe

alături de acest bărbat fascinant, Bryn rămânea tot o enigmă pentru ea. Privea alături de ceilalți apusul, iar gândurile îi zburau aiurea.

- Se pare că erupția de pe Mahila e pe sfârşite, observă Con cu indiferență, privind în depărtare, unde se mai zărea abia un fum uşor.

- Asta o va face pe Mary fericită, spuse Liz. Se tot plânge de norii de praf. Chiar şi de la o astfel de distanță, praful intră în casă şi se aşază peste tot, iar ea a fost nevoită să facă curățenie de două ori mai frenetic.

Chiar şi de la distanța asta, vulcanul părea mai apropiat de ea decât Bryn, se gândi Tara. Parcă ar fi fost înconjurat de o barieră invizibilă care o împiedica să se apropie.

In următoarele două zile nu mai avu nicio clipă singură cu el. Liz şi Con i-au însoțit încântați în fiecare plimbare cu jeepul. Tara se simțea frustrată şi nefericită, dar era sigură că şi dacă ar mai fi avut parte de un moment alături de Bryn, lucrurile nu s-ar fi schimbat.

Zilele naționale s-au terminat si minivacanța oamenilor din insulă la fel. De acum, toate lucrurile aveau să revină la normal. Era timpul ca si Tara să plece acasă.

- Esti binevenită să stai cât timp vrei, îi spuse Liz în timpul micului dejun.

- Trebuie să plec. Nu am cum să întârzii să-mi iau pasaportul si, în plus, trebuie să iau legătura cu firma la care lucrez. Poate că au un sediu si aici, spuse Tara, refuzând propunerea femeii. Fiecare fibră din corpul ei o îndemna să accepte invitația lui Liz si să

rămână. Acum că se terminase concediul, gazdele nu vor mai fi libere să iasă peste tot cu ea si cu Bryn, si dacă avea norocul să meargă în fiecare zi cu el la ţarc, cine stie? Poate va reusi să-i topească scutul pe care-l ridicase împotriva ei. Şi dacă lucrurile nu se vor întâmpla asa cum voia azi... mâine va fi mai bine, poate...

Era un gând idealist. Speranţe desarte. în adâncul sufletului stia foarte bine lucrul ăsta, si simplul gând că nu-l va mai vedea vreodată pe Bryn o făcu să-i piară pofta de mâncare. Nu mâncă aproape nimic din farfurie si spuse grăbită:

- Trebuie să plec. Cu cât aranjez mai repede cu asigurarea pentru rulotă, cu atât mai bine. Şi cu cât mai curând avea să scape din raza de acţiune a lui Bryn, cu atât mai bine.

Era greu să lase în urmă niste vise pe care a crezut că le va duce la îndeplinire. La plecare, Con o sărută părinteste, iar Liz o îmbrăţisă cu afecţiune.

- Vino să ne mai vizitezi. Cât de repede poţi. Incă n-ai cunoscut-o pe Anne.

Habar n-avea dacă va mai veni sau nu, dar păstră gândurile astea pentru sine, în timp ce se urca în jeep, lângă Bryn. Simţi un nod în gât când se despărţi de cei doi oameni prietenoşi pe care era posibil să nu-i mai întâlnească vreodată.

- Mai întâi prânzul, îi spuse Bryn după o oră, trăgând pe dreapta într-o parcare din centrul oraşului.

- Vreau să ajung la consulat, refuză Tara. Repeta încă o dată ceea ce ei nu-i plăcea. Abia dacă vorbise în timpul călătoriei, iar acum încerca să preia din nou controlul asupra ei, spunându-i ce să

facă şi când. Tensiunea o făcu să fie iritabilă şi izbucni: poți să mănânci singur. De aici ne despărțim, spuse ea serioasă. Nu mai sunt responsabilitatea ta. Aleg să fiu pe cont propriu. Da! Ce cuvinte mari folosise. Aproape că nu-i venea să creadă ce-i ieşise pe gură. Dar un lucru ştia sigur. Dacă nu avea să facă ceea ce zisese în următoarea clipă, încrederea în sine s-ar fi destrămat şi lacrimile care amenințau să-i întunece vederea aveau să şiroiască pe obrajii ei frumoşi.

- Ai programare la Consulat la ora două, îi spuse el calm.

- Nu mi-am făcut programare la consulat. Am de gând să mă duc acolo şi să-mi încerc norocul să mă primească.

- Atunci, înseamnă că am procedat cum trebuie când ți-am făcut programarea, altfel ai fi fost refuzată politicos şi rugată să revii mâine.

- Ai...făcut...ce? strigă Tara. Indrăzneala lui îi tăie răsuflarea.

Dar nu si vocea. Cum ai îndrăznit să intervii în asta? Din prima clipă în care l-a văzut, s-a amestecat în toate planurile ei, cele de vacanță, de libertate si acum în cele de viață. Şi în cele sentimentale, îi tot soptea inima, dar pe astea nu voia să le pună la socoteală. Cum ai îndrăznit? repetă ea, la fel de furioasă întrebarea.

- Am îndrăznit, pentru că nu-mi plac drumurile inutile.

- Dar Consulatul este acolo pentru problemele cetățenilor.

- Dar azi e foarte ocupat cu problemele unor cultivatori de banane. Faptul că a acceptat să te primească la ora două, e o mare favoare.

- O favoarea făcută cui? întrebă ea repede.

- Mie, răspunse Bryn. Se întâmplă să fiu în relații foarte apropiate cu consulul.

O favoare făcută lui Bryn. Ceea ce însemna că el făcuse orice ca întrevederea să aibă loc azi. Iar asta însemna un singur lucru: că ar fi făcut orice ca să scape mai repede de ea. Voia să se întoarcă la ferma lui, la mânz, fără s-o mai aibă în grijă pe ea. Descoperirea asta o socă. Ar fi dorit din răsputeri să plece, să fugă, să se ascundă. Undeva oriunde, departe de Bryn, care să n-o vadă când plânge, când se simte umilită, când...

- Tara, bună! Paul mi-a spus că dacă vom iesi în parcare o să dăm nas în nas cu voi si a avut dreptate.

- Meli! strigă Tara cu ochii la cele două fețe prietenoase care zâmbeau lângă ea. Ce coincidență! rosti ea primele cuvinte care îi veneau în minte.

- Nicio coincidență, o lumină Paul. Bryn ne-a telefonat şi ne-a spus că veți veni în oraş şi că s-a gândit că ar fi frumos să luăm prânzul împreună. Aşa că, iată-ne!

Bryn telefonase? Aranjase totul şi se aştepta ca ea să fie de acord cu tot ce decide el? Probabil că se aştepta să-i şi mulțumească pentru tot ce făcuse. In felul său bine cunoscut, aranjase ca ea să primească veştile exact în momentul în care nu avea cum să le refuze. La fel făcuse şi cu programarea la Consulat, cu orhideea, şi acum cu întâlnirea cu Meli şi Paul. Stătu cu spatele la el, în mod intenționat, şi o întrebă pe Meli:

- Unde e bebeluşul?

- E cu rudele la care stăm, spuse Meli zâmbind. Profită de

ocazie cât mai au vreme, pentru că Paul şi cu mine tocmai am finalizat cumpărarea unui apartament. Ne mutăm săptămâna viitoare şi imediat cum ne instalăm sunteți bineveniți să ne faceți o vizită. Şi, nu trebuie să lipsiți nici de la botez, le reaminti ea.

Nu spusese nimic că ar putea s-o țină şi pe ea câteva zile. Tara spera ca, dacă actele nu vor fi finalizate imediat, va putea sta la ei, dar o casă nouă şi un copil, le dădea destul de lucru celor doi soți, ca să mai aibă grijă şi de un oaspete.

- Dacă tot o să venim la voi pentru două petreceri, fiți oaspeții mei azi, la prânz. Bryn îi conduse la unul din hotelurile din apropiere, care arăta destul de elegant.

Tara se simți mai bine că alesese să se îmbrace cu rochia crem pe care o purtase cu o seară în urmă la cină, însă de data asta, fără floarea dăruită de Bryn. De fapt, şi floarea o avea cu ea, însă era bine ascunsă în valiza cu haine pe care i-o împrumutase Liz si n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că o luase cu ea. De fapt, o aruncase de două ori la cos, dar se răzgândise si ultima dată decise să o ia, cu toate că inima îi spunea că nu-i mai trebuie încă un lucru care să-i aducă aminte de Bryn, pentru că îi ajungeau zilele petrecute în compania lui.

Pe parcursul mesei, se jucă tot timpul cu mâncarea si se prefăcu atentă la tot ce povesteau Meli si Paul. Slavă Domnului că măcar ei aveau o mulțime de noutăți despre rude, despre copil, despre noul apartament în care se vor muta, despre cum erau hotărâți să înceapă o viață nouă! Apoi Bryn le povesti despre mânz si despre cum plănuia să-l îmblânzească, iar lipsa ei de entuziasm

trecu neobservată, mai ales în condițiile în care ceasul se apropia vertiginos de ora două, ora la care trebuia să se prezinte în fața consulului.

- O să vă telefonăm imediat ce ne-am instalat în noul apartament, promise Meli, când se despărțiră în fața hotelului.

- Nu stiu unde voi fi până atunci, zise Tara.

- Nu contează, o să luăm legătura cu Bryn, spuse Meli, fiind sigură că Bryn va ține si el legătura cu Tara.

Tânăra crezu că Bryn n-o va mai însoți la Consulat, dar se înselă. Acesta îi conduse pe cei doi la masină, după care o prinse din urmă. Consulatul nu era departe de hotel, asa că nu mai trebuia să meargă cu masina.

- N-am nevoie de escortă, spuse ea, pe un ton rigid.

- O să te astept, spuse Bryn, neluând în seamă sarcasmul ei.

Cunosc aproape tot personalul. O să vorbesc cu unul dintre ei, până te întorci.

- Nu vreau să mă aştepţi. Spunea adevărul. Se temea că dacă lucrurile nu vor ieşi aşa cum spera ea, se va arunca în brațele lui şi-l va implora s-o ia cu el la Lamura, sau în Texas, oriunde ar fi dorit, pentru că nu-i păsa de nimeni şi de nimic atâta timp cât era cu el. Trebuia să scape de Bryn şi trebuia s-o facă repede.

- Pleacă! Lasă-mă în pace! N-am nevoie de tine! spuse, nebăgând de seamă că ridicase vocea.

- Domnişoara Brodie? Se întoarse spre cel care o striga şi, văzând că era unul din membrii consulatului, încercă să-şi amintească motivul pentru care venise acolo.

- Din câte ştiu, aţi venit să raportaţi pierderea paşaportului, nu? întrebă bărbatul cu tact, şi aşteptă calm, în timp ce Tara simţea că se topeşte de ruşine. Da, aşa e, am venit pentru paşaport, spuse ea, mulţumind în gând că o ajutase.

- Poate aţi dori să veniţi să discutăm ce e de făcut în privinţa asta. Spre regretul Tarei, bărbatul îi arătă câteva fotolii grupate în jurul unei mese, în sala de aşteptare. Oare nu exista confidenţialitate? Işi trosni degetele, nervoasă. Sperase că va fi poftită într-un birou, iar Bryn nu va lua parte la discuţie.

- Imi pare bine să vă revăd, domnule Mathieson, începu gazda lor. O să veniţi diseară la petrecerea dată de consul?

- Nu în seara asta, răspunse Bryn. Ne vom vedea cu altă ocazie, când Daniel va putea să se relaxeze. Plantaţiile de bananieri nu reprezintă un lucru de mare interes pentru mine.

- Da, sunt de aceeasi părere, veni răspunsul gazdei care izbucni în râs si care, după câteva secunde, se întoarse spre Tara: să revenim, domnisoară Brodie. Sunt câteva întrebări...

- Când voi primi noile documente? întrebă Tara nerăbdătoare, după ce chestionarul se încheie.

- Să văd...spuse bărbatul gânditor. Va trebui bineînţeles să verificăm la Ambasada Marii Britanii, lucru care va dura câteva zile... Ştiţi că urmează câteva zile libere pentru ei.

- Oh, nu! izbucni Tara. Nu altă vacanţă! De ce nu pot coincide? O parte din săptămâna asta s-a scurs deja.

- Bineînţeles. Noi vom lua legătura cu ei imediat, dar cu siguranţă că abia săptămâna viitoare vom putea primi un răspuns.

- O săptămână întreagă? spuse ea, decepționată.

- Cam zece zile, de fapt. Cel mult două săptămâni. Bineînțeles, de când avem deja documentele. Bărbatul vorbi pe un ton de parcă i-ar fi făcut o favoare.

- Oh, si ce-o să fac în timpul ăsta? întrebă ea furioasă. N-am niciun act, nu am bani si niciun loc unde să stau. Dar presupun că as putea cere un avans din salariu firmei la care lucrez si care se pare că are un sediu si aici, spuse, puțin mai înviorată de această idee.

- Am înțeles că domnul Mathieson are grijă de dumneavoastră. Tara îl privi cu ochi de gheață pe bărbatul care bătuse un asemenea apropo si refuză să-l privească pe Bryn.

- Plăcerea a fost de partea mea, adăugă bărbatul si cu ochi întrebători se uită la Bryn. Când sunt gata documentele sun la...?

- Bineînțeles, domnişoara Brodie va fi la Lamura, îl informă Bryn, nelăsându-i timp Tarei să răspundă. Tânăra îl privi furioasă, spunând pe un ton care se voia cât se poate de calm:

- Nu va fi nevoie, refuză ea. Acum că sunt în oraş, firma la care lucrez va avea grijă să-mi găsească un loc unde să stau până îmi voi obține actele. Plecă cu paşi repezi spre agenția de turism, de data asta, nepăsându-i dacă Bryn o urma sau nu. Să vină, dacă vrea! îşi spuse ea. Oricum, se va întoarce singur. După ce voi rezolva problemele astea, nu mai am chef să-l văd. Când a intrat în clădire, managerul tocmai terminse o conversație cu un grup de turişti şi acum îl putea aborda şi ea. A fost norocoasă.

- Să-ți dăm un apartament? Cred că glumeşti! Spre disperarea

ei, bărbatul râse deschis când îi auzi cererea. Singurul loc în care ai putea sta ar fi la hotelul de cinci stele, şi crede-mă, zece zile petrecute acolo ar depăşi cu mult salariul tău. Nu respinge şansa pe care o ai! Profită de oferta primită şi stai la Lamura cu domnul Mathieson şi mulţumeşte-i lui Dumnezeu că ai un acoperiş deasupra capului. Ignoră semnalele disperate ale Tarei de a vorbi mai încet. Ştii cum e aici. In perioada asta a anului, mulţi turişti nu mai au loc la hotel şi dorm pe plajă.

- Ştiu asta, dar cel puţin nu mă puteţi trimite cu unul din autocarele acelea care au loc rezervat pentru ghid? spuse fata, încercând din răsputeri să obţină ceva de la bărbat.

- Ştii bine că lucrul ăsta e imposibil. Nu pot să beneficiez de serviciile tale până nu-ţi obţii din nou paşaportul. Haide, Tara, fii rezonabilă, o rugă el. Dar tânăra numai la asta nu se gândea, mai ales când îl simţea pe Bryn lângă ea si stia că se bucură de fiecare vorbă auzită. înţelege că nu am ce să fac pentru tine. îţi dau un avans din salariu pe două săptămâni si părerea mea e că ar trebui să profiţi de această vacanţă ca să te odihnesti. E singurul lucru pe care-l pot face pentru tine. Şi sunt sigur că domnul Mathieson e de acord că asta e cea mai bună soluţie.

- Oh, bineînţeles, spuse Bryn. Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Tara se încruntă si simţi că i se face rău. O luă de braţ, iar muschii încordaţi se relaxară sub atingerea lui delicată, spunându-i că trebuie să fugă de el cât timp mai avea putere să se gândească la una ca asta. Respiră adânc încercând să vadă ce era de făcut. Oare chiar nu mai exista nicio soluţie? Chiar trebuia să

meargă să stea cu Bryn încă două săptămâni? Nu! Asa ceva era deja prea mult pentru ea. Asa că spuse ceea ce-i trecea prin minte:

- O să merg la firma care mi-a închiriat rulota si o să mă ocup de asigurare, decise ea încercând să se elibereze de mâna lui, si o să-i rog să-mi mai închirieze o altă rulotă pentru o perioadă de două săptămâni.

- Ah, da! zâmbi managerul, bucuros că-i putea da totusi o veste bună. Era să uit de rulotă! Cred că stii deja că dacă un vehicul închiriat se pierde, trebuie acoperit cam saptezeci la sută din costul lui. Tara înclină din cap, nestiind ce să creadă. Dar ai noroc. Cum am aflat de tine de la domnul Mathieson, bineînțeles, am sunat la compania de închirieri si le-am explicat problema. Şi se pare că ai beneficiat de tratamentul special de care se bucură ghizii nostri si anume că agenția noastră a suportat în întregime costurile de asigurare. Deci Bryn nu va fi făcut răspunzător pentru pierderea rulotei, îşi spuse Tara, încă digerând cele auzite. Cu toate astea, ar fi dorit să nu beneficieze de niciun favor. Refuză să-l privească pe Bryn, care ştia sigur că zâmbeşte mulțumit că avusese dreptate. Bineînțeles, până vor fi gata actele, va dura câteva săptămâni. Aşa se întâmplă mereu în astfel de ocazii. Tara se pregătea şi pentru ce va urma să audă. Iar până nu sunt rezolvate toate lucrurile, nu îți este permis să mai închiriezi un alt vehicul. Dar nu te întrista, imediat ce se termină cu toate astea, poți închiria ce maşină vrei, spuse managerul, crezând că o va înveseli la auzul acestor vorbe.

Atunci, va fi prea târziu. Luptase şi pierduse şi, ca de obicei, Bryn era învingătorul. Iar ea se simțea prea obosită ca să mai lupte.

Abia îşi târa picioarele când trebui să iasă din agenţie. Se simţea extenuată fizic şi psihic. Ce avea să se întâmple cu ea acum? Avea să-şi piardă şi ultima fărâmă de mândrie, îşi spuse ea.

Soarele strălucea pe cer, păsărelele cântau, iar ea se simţea de parcă ar fi fost condamnată la moarte. La moartea demnităţii pe care o mai avea. Două săptămâni! Paisprezece zile în care trebuia să stea în casa lui Bryn. De ce i se întâmplase tocmai ei una ca asta? Nu avea cum să se apere, nu avea cum să refuze. Ultimele trei zile fuseseră mai mult decât insuportabile, iar gândul că ar mai putea îndura una singură îi provoca o stare de rău. Poate că dacă l-ar fi părăsit pe Bryn acum, cât încă mai avea o fărâmă de putere, poate ar mai fi existat o şansă pentru ea. Dar ceva din ea îi spunea să n-o facă. Poate conştiinţa, care era sigură că altceva mai bun de făcut nu există. Oricum, era prea târziu să mai încerce ceva. Era sigură că la sfârsitul celor două săptămâni, când va părăsi Lamura pentru totdeauna, o parte din inima ei va rămâne acolo, pe vecie. Lucrurile n-ar putea sta altfel, pentru că îl iubea pe Bryn cu fiecare fibră din fiinţa ei si după paisprezece zile în care mânca alături de el, vorbea cu el, îl vedea, i-ar fi fost imposibil să-l părăsească cu inima deschisă.

Ar fi vrut să se îndepărteze de el, să fugă... Dar nu mai avea putere. Se simţea de parcă era sub puterea unei vrăji. Nu mai putea spune nimic, nu mai putea reacţiona în niciun fel.

Nu se împotrivi deloc când Bryn o luă de mână si ocoli drumul spre masină ca să meargă pe plajă. Acum se plimbau paralel cu ţărmul. Apa mării avea o culoare frumoasă si te invita să-i încerci

prospețimea si răcoarea pe care doar ea ți le oferea pe o asemenea zi toridă.

Valurile se înălțau si coborau, iar surferii se bucurau din plin de ele. Nimic din acest peisaj nu trăda cele petrecute. Furia naturii trecuse si totul revenise la normal. însă pentru Tara, parcă abia acum începea. Briza usoară aduse cu ea si ceva din râsetele celor din apă, iar Tara îsi aminti dintr-o dată de nuca de cocos care căzuse cu câteva zile în urmă pe rulota ei.

- Esti speriată?

Ochii lui Bryn o priveau cu atenție, parcă având o urmă de îngrijorare. Ea spuse lejer:

- Nu, doar speram. Poate că pierduse o bătălie sau două, dar războiul nu era deloc pe sfârsite. Putea cel puțin să se elibereze de tensiunea acumulată. Bryn nu trebuie să aibă control asupra tuturor lucrurilor. Speram că dacă va pica vreo nucă de cocos de undeva, să aterizeze direct în capul tău, pentru că o meriți pe deplin, spuse, răzbunătoare.

- Ticăloasă mică! izbucni el. Văd că îmi va trebui mai mult timp decât am preconizat pentru a te îmblânzi.

- Ai doar două săptămâni ca să încerci. Dacă îți va trebui de două ori mai mult timp decât ai la dispoziție ca să îmblânzeşti mânzul, ce şanse crezi că ai cu mine? Dacă o va săruta, nu va dura nici două minute, nici gând de două săptămâni îşi spuse, dar Bryn nu trebuia să-şi dea seama de lucrul ăsta, aşa că adăugă repede: ai putea mai bine să renunți şi să mă laşi să plec acum. In fond, două săptămâni nu reprezintă atât de mult timp.

- Aşa că e mai bine să nu le irosim, nu? spuse el, sărutând-o cu pasiune.

Era inutil să se zbată. Brațele lui o încorsetau, sărutul lui o înnebunea, iar cu un scâncet slab, Tara capitulă. Sărutul se mai domoli, deveni mai profund şi începu să-i exploreze gâtul şi fața.

- Tara...Tara...murmură el. Nu te pot lăsa să pleci. Ea tremură sub atingerea lui şi rămase pe loc. El o privi. Nu-mi pot imagina viața fără tine. Nu pleca! Te implor!

- Bryn...eu...începu ea bâlbâindu-se, dar el îi curmă vorbele cu sărutări grăbite.

- N-o spune. Nu spune că mă vei părăsi. Te rog, dă-mi o şansă, o imploră el. Te iubesc. Tara...inima mea...draga mea... săruturile îi subliniau fiecare cuvânt. Te iubesc.

- Nu te pot părăsi până nu-mi recapăt pasaportul, spuse tânăra repede.

- Pasaportul? Asta a fost doar o scuză, ca să te aduc cu mine la Lamura. Cum as fi putut s-o fac? Să te împiedic să te duci cu Meli si Paul?

Tara îl privi uimită. Oare ce se întâmpla? Visa, sau ceea ce auzea era realitate?

- Oh, ți-am spus atâtea minciuni doar ca să te țin lângă mine, doar ca să nu pleci... Oh, Tara, esti viața mea. Te rog, nu mă părăsi! Te rog! îsi îngropă capul în părul ei.

- Bryn, te rog, spuse ea, luându-i capul în mâini, si mângâindu-i cu degete tremurătoare trăsăturile frumoase. Cum as putea să te părăsesc dacă te iubesc?

Doar vântul a stiut cât timp i-a trebuit Tarei să-l convingă de dragostea ei, la care Bryn soptea răspunsurile întrebărilor nerostite de Tara. în cele din urmă se linistiră si Tara întrebă, ținându-l în brațe pe Bryn si privindu-l în ochi:

- Oare vom mai merge vreodată pe Mahila?

- într-o zi, când vom sti că suntem în siguranță, promise el, cu zâmbetul acela de încredere pe care-l are orice bărbat care îsi ține în brațe iubita. Dar până atunci, insula aceea va fi mereu o parte din noi, seara când am stat alături lângă lacul acela si am privit curcubeul. Asta îmi aminteste de… Ți-am adus ceva de acolo.

- Un suvenir? Sper că nu o rocă vulcanică, spuse ea zâmbind.

- Nimic de genul ăsta, o linisti Bryn. E un lucru chiar foarte drăguț. Să văd dacă-ți vine.

Ii luă palma în a lui şi-i strecură pe deget un inel din coral roz.

- Oh, e minunat! exclamă Tara. Nu-mi vine să cred!

- Coralul roz se găseşte la mare adâncime, spuse Bryn şi o privi cu plăcere cum se bucură. E unul dintre coralii care cresc foarte încet şi de aceea e şi foarte valoros. Dar în ochi se putea citi că fata din fața lui era mai rară şi mai prețioasă decât toți coralii din Pacific. O sărută pe obraz cu tandrețe.

- L-am făcut special pentru tine. Unul din pescarii de pe Mahila se ocupa de treaba asta şi avea o bucată de coral roz. L-am rugat să-ți ghicească măsura şi să facă inelul pentru tine. S-a întâmplat chiar în ziua în care am privit împreună curcubeul.

- Nu mi-ai spus! Dacă i-ar fi spus atunci, câte lucruri neplăcute ar fi evitat! Dar nimic din toate astea nu mai conta acum.

- Nu eram sigur că-l vei primi, spuse el, umil. Aşa că l-am păstrat, sperând să am cândva ocazia să ți-l dau, iar acum... afişă un zâmbet luminos. Il poți păstra până vom alege împreună un inel de logodnă potrivit.

- Nu, te rog, lasă-mă să-l păstrez pe ăsta ca inel de logodnă! Te rog! Niciun altul nu se poate compara cu ăsta! Inelul de coral e special pentru că tu l-ai făcut pentru mine, pentru că e de pe Mahila, insula pe care ne-am cunoscut. Strălucirea din ochii lui îi arătă că lucrul ăsta l-a făcut să se simtă bine, pentru că acel inel avea aceeaşi semnificație şi pentru el. In cazul ăsta, o să-ți cumpăr tot ce doreşti ca să compenseze un inel mai valoros. Iar tu poți purta inelul de coral, ca să ştie toată lumea că eşti a mea. O îmbrățişă din nou, înfometat de dragostea ei. Şi e destul timp să fac asta, îi şopti el în păr.

- Ai la dispoziție doar două săptămâni, îl tachină ea.

- Asta doar pentru a încheia formalitățile si apoi... Şi apoi?

- Şi apoi vom petrece luna de miere într-un loc unde nu va trebui să te împart cu alți oameni, declară el, posesiv.

- N-ar fi indicat să ne întoarcem din nou pe Mahila, spuse ea.

- Nici nu mă gândeam la Mahila, dădu el din cap. Insula aia era oricum prea populată pentru gusturile mele, exageră el. Abia dacă te aveam doar pentru mine vreme de cinci minute.

- Atunci, unde? Nici măcar nu-i mai păsa. Conta doar că vor fi împreună.

- Gull va fi gata de plecare, atunci când vom fi si noi. Pe el putem face ce dorim, putem merge încotro vrem, nimic nu ne poate

împiedica. Tara se îmbujoră, iar el îi luă obrajii în mâini si o sărută.

- Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, spuse ea. Abia astept să văd iahtul. Seamănă cu Roseanne?

- E mult mai frumos. Chiar mă gândesc să-i schimb numele.

- Să-i schimbi numele? De ce? întrebă ea, nedumerită.

- As vrea să se cheme...Mahila, sugeră el. în felul ăsta, vom avea mereu cu noi o părticică din insula pe care ne-am cunoscut.

- Am crezut că o să-l botezi după soția ta, spuse ea prefăcându-se supărată.

- N-as putea să-l botez după tine. O sărută. Pentru mine, există o singură Tara. Pentru totdeauna...

Sfârşit